မင်းလူ

ကံ့ကော်နီ

Myanmar Cupid Community

အတွက်စာလုံးစီ

ရဝေဇင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၁၁၆၃/၂၀၀၂ (၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၂၉/၂၀၀၃(၁)

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်စိန်စိန်၊ ရောင်စဉ်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၆၃)၊ ၄၈ လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက် (၃၂၄၃၁)
၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
မမွှေး

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ် – ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်
အုပ်ရေ – ၁၀၀၀
တန်ဖိုး – ၆၀၀ ကျပ်

Myanmar Cupid အတွက် စာလုံးစီ - ရဝေဇင်

Myanmar Cupid မှစာစဉ်ကိုအားပေးသူများ

A T Zar, andrewdeep, barronbala, cohtet, fridayborn, garfield123, jackandjone, jim beam, johnkoko, mamamoe, mgchaint, mgmouse, moenyi, neonaing, nyilinnge, rustic, Shadowstriker, sideeffect, sunny007, THIHA, thunderhawk, watan82, woowar woowar, yadanarmg, yinetaezinyaw, yzg, zaygyi55

PDF conversion - johnkoko

ရေတွင်းပျက်ကြီး၏ အတွင်းဘက်နံရံမှာ မြှုပ်ထားသော သံကိုင်းတွေကို အားပြုပြီး တစ်ထစ်ချင်း ခိုဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ကို တစ်ဆင့် ဆင်းပြီးတဲ့အခါတိုင်း အပေါ်က သံကိုင်းများသည် ထူးဆန်းစွာ ကွယ်ပျောက်ကုန်သည်။ အောက်ကိုသာ ဆင်းနိုင်ပြီး အပေါ်ကို ပြန်မတက်နိုင်တော့သည့် သဘော။

အထက်ကို မော့ကြည့်တော့ တွင်းနှုတ်ခမ်းဝကို ပျပျသာ မြင်ရသည်။ အလင်းရောင် ဝိုင်းဝိုင်းကလေးကို ကြည့်ရတာ လပြည့်ညနှင့် တူနေ၏။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြန်တော့ အဆုံးမရှိအောင် မှောင်မည်းနေသလို ထင်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆွဲခိုထားသော သံကိုင်းမှာ အရည်ပျော်သလိုဖြစ်ပြီး ပျော့အိတွဲကျလာသည်။ ရော်ဘာကွင်းလို တဖြည်းဖြည်း ရှည်လာပြီး ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်ဘဲ ပြတ်ထွက်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်သည် အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ သို့ရာတွင် တရှိန်ထိုးမဟုတ်။ လေထီးနှင့် ဆင်းရသကဲ့သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းသွားသည်။

အောက်ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ခြေချမိသည်။ ရေတွင်းထဲက ရေမှာ ရေသေမဟုတ်။ စမ်းချောင်းကလေးလို စီးဆင်းနေသည်။ တွင်းနံရံတွေကလည်း အလုံပိတ်မဟုတ်ဘဲ ပတ်လည်မှာ လိုဏ်ခေါင်းတွေ အသွယ်သွယ်ရှိနေ၏။ လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခု၏ အဝမှာ မြားပုံသဏ္ဍာန် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်။ စာသားကတော့ ...

'အ.ထ.က (၁) သို့'

ထိုအခါ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြီး စိုးရိမ်သွားမိ၏။ ဒီနေ့ ကျောင်းဖွင့်ရက်ပါလား။ ဒုက္ခပဲ။ လွယ်အိတ်လည်း ပါမလာဘူး။ ကျောင်းဝတ်စုံလည်း မဝတ်ခဲ့ရဘူး။ ကျောင်းပြေးလို့လည်း မဖြစ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက စည်းကမ်းကြီးသည်။ ဟင် ... စာတွေလည်း မကျက်ရသေး။ အိမ်စာတွေလည်း မလုပ်ရသေး။

ပထမကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ကြားရသည်။ ကျောင်းတောင် နောက်ကျနေပြီ။ လိုဏ်ဂူထဲဝင်ပြီး လမ်းကြောင်းတလျှောက် အားကုန်ပြေးသည်။ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်တော့ ဂူပေါက်ဝမှာ အတော်ဝေးသေးသည်။ ပြေးရတာလည်း သိပ်မကောင်းလှ။ လမ်းက ရေတွေစိုစွတ်ပြီး ချောနေသည်။

လှိုဏ်ဂူသည် ရုတ်တရက် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ လေးဘက်ထောက်ပြီး ဝင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ထပ်ပြီး ကျဉ်းမြောင်းလာသဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး မိချောင်းသွားသွားရ၏။ မလူးသာ မလွန့်သာ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားပြီးမှ ဂူပေါက်ဝကို ရောက်သည်။ ဂူဝမှာ ခေါင်းပြူကြည့်လိုက်သောအခါမှာတော့ ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး မားမားကြီးရပ်ရင်း စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ အိပ်မက်က လန့်နိုးဖို့ကောင်းပြီဟု အိပ်မက်ထဲမှာပင် တောင့်တလိုက်မိသေးသည်။ တကယ်လည်း ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ တကယ်မဟုတ်မှန်းသိပြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ ထို့အတူ တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သလိုလို ရင်တွေတုန်နေဆဲလည်း ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက လွန်မြောက်ခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်တောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

****

“ခုတလော ရေတွင်းပျက်ကြီးအကြောင်း ခဏခဏ အိပ်မက်မက်တယ်ကွ”

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောသည်။ မင်းသီဟက ...

“ဟေ ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ ငါလဲ မက်တယ်ကွ၊ ငါကျတော့ ရေတွင်းဘေးက ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို မက်တာကွ”

“ဟုတ်လား၊ ကံ့ကော်ပန်းတွေရော ပွင့်နေလား”

“ပွင့်တာပေါ့ကွ၊ ငါက ကံ့ကော်ပန်းတွေ တက်ခူးတာ”

“ဘယ်သူ့ကိုပေးဖို့ ခူးတာလဲ”

“ဒါတော့ မသိဘူးကွ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါက ငယ်သေးတယ်”

"အံမယ် ... အိပ်မက်ထဲမှာတောင် နုချင်နေသေးတယ်"

"ဆက်နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ငါလဲ ကုံကော်ပန်းတွေခူးပြီး အပင်ပေါ်က ဆင်းလာတော့ အောက်မှာ ဘယာကြော်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေတာတွေ့တယ်၊ အဲဒီဘယာကြော်သည်က ဘယ်သူဖြစ်နေလဲ သိလား"

"ဘယ်သူလဲ"

"ခင်ဆွေသန်းကွ"

"ဟေ ... ဘဲခေါင်းကို ပြောတာလား"

"အေးပေါ့"

"ဟာ ... ဘဲခေါင်းက အခု ဌာနခွဲမှူးတောင်ဖြစ်နေပြီပဲဟာ၊ ဘယာကြော်ရောင်းရမှာလားကွ"

"မင်းကလဲ အိပ်မက်ပါဆိုမှ သူမက်ချင်တာ မက်မှာပေါ့၊ မင်းတောင်မှ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ကျောင်းသားပြန်ဖြစ်သွားတယ်လို့ မက်သေးတာပဲ"

"ကဲပါ ... ဆက်ပြောပါဦး"

"ငါလဲ ... ဘယာကြော်နံ့ကမွှေးတော့ စားချင်လာရော၊ ပိုက်ဆံကလဲ မပါဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ ငါက တောင်းစားတော့ သူက မပေးဘူးကွ၊ ကုံကော်ပန်းနဲ့ လဲမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ငါကလဲ ကုံကော်ပန်းတွေက နန်းမွှေးကိုပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတော့ ဘယ်လဲချင်မလဲ"

"ဒါနဲ့ ခုနပြောတော့ ဘယ်သူ့ပေးရမှန်း မသိဘူးဆို၊ ခုကျတော့ နန်းမွှေးပေးမလို့ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ"

"အိပ်မက်ပါဆိုမှကွာ၊ အဲဒီအချိန်ကျတော့ နန်းမွှေးကို သတိရသွားပြီ ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ ဘယာကြော်တွေလုပြီး ထွက်ပြေးတာပေါ့"

"ဘဲခေါင်းက နောက်ကလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မင်းလန့်နိုးတာမဟုတ်လား"

"မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဘဲခေါင်းက မလိုက်ဘူး၊ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ရင်း အော်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘယာကြော်လည်း ငါ မစားလိုက်ရဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့"

"စားမယ်လုပ်နေတုန်း ခွေးချီသွားလို့ကွ၊ ဒီကြားထဲ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိပါဘူး၊ မျောက်တစ်ကောင်က ငါ့လက်ထဲက ကုံကော်ပန်းတွေ လုယူပြီး ဝါးစားနေပါရော၊ ငါက မျောက်ပါးစပ်ထဲက ကုံကော်ပန်းတွေ အတင်းဆွဲထုတ်နေတုန်း လန့်နိုးတာပဲ"

"ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဘဲခေါင်းက မတွေ့တာကြာပြီမဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် အိပ်မက်ထဲ ပါလာရတာလဲ"

"ဒီလိုကွ၊ ဟိုတလောက ကိစ္စရှိလို့ သူတို့ရုံးကို ရောက်သွားသေးတယ်၊ နန်းမွှေးက အဲဒီရုံးမှာ ဘဲခေါင်းရှိတယ်၊ အကူအညီလိုရင် သွားတောင်းလို့ မှာလိုက်တာလေ၊ အဲဒါကွာ ..."

ထိုရုံးက စည်းကမ်းကြီးဟန်တူသည်။ အဝင်ဝတွင် ဧည့်လက်မှတ် လုပ်ရသည်။ စာရေးက တွေ့ဆုံလိုသည့် ဝန်ထမ်းအမည်ကို မေးသည်။ ဘဲခေါင်း၏ နာမည်ရင်း ခင်ဆွေသန်းဆိုတာကို ရုတ်တရက် မေ့သွား၏။ သူ ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားသည်။ စာရေးက သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ရေးဖို့စောင့်နေသည်။

"ဒီလိုဗျာ ... နာမည်က ပါးစပ်ဖျားလေးတွင် မေ့နေလို့၊ ဟိုဒင်းဗျာ ... အမျိုးသမီးပဲ၊ လည်ပင်းရှည်ရှည်၊ သူ့ခေါင်းက ဘေးတိုက်ကြည့်ရင် အဲ ... ဟို ... ဘဲခေါင်းနဲ့ တူတယ်"

စာရေးသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး ...

"ဆရာက စီအိုင်ဒီကလား"

လူပုံသဏ္ဍာန်ကိုသာပြောပြီး စုံစမ်းနေသဖြင့် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ထင်မှတ်သွားဟန်တူ၏။ ခေတ်ပုံပါလာရင်တော့ ပိုပြီး ရှာရလွယ်မယ်ထင်တယ်ဟု ဆက်ပြောနေသေးသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေလည်း အတော်ဖတ်ပုံရ၏။

"ဟာဗျာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော့် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ"

ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုပြီး နာမည်မမှတ်မိဆိုတာ ယုတ္တိမရှိဟု ထင်စရာဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

"ဒီလိုပါ ... သူက အခု နာမည်ပြောင်းထားတယ်တဲ့ ... ဒါကြောင့်"

"ဒါဆို အရင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ"

စမိမှတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး ...

"ဘဲခေါင်းတဲ့"

"ဟာဗျာ ... နာမည်ကြီးကလဲ"

ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရသွားဟန်ဖြင့် ...

"သူက ဒီရုံးမှာ ဌာနခွဲမှူးလေ၊ အမျိုးသမီးပဲ"

ဒီတော့မှ ...

"အမျိုးသမီး ဌာနခွဲမှူးက တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ ဒေါ်ခင်ဆွေသန်းကို ပြောတာလား"

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ”

ခင်ဆွေသန်းခေါ် ဘဲခေါင်းကိုတွေ့ပြီးနောက် သူ့အလုပ်ကိစ္စကို အစမှ အဆုံးတိုင် ကူညီပေးလိုက်သည်။

“နောက် သိပ်မကြာဘူးကွ၊ မြို့ထဲက ရွှေဘုံသာလမ်းထိပ်မှာ ဘဲခေါင်းနဲ့ သွားဆုံတယ်၊ သူ့ငယ်နာမည် ဘဲခေါင်းလို့ ငါက ရုံးကစာရေးကို ပြောလိုက်မိတာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သူ ပြန်ကြားပုံရတယ်၊ အဲဒါကွာ ငါ့ကို ရေရေလည်လည် ဟောက်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သူက အရာရှိဖြစ်နေတာကို မင်းက ငယ်ငယ်ကနာမည်ပြောင် သွားဖော်တာကိုး”

“ဒါနဲ့ ... ငါလည်း သူကျေနပ်အောင် ချော့မော့ပြီး ဘယာကြော်သုပ်ဆိုင်တွေ့တာနဲ့ ဝယ်ကျွေးလိုက်ရတယ်၊ ဒါကို စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ သူက ဘယာကြော်သည် ဖြစ်သွားတာ ထင်တယ်ကွ”

“မင်းအိပ်မက်အကြောင်းကိုလည်း ဘဲခေါင်းကို ကြုံရင် ပြောပြလိုက်အုံးပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဘဲခေါင်းဘယ်လောက်စွာတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားပဲ၊ အခုတောင် ခေါက်ထီးနဲ့ တရွယ်ရွယ်လုပ်နေတာ”

ကျော်ဇင်ဦးက ရယ်လိုက်ပြီး ဘီယာခွက်ကိုယူ၍ လက်ကျန်ရှင်းလိုက်သည်။ ဖန်ကရားထဲမှာလည်း ကုန်နေပြီ။

“ဟေ့ကောင် ... နောက်တစ်ဂျား မှာရအောင်”

မင်းသီဟက ...

"တော်ပါတော့ကွာ၊ မင်းကလဲ"

"ငါ မဝသေးဘူးကွ"

"မင်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အစားလဲ ကြီးတယ်၊ အအိပ်လဲ ကြီးတယ်၊ စကားလဲ များတယ်၊ သောက်ရင်လဲ များများ သောက်ချင်တယ်"

"တစ်ခါတလေပါကွာ"

"ပြီးတော့ မင်းကို ငါက အိမ်လိုက်ပို့ရအုံးမယ်၊ ဟိုရောက်တော့ မင်းမိန်းမ တီနီယာက ငါ့ကိုပဲ အပြစ်ပြောတာ"

"အေး ... ဝိုင်းဝိုင်းကို မင်းအဲဒီလို တီနီယာလို့ သွားခေါ်ရင် ပိုတောင် စိတ်ဆိုးအုံးမယ်"

"မင်းလည်း နန်းမွှေးကို ချိုင်းမွှေးလို့ ခေါ်တာပဲ"

ကျော်ဇင်ဦးက ထပ်ပြီး တောင်းဆိုသဖြင့် ဘီယာတစ်ခွက်စီ ထပ်မှာသောက်ကြသည်။

"ခုလို ဘီယာလေးနဲ့ ငြိမ့်နေရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ စိုးချစ်ကိုပါ သတိရတယ်ကွာ၊ တစ်ရက်လောက်တော့ ဒီကောင့်ကိုပါ ချိန်းပြီး ဆုံရအောင်"

ဟု မင်းသီဟက တမ်းတသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"ဒီကောင်ကြီးက ဘီယာမသောက်ဘူးကွ၊ ရမ်တို့ ဝီစကီတို့လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ဘီအီးပဲ သောက်တာ"

"မင်းနဲ့ ဆုံသေးလား"

“အမြဲမဟုတ်တောင် ဒီကောင် မြို့ထဲက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေလာရင် ဝင်ဝင်လာတတ်တယ်”

“သူက ကဗျာပဲ ရေးသလား၊ တခြား ဘာမှ မလုပ်ဘူးလား”

“စိတ်လိုတဲ့အခါမှာတော့ မြန်မာစာ ကျူရှင်လေးဘာလေး ပြတတ်တယ်၊ ဒါလည်း စီးပွားဖြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်တော်ကော သောက်နေလား”

“အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပြီလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့ကွာ၊ ညနေတိုင်းလိုလိုတော့ သောက်တာပဲ”

“ဒီကောင် အခုထိ လူပျိုကြီး လုပ်နေတုန်းပဲနော်၊ အစွဲအလမ်းတော့ အတော်ကြီးတဲ့ကောင်ပဲ”

“ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ကွ၊ ဒီကောင်လဲ ငါတို့မက်တဲ့ အိပ်မက်မျိုး မက်မလား မသိဘူး”

“မင်းဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲကွ၊ ငါတို့မက်တာနဲ့ သူက မက်ရမှာလား”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့တောင် မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ အဲဒီအကြောင်းတွေ အိပ်မက်မက်ကြသေးတာပဲ၊ ရေတွင်းပျက်နဲ့ ကံ့ကော်ပင်ဟာ စိုးချစ်အတွက် ပိုပြီး ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်လေကွာ’

****

စိုးချစ်သည် အမှန်တကယ်ပင် အိပ်မက် မက်လေသည်။

သူသည် ငှက်တစ်ကောင်လို ပျံဝဲနေသည်။ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပြင်ပေါ်မှ အရာတွေအားလုံးကို သေးငယ်လှစွာ ပြားပြားဝပ်နေတာ မြင်ရသည်။

ကံ့ကော်ပင်ကြီးတစ်ပင်သာလျှင် ထီးထီးမားမားကြီး ထိုးထွက်နေသည်။ ကံ့ကော်တွေက ပင်လုံးကျွတ်အောင် ပွင့်နေကြ၏။

သူက ကံ့ကော်ပင်၏ အကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်ကို ဆင်းသက်နားလိုက်သည်။ အကြီးဆုံး၊ အလှဆုံး ကံ့ကော်ပွင့်ကို လိုက်ရှာသည်။ တွေ့ပြီ။ လှလိုက်တဲ့အပွင့်။ ထူးထူးခြားခြားပါပဲ။ အချိုပြန်ကန်ပြားတစ်ချပ်စာလောက်ရှိသော ကံ့ကော်ပွင့်ကြီး။

သူ ချိုးဆွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်ကို ခုန်ချသည်။ လေဟာနယ်ထဲမှာလိုပင် မြေပြင်ပေါ်သို့ ညင်သာပေ့ါပါးစွာ ဆင်းသက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လာနေတာကို မြင်ရသည်။

ရေတွင်းပျက်ကြီး၏ ဘောင်ကိုမှီရင်း အဆင်သင့်စောင့်နေလိုက်၏။ အနားရောက်လာသောအခါ သူက ကံ့ကော်ပန်းကို ပေးသည်။ မိန်းကလေးက ခေါင်းခါသည်။

သူက လက်ထဲကို အတင်းထည့်ပေးသည်။ မိန်းကလေးက ကံ့ကော်ပန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ ကံ့ကော်ပန်းသည် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ကျသွားသည်။ သူ ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ ကံ့ကော်ပန်းသည် ရဟတ်တစ်ခုလို ချာချာလည်ပြီး ကျသွားသည်။ ရေပြင်နှင့် ထိစပ်သော အချိန်မှာပင် ရေတွေပွက်ပွက်ဆူပြီး အခိုးအငွေ့တွေ ထွက်လာသည်။ လှိုင်းတံပိုးတွေ ထန်လာသည်။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ စောစောက မိန်းကလေးကို မတွေ့ရတော့။ လမ်းတလျှောက် ခြေရာတွေသာ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။ ခြေရာအတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ ကံ့ကော်ပင်ခြေရင်းမှာ အဆုံးသတ်သည်။ အပင်ပေါ်မော့ကြည့်သည်။ ကံ့ကော်တစ်ပွင့်မှ တစ်ပွင့် ကူးပြီး ပျံလိုက်နားလိုက် လုပ်နေသော လိပ်ပြာလေး တစ်ကောင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

****

ဒီအိပ်မက်မျိုးမက်သူ နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကံ့ကော်ပင်ကြီးက မြေမှာပေါက်နေခြင်းမဟုတ်၊ ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲက ထိုးထွက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကံ့ကော်ပွင့်က တစ်ပွင့်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။ အနားကပ်သွားပြီး ခူးမယ်လုပ်တော့ ကတ်ပြားလေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရသည်။

"ပိုင်ရှင်ရှိသည်။ မခူးရ"

သူ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်အလှည့်တွင် သူ့ရှေ့မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရပ်စောင့်နေသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာရှေ့မှာ ရေခိုးရေငွေ့တွေလို အရာများက ကာရံထားသဖြင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်ရ။ ထိုသူက ...

"နင့်ဆန္ဒအတိုင်း ငါ့မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမြင်မတွေ့စေရပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တာကို ယုံပြီမဟုတ်လားဟင်"

ဟု ပြောသည်။ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် အသံကိုတော့ ကြားရတာပဲ။ သည်အသံကို မှတ်မိသည်။ ထိုသူက ...

"နင့်ကို ငါ ပန်းပေးပါတယ်"

ဆိုပြီး ကံ့ကော်တစ်ပွင့် လှမ်းပေးသည်။ သူ့လက်ထဲက ကံ့ကော်ပွင့်သည် အဖြူရောင်မဟုတ်။ အနီရောင်။

ရဲရဲနီနေသော ပန်းတစ်ပွင့်။

ကံ့ကော်နီ။

****

ဒီရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ကံ့ကော်ပင်တို့ကို သူတို့သည် ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်စွဲလမ်းနေကြရပါသလဲ။ ဘာကြောင့်များ အိပ်မက်ထဲအထိ စိုးမိုးခြင်း

ခံနေကြရပါသလဲ။

နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တော့ ရှိရပေမည်။

****

ကျောင်းကိုသွားသည့် ဖြတ်လမ်းမှာ မြေနီလမ်းကလေး ဖြစ်၏။ ထိုနေရာတဝိုက်တွင် ဟိုအရင်က စိုက်ခင်းတွေ ရှိခဲ့သည်။ ခုတော့ တဲအိမ်ကလေးတွေ ဟိုနားတစ်စု၊ ဒီနားတစ်စုသာ ရှိတော့သည်။

လမ်းကလေး၏ ဘေးတစ်နေရာတွင် ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်တွင်း ရှိ၏။ တွင်းဘေးမှာ ကံ့ကော်ပင်ကြီး အုပ်မိုးနေသညည်။ ထိုနေရာသည် တဲအိမ်စုတွေနှင့် နည်းနည်းလှမ်းသဖြင့် လူပြတ်သည်။

ရေတွင်းကြီးသည် အသုံးမပြုတာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အတော် ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီ။ ရေတွင်းဘောင်၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသည် အပေါ်ယံတစ်ပေလောက် ပဲ့ထွက်နေပြီး အက်ကြောင်းလိုက်နေသည်။ ဘောင်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ကတော့ အပေါ်ယံ အင်္ဂတေတွေ ကွာကျနေသည့်တိုင် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

ရေတွင်းကြီးမှာ သာမန် အိမ်သုံးရေတွင်းတွေနှင့် မတူဘဲ ထူးထူးခြားခြား ကြီးမားသည်။ ပေါင်၏ ဖြက်ကပင် နှစ်ပေလောက်ရှိပြီး လူတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းတက်လှဲလို့ရသည်။

သည်ရေတွင်းကြီးသည် အရင်က စိုက်ခင်းတွေ ရေလောင်းဖို့ တူးထားခြင်းဖြစ်မည်ဟု တချို့က ခန့်မှန်းသည်။ တချို့ကတော့ စိုက်ခင်းအတွက်ဆိုလျှင် သည်လောက် ခန့်ခန့်ညားညား လုပ်ထားစရာမလို။ ဖြစ်နိုင်တာက တစ်ချိန်တုန်းက ဒီနေရာမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိလိမ့်မည်။ ဒီရေတွင်းကြီးကတော့ တစ်ရွာလုံး သုံးကြဖို့ တူးထားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

တချို့ကလည်း ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိခဲ့ပြီး ကျောင်းရေတွင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ဆွဲသည်။ သူဌေးကြီးတစ်ဦးဦး၏

နွေရာသီဥယျာဉ်ထဲက ရေတွင်းကြီးဟု ဆိုသူလည်း ရှိ၏။ ဘယ်သူမှတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ တဲအိမ်စုမှ လူတွေကလည်း သူတို့ ဒီရောက်မလာခင်ကတည်းက ဒီရေတွင်းကြီး ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

ကံ့ကော်ပင်ကြီးသည်လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်၏။ ရေတွင်းနားက ကံ့ကော်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် ရေဓာတ်ကောင်းကောင်း ရလို့လားမသိ။ ပွင့်ပြီဆိုလျှင် တစ်ပင်လုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်ကြသဖြင့် အပင်ပေါ် နှင်းခဲတွေ ကျနေသလား အောက်မေ့ရသည်။ နောက်ပြီး ထူးခြားတာက ဒီအပင်ကြီးသည် တခြားအပင်တွေထက် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် စောပြီး ပွင့်တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ကံ့ကော်ပင်ကြီးသည် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အဓိကရလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

****

ရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ပထမဆုံး စတင်ပတ်သက်သူက ကျော်ဇင်ဦးဖြစ်၏။

သူတို့သည် လေးတန်းအောင်ကြပြီးနောက် အထက်တန်းကျောင်းကြီးကို ပြောင်းကြရသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဒီဖြတ်လမ်းကိုအသုံးပြုကြသည်။

ကျော်ဇင်ဦးသည် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားရောက်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ မရိုးမရွဖြစ်ရသည်။ ဒီရေတွင်းကြီးကို သူစိတ်ဝင်စားသည်။ သေသေချာချာ လေ့လာချင်သည်။

ရေတွင်းနားက ဖြတ်လျှောက်တိုင်း လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်တတ်သည်။ တချို့နေ့တွေမှာ လှစ်ခနဲပြေးသွားပြီး တွင်းပေါင်ပေါ် ဝမ်းလျားထိုးတက်ပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပေါင်က ကျယ်နေသဖြင့် အောက်ခြေကို

မြင်ရလောက်သည်ထိ မရောက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဒီကြားထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေက ...

"ဟော့ကောင်၊ တွင်းထဲ ပြုတ်ကျနေဦးမယ်"

ဆိုပြီး လိုက်လိုက်ဆွဲကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ဇင်ဦးမှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် အရင်က မူလတန်းကျောင်းကလေး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ရပ်ကွက်အတွင်းမှာသာ ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ ငါးတန်းရောက်လို့ ကျောင်းကြီးကို ပြောင်းတော့မှ ဒီဘက်ကို ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစပိုင်း တစ်လလောက်မှာ သိပ်အတင့်မရဲကြသေး။ လမ်းသွားလျှင် သေသေဝပ်ဝပ် ကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ။ မျက်လုံးက ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ရှို့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေကြ၏။

နောက်ပိုင်း အသားကျလာတော့မှ ကဲလာကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ထဲမှာ ကျော်ဇင်ဦးက အဆိုးဆုံး။ လမ်းသွားလျှင် ကောင်းကောင်းမသွား။ ခဲလုံးတွေကောက်ပြီး ဟိုပစ်ဒီပစ် လုပ်ချင်လုပ်သည်။ လမ်းဘေးက ချုံတွေသစ်ပင်ငယ်တွေကို တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လျှောက်ရမ်းချင် ရမ်းသည်။

စိုးချစ်ကတော့ ခြေလှမ်းနှေးသည်။ သူက တွေးရင်းငေးရင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ဒါကို ကျော်ဇင်ဦးက စိတ်မရှည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ကနေ ခပ်သွက်သွက် အပြေးတစ်ပိုင်းသွားပြီးမှ တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်စောင့်နေတတ်သည်။

"မင်းဟာက ဘာထူးလဲကွ၊ ရှေ့က မြန်မြန်သွားမယ်ဆိုလဲ တစ်ခါတည်း ကျောင်းရောက်အောင် သွားပေါ့၊ ခုတော့ ကြိုပြီးတော့လဲ ပြေးသေးတယ်၊ ပြီးတော့လဲ ပြန်ထိုင်စောင့်နေသေးတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျောင်းကို တူတူပဲ ရောက်တာပဲ"

ဟု မင်းသီဟက ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"ဒီကောင် လေးတိလေးကန်နဲ့ လျှောက်နေတာ ငါ စိတ်မရှည်ဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းလဲ မသွားချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် စောင့်စောင့်နေတာ"

ကျော်ဇင်ဦးသည် ဟိုရက်တွေက ရေတွင်းပျက်ကြီးကို လေ့လာချင်လျက်နှင့် အောင့်ထားခဲ့ရသည်။ တစ်ရက်မှာတော့ ကျောင်းမတက်ခင် ဘီတန်းက ကောင်တွေနဲ့ ကျားထိုးဖို့ ချိန်းထားသဖြင့် စောစောထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရေတွင်းကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းအရောက်တွင် ကျော်ဇင်ဦးက ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ကပြေးသည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီ တန်းပြေးပြီး ပေါင်ပေါ်တွယ်တက်လိုက်သည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ... အောက်မှာ ရေတွေ ရှိသေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သန့်တော့မသန့်တော့ဘူး၊ သစ်ရွက်ဆွေးတွေနဲ့"

ဟု အော်ပြောသည်။

"ဟေ့ကောင်၊ ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျနေအုံးမယ်"

မင်းသီဟက လှမ်းသတိပေးသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်ပစ်ချပြီး ...

"မကျပါဘူးကွ၊ ရေတွင်းပေါင်က အကျယ်ကြီးပဲ၊ ဒီပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်လို့တောင်ရတယ်၊ ကြည့်"

ဆိုပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ် ပတ်လျှောက်ပြသည်။

"သတိထားဦး ဟေ့ကောင်"

စိုးချစ်က ပြောသော်လည်း ကျော်ဇင်ဦးက ဂရုမစိုက်။ လက်နှစ်ဘက်ကို

ဘေးသို့ဆန့်တန်း၍ လေယာဉ်ပျံဝဲသလို လုပ်ပြနေသေးသည်။ သူသည် စိုးချစ်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး 'ဟားဟား' ဟု ရယ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သတိတစ်ချက်လွတ်သွားသည်။

ရေတွင်းဘောင်၏ တစ်နေရာတွင် တစ်ပေလောက်ပဲ့ထွက်ပြီး အက်ကြောင်းလိုက်နေသော နေရာရှိသည်။ ကျော်ဇင်ဦးသည် ဟိုကောင်တွေဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခိုက်နှင့် ပဲ့ထွက်နေသောနေရာကို ခြေအချ အံကိုက်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ယိုင်ထွက်သွား၏။

"ဟာ ... ဟာ"

မင်းသီဟ လှမ်းအော်လိုက်စဉ်မှာပင် ကျော်ဇင်ဦးသည် ယိမ်းထိုးပြီးနောက် ရေတွင်းထဲ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

"ဟာ ... ကျပြီ ... ကျပြီ"

စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့ ရေတွင်းဆီ ပြေးသည်။ ပေါင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ ကျော်ဇင်ဦးကို မမြင်ရ ...။

"နစ်သွားပြီကွ"

မင်းသီဟ စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ကျော်ဇင်ဦး ရေထဲမှ ယက်ကန်ယက်ကန် ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူသည် နည်းနည်းပါးပါး ရေကူးတတ်သည်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တော့မဟုတ်။ ရေမနစ်ရုံ ခြေလှုပ်လက်လှုပ်သာဖြစ်၏။ သူသည် တဝုန်းဝုန်း ကူးခတ်နေရင်းက 'ငါ့ကို ကယ်ကြပါအုံး၊ ငါ့ကို ကယ်ကြပါအုံး' ဟု ကြောက်လန့်တကြား အော်နေသည်။

စိုးချစ်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိ။ မင်းသီဟက ...

"ဝါးလုံးကွ၊ ဝါးလုံးချပေးရင် ရမယ်"

ဆိုပြီး ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့။ ထို့ကြောင့် ...

"မင်း သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေ၊ ငါ တဲအိမ်စုက လူကြီးတွေ သွားခေါ်မယ်"

ဆိုပြီး ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

စိုးချစ်က ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး ...

"ဘေးက နံရံကို ကိုင်ပြီး မှေးထားကွ"

ဟု လှမ်းပြောသည်။ ရေတွင်းနံရံကလည်း ရေညှိတွေနှင့်မို့ ချောနေသည်။ အားပြုမှီတွယ်လို့ မရ။ ရေတွင်းနံရံမှာ သံကိုင်းတွေ ရှိသော်လည်း အပေါ်ပိုင်း ဆယ့်လေးငါးပေလောက်မှာသာ ကျန်တော့သည်။ အောက်ပိုင်းတွေက ဆွေးပြီး ပြတ်ကျကုန်ပြီ။

"ငါ လက်ပန်းကျနေပြီကွ"

ကျော်ဇင်ဦး အော်သည်။ စိုးချစ်က ...

"ကိုယ်ဖော့ထားကွ၊ ဟိုကောင် လူကြီးတွေ သွားခေါ်နေတယ်"

"မရတော့ဘူးကွ၊ မောလာပြီ"

"တောင့်ထားပါကွ"

"မရတော့ဘူးကွ၊ ငါ ... ငါ နစ်တော့မယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပင် ကျော်ဇင်ဦး နစ်သွားသည်။ ရေအောက်ကြမ်းပြင် ရွံ့မြေကို ခြေထောက် ထိမိသောအချိန်မှာပင် ကျော်ဇင်ဦး အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားသည်။ တကယ်တော့ ရေက သုံးပေလောက်သာ နက်သည်။ စောစောထဲက မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်လျှင် ခုလိုတောင် ပင်ပန်းမှာမဟုတ်။ ရေထဲပြုတ်ကျပြီးနောက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကူးခတ်မိနေသောကြောင့် ရေက တိမ်တိမ်လေးဖြစ်ကြောင့် သတိမထားမိခြင်းဖြစ်၏။

"ငါ့လခွေး၊ ရေက တိမ်တိမ်လေးကွ"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။

တဲအိမ်စုက လူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး ကျော်ဇင်ဦးကို ဆယ်တင်ရသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်က ခါးမှာ ကြိုးစကိုချည်ပြီး တွင်းထဲဆင်းသည်။ ကျော်ဇင်ဦးကို ကုန်းပိုးသည်။ အပေါ်က လူတွေက တစ်ဘက်ကြိုးစကို ထိန်းပြီး ဆွဲပေးရသည်။ တွင်းထဲက လူကြီးက ကြိုးကို အားပြုပြီး တွင်းနံရံကို ကန်၍ တက်လာသည်။

အပေါ်ရောက်တော့မှ ကျော်ဇင်ဦးကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်းဆူကြလေတော့သည်။

"မင်းတို့ကောင်တွေက ကိုယ့်လမ်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး မသွားဘူး၊ တော်တော်ကမြင်းချင်တဲ့ ကောင်တွေ၊ တွင်းထဲကို တိုက်ရိုက်ကျလို့ပေါ့၊ နံရံနဲ့ ခေါင်းနဲ့သာ ဆောင့်မိသွားရင် တစ်ခါတည်း မသာပေါ်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ"

ကျော်ဇင်ဦးမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ငုံ့ခံနေရသည်။ လူကြီးတွေ ထွက်သွားတော့မှ စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်လာသည်။

"ခုမှ မျက်ခွက်ပြောင်မနေနဲ့၊ စောစောတုန်းကတော့ ကြောက်ချီးပန်းပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်နေပြီးတော့"

မင်းသီဟက ဟောက်လိုက်သည်။ စိုးချစ်က ...

"အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်းအဝတ်အစားတွေ အကုန်စိုကုန်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အေး ... ဟုတ်သားပဲ"

ဒါကို ခုမှ သတိရကြသည်။

"အိမ်ပြန်လဲလိုက်ပေါ့"

မင်းသီဟက အကြံပေးသည်။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ အိမ်က ဘာဖြစ်တာလဲမေးရင် ခက်မယ်"

"ကျောင်းကို ဒီအတိုင်းသွားရင်လည်း ဝိုင်းဟားကြမှာပဲ၊ အဲ ... ဟော့ကောင်တွေ ငါ တွင်းထဲပြုတ်ကျတဲ့အကြောင်း ကျောင်းမှာ လျှောက်မပြောကြနဲ့နော်"

"အေးပါ၊ မပြောပါဘူး၊ အခု အင်္ကျီတွေ လုံချည်တွေ ရေစိုနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲသာ စဉ်းစားကြစမ်းပါ"

စိုးချစ်က တွေးနေရာမှ ...

"တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မင်းအဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး နေပူလှန်းထားလိုက်၊ အချိန်တွေ ရသေးတာပဲ"

"ဘာ ... ငါက အဝတ်အစားတွေ ချွတ်လှန်းတော့ ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ နေရမှာလား"

"အောက်ခံဘောင်းဘီ မပါဘူးလား"

"မပါဘူးကွ၊ အဲ ... မင်းတို့ဆီမှာပါရင် ခဏ ပေးဝတ်လေ"

"ငါတော့ မပါဘူး"

"ငါလဲ အောက်ခံဘောင်းဘီ ဝတ်မလာဘူး"

"ဒါဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး"

"ကဲ ... ဟော့ကောင် မထူးဘူး၊ ချွတ်သာချွတ်ပြီး နေပူလှန်းလိုက်တော့"

"ဟာကွာ"

"ဟာကွာ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတာ"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ နေကလဲ ပြင်းနေတာပဲ"

ဟိုနှစ်ကောင်က ဝိုင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် ကျော်ဇင်ဦး အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ...

"အင်္ကျီကို အရင်လှန်းမယ်ကွာ၊ အင်္ကျီခြောက်မှ ပုဆိုးလှန်းမယ်၊ ဒါဆို ပုဆိုးမခြောက်ခင် အောက်ပိုင်းကို အင်္ကျီနဲ့ ပတ်ထားလို့ရတယ်"

"ဖြစ်မလားကွ၊ တစ်လှည့်စီလှမ်းတော့ အချိန်နှစ်ဆ ပိုကြာမှာပေါ့၊ ကြာတယ်ဟော့ကောင်၊ ပုဆိုးပါချွတ်"

"ငါက ဟိုဒင်းကြီးနဲ့"

"ဟော့ကောင်၊ မင်းလုပ်နေတာနဲ့ အချိန်တွေ စားနေပြီ၊ ကဲ ... ဒီလိုလုပ်၊ ကုံကော်ပင်ကြီးနောက်မှာ သွားချွတ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ဆီ ပစ်ပေးလိုက်၊ ပြီးရင် ပင်စည်နောက်မှာပဲ ကွယ်ပြီးနေ"

ကျော်ဇင်ဦးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေစဉ် မင်းသီဟက 'သွားစမ်းပါဟ' ဆိုပြီး

တွန်းလှွတ်သဖြင့် ခေါင်းကုတ်ရင်း ထွက်သွားသည်။ ကုံကော်ပင်နောက်သို့ ဝင်ကွယ်၍ ပုဆိုးကို ချွတ်ပြီး လှမ်းပစ်ပေးသည်။

"မင်းတို့ အကျင့်တော့ မယုတ်နဲ့နော်၊ ငါ့အဝတ်အစားတွေယူပြီး လစ်မပြေးနဲ့အုံး"

ဟု စိတ်မချဟန်ဖြင့် လှမ်းပြောသေးသည်။ စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့က ကျော်ဇင်ဦး၏ ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီတို့ကို ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ လှန်းပေးသည်။

ကျော်ဇင်ဦးက ကုံကော်ပင် နောက်ကွယ်မှ မကြာခဏ ခေါင်းပြူထွက်ပြီး 'မခြောက်သေးဘူးလား' ဟု မေးမေးနေသည်။

"ချက်ချင်းတော့ ခြောက်မလားကွ"

"နည်းနည်းသွေ့ရင် တော်ပြီကွာ၊ ဝတ်ထားရင်းနဲ့ ခြောက်သွားမှာပဲ"

"အေးပါကွ၊ အောက်ကအတုတ်အပူနဲ့ဆိုတော့ ခဏလေးခြောက် … အဲ"

မင်းသီဟ ပြောရင်းက စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်လာနေသော ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွှေးတို့ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

"စိုးချစ်၊ ပြဿနာပဲကွ၊ နန်းမွှေးတို့ လာနေပြီ"

"ဟေ … ဟုတ်တယ်ဟ၊ နေအုံး … ငါတို့ ဟန်မပျက်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဟေ့ကောင် ကျော်ဇင်ဦး၊ လုံအောင်ပုန်းနေနော်၊ ခေါင်းကြီး ထွက်ထွက်ပြီး မကြည့်နဲ့၊ လူလာနေတယ်"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးဆီ လှမ်းသတိပေးသည်။ အရေးထဲ ကျော်ဇင်ဦးက 'ဘယ်သူတွေလဲကွ' ဟု အသံပေးနေသေးသည်။

"ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ နန်းမွှေးကွ"

"ဟိုက် ... သောက်ဂွပဲ"

ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ နန်းမွှေးတို့သည် ရေတွင်းနား ရောက်လာသည်။

နန်းမွှေးက ...

"နင်တို့ ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ"

"သွားမှာပေါ့ဟ၊ ကျော်ဇင်ဦး မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ"

မင်းသီဟက လိုမ့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဝိုင်းဝိုင်းက ရေတွင်းပေါင်ပေါ် လှန်းထားသော ကျော်ဇင်ဦး၏ အဝတ်အစားများကို တွေ့သွားသည်။ ရေတွင်းနားကို လျှောက်လာပြီး ...

"အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ"

လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးသည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟ"

"ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဘာလို့ လှန်းထားရတာလဲ"

နန်းမွှေးကလည်း ...

"နင်တို့ ဘာတွေ မဟုတ်တာ လုပ်ထားလဲ"

ဟု ဝင်၍ စစ်ဆေးနေပြန်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒါတွေက ဘယ်သူ့ဟာတွေလဲ”

“ဟို ... ကျော်ဇင်ဦး ... အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး”

မင်းသီဟက လွှတ်ခနဲ ပြောမိပြီးမှ ချက်ချင်းဘူးကွယ်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းသည် မသင်္ကာဖြစ်သွားသည်။ စောစောက ပြောတော့ ကျော်ဇင်ဦးကို စောင့်နေတာတဲ့။ ခုကျတော့ ဒီအဝတ်အစားတွေဟာ ကျော်ဇင်ဦးရဲ့ဟာတွေလို့ ပြောနေပြန်ပြီ။ ပြီးတော့ ခုမှ တစ်ခုသွားသတိရမိ၏။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ကျော်ဇင်ဦးသည် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားရင်း ‘ဝိုင်းဝိုင်းရေ၊ ပြားပြားရေ၊ငါ ကျောင်းသွားနှင့်ပြီဟေ့’ ဟု နောက်သွားသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းဝတ်စုံနှင့်။

ကျော်ဇင်ဦးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းတို့သည် တစ်ရပ်ကွက်တည်း တစ်လမ်းတည်း နေကြသူများ ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားဖော်ကစားဖက်တွေ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ရှိကြသည်။

ခုလက်ရှိ အနေအထားက ကျော်ဇင်ဦး တစ်စုံတစ်ခု ပြဿနာဖြစ်နေသလို ထင်ရသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြပုံမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေကြဟန် ရှိ၏။ ဝိုင်းဝိုင်း မသင်္ကာဖြစ်လာပြီး ...

“နင် ... နင်တို့ ကျော်ဇင်ဦးကို ဘာလုပ်လိုက်ကြသလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မင်းသီဟက ပျာပျာသလဲ ...

“ဟာ ... ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဒီအဝတ်အစားတွေက ဘာလဲ၊ ဒါ ကျော်ဇင်ဦးဟာတွေ မဟုတ်လား”

ဟု နန်းမွှေးကပါ ဝင်ပြောသည်။ မင်းသီဟတို့မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြွေနေတွေလည်း ပျက်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ...

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့"

တုတ်ကြီးရောက်လာပြီး မေးသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းမှာ ငိုတော့မည့်မျက်နှာနှင့် ...

"သူတို့နှစ်ယောက် ကျော်ဇင်ဦးကို ဘာလုပ်လိုက်လဲမသိဘူး၊ အင်္ကျီပဲ တွေ့တော့တယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်္ကျီက ဟိုဥစ္စာပါ"

မင်းသီဟက ဗလုံးဗထွေး ငြင်းသည်။

တုတ်ကြီးသည် ပုခုံးကို တွန့်လိုက်၏။ သူသည် မိုးဝေ၏ စုံထောက်တင်မောင်ဆွေ ဝတ္ထုတွေကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တင်မောင်ဆွေအိုက်တင်ဖြင့် ပုခုံးတွန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးမှ ...

"ဒါ ကျော်ဇင်ဦးရဲ့ အဝတ်အစားတွေဆိုတာ သေချာလား"

ဟု မေးသည်။ စိုးချစ်က ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် ...

"မသေချာဘူး"

ဟု ဖြေသည်။

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဟာတွေတုန်း"

"မသိဘူး"

မင်းသီဟက စကားမှားပြန်သည်။ တုတ်ကြီးက ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှာ ဖြန့်လှမ်းထားသော အဝတ်အစားတွေကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ အင်္ကျီကိုယူပြီး နမ်းကြည့်၏။

"အင်း ... ရွှံ့ပုတ်စော်လိုလို နံတယ်"

"ဘာ ... ရွှံ့ပုတ်စော်"

နန်းမွှေးက ရေရွှတ်ရင်း သူ့အရပ်ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် ရေတွင်းထဲ ကဲကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုစဉ်မှာ တုတ်ကြီးက ...

"ဟော တွေ့ပြီ၊ ဒီမှာသဲလွန်စ"

ဟု ပြောပြီး အင်္ကျီ၏အောက်ဘက် အနားစွန်းပေါ်မှာ အမှတ်အသားပြုထားသော စာလုံးသုံးလုံးကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်။

"တွေ့လား ... ကေဇက်အိုတဲ့၊ ဒါကျော်ဇင်ဦးနာမည် အတိုကောက်ပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျော်ဇင်ဦးတို့အမေက ခုလိုပဲ သူ့အင်္ကျီတွေပေါ်မှာ ကွမ်းရွက်ခံရေးပြီး အမှတ်အသား လုပ်ထားတတ်တယ်"

ဝိုင်းဝိုင်းက ထောက်ခံပြောဆိုပြီးနောက် ဟိုနှစ်ကောင်ဘက်လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

"နင်တို့မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကျော်ဇင်ဦး ဘယ်မှာလဲ၊ နင်တို့ ဘာလုပ်လိုက်သလဲ"

ဝိုင်းဝိုင်းမှာ အသံတွေ တုန်နေသည်။ မျက်လုံးကလည်း ပြူးလာသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ဆီသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ သူ့ပုံစံမှာ ထုတော့ ရိုက်တော့မယ့်ပုံ။ ဟိုကောင်တွေ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားရင်း ...

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ ..."

သူတို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေစဉ် တုတ်ကြီးက နောက်ထပ်သဲလွန်စတစ်ခုကို တွေ့သွားပြန်သည်။

"ဒီမှာ လာကြည့်ကြစမ်းဟေ့"

မိုးဦးကျကာစဖြစ်သောကြောင့် မြေကြီးက နည်းနည်းပျော့နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖိနပ်ရာများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့နေရသည်။ တုတ်ကြီးက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ခြေရာတွေကို ကြည့်ရင်း ...

"လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခြေရာတွေပဲ၊ ဟိုဘက်ကို လျှောက်သွားနေတယ်လို့ ညွှန်ပြနေတယ်၊ တွေ့လား"

တုတ်ကြီး၏ စကားအဆုံးမှာပင် ဝိုင်းဝိုင်းက ခြေရာအတိုင်းလျှောက်ထွက်သွားပြီ။ ကံ့ကော်ပင်တည့်တည့်ဆီသို့။

"ဟာ ... ပြဿနာပဲ၊ ပြားပြား ... အဲ ... ဝိုင်းဝိုင်း၊ မသွားနဲ့ဟ၊ မသွားနဲ့"

မင်းသီဟက ပြူးပြူးပြာပြာ လှမ်းအော်ပြီး တားသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ဂရုမစိုက်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်သည်။ စိုးချစ်က ...

"နန်းမွေး ... ဝိုင်းဝိုင်းကို လိုက်ဆွဲပါအုံးဟ၊ ဟိုမှာ ဟိုကောင်က ..."

နန်းမွေးမှာ စိုးချစ်ပြောတာကို သေသေချာချာ နားမထောင်နိုင်။ ဝိုင်းဝိုင်းဆီကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။ သူပါ လိုက်သွားရကောင်းမလားလို့

ချီတုံချတုံဖြစ်နေ၏။ မတတ်သာတော့သဖြင့် စိုးချစ်က ...

"ကျော်ဇင်ဦး ... မင်းဆီ ဝိုင်းဝိုင်းလာနေပြီကွ"

ဟု လှမ်းအော်လိုက်သည်။

ကျော်ဇင်ဦးသည် ကံ့ကော်ပင်နောက်မှာ ပြားနေအောင်ကပ်ပြီး ပုန်းနေရာက သူတို့ ပြောနေဆိုနေကြသံကို ကြားသည်။ ဟိုကောင်တွေ ပြဿနာတက်နေတာလည်း သိသည်။ အသံပေးလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားမိသေးသော်လည်း သူ့အခြေအနေက လူသိခံလို့မဖြစ်သောကြောင့် ငြိမ်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ခုတော့ ဝိုင်းဝိုင်းက သူ့ဆီလာနေပြီဆိုတော့ ...

"ဝိုင်းဝိုင်း မလာနဲ့၊ ငါ့ဆီ မလာနဲ့"

ဟု လှမ်းအော်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်း ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ ...

"နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်ကို ဘာလုပ်ထားလို့လဲ၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါလာပြီ"

ဝိုင်းဝိုင်း ရှေ့ဆက်လှမ်းသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ။

"မလာနဲ့၊ မလာနဲ့ဆို"

စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့ကလည်း မသွားနဲ့ မသွားနဲ့ဟု စူးစူးရှရှ ဝိုင်းအော်ကြသည်။ တုတ်ကြီးနှင့် နန်းမွေးတို့ကတော့ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိသဖြင့် ကြောင်ငေးနေကြ၏။

ခုလိုဖြစ်လေ ဝိုင်းဝိုင်းက ပိုမသင်္ကာလေဖြစ်ပြီး ...

"ကျော်ဇင်ဦး ... နင်ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ နင့်ကိုငါ ရအောင်ကယ်မယ်"

ဟု အော်ပြီး ပြေးသွားတော့မည့်ဟန် ပြင်သည်။ ကျော်ဇင်ဦးမှာ ဘယ်လိုမှ တားမရတော့မှန်းသိသဖြင့် ကံ့ကော်ပင်ကို ကျောခိုင်းပြီး ပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေးလေတော့သည်။

"ဟယ်"

"ဟာ"

တုတ်ကြီး၊ နန်းမွေးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းတို့၏ အသံများ ပြိုင်တူထွက်သွားသည်။ နန်းမွေးက မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ဒီဘက်ကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။

ကျော်ဇင်ဦး တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချုံပုတ်တစ်ခု ရှိနေသဖြင့် အမြန်ဝင်ကွယ်လိုက်နိုင်သောကြောင့် သိပ်ထင်ထင်ရှားရှားကြီးတော့ မဖြစ်လိုက်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့မှစ၍ မိန်းကလေးတွေက ကျော်ဇင်ဦးကို ကွယ်ရာမှာ တုံးလုံးဟု ခေါ်ကြလေတော့သည်။

****
ကျော်ဇင်ဦးမှာ ရှက်ပြီး သုံးရက်လောက် ကျောင်းမတက်ဘဲနေသည်။ တခြားလူတွေဆို ပြောလို့ဆိုလို့ ရနိုင်သော်လည်း တုတ်ကြီး၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ စုံထောက်ပညာဖြင့် ဖော်ထုတ်လိုက်ပုံကို ကြွားချင်တာနှင့်ပဲ လျှောက်ပြောမှာ ကျိန်းသေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့မှာ ငါးတန်းကျောင်းသားကလေးတွေသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကြာကြာရှက်မနေတော့။ နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျော်ဇင်ဦးက ထူးဆန်းတာတစ်ခု ပြောသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ အဲဒီတုန်းက မင်းတို့ ငါ့ကို ရေတွင်းထဲ တွန်းချလိုက်တာလား"

"ဟာကွာ၊ ဒီလောက်အန္တရာယ်ကြီးတာမျိုး ငါတို့က လုပ်ပါ့မလား"

"အေးလေ၊ မင်းပြုတ်ကျတဲ့အချိန်က ငါတို့တောင် ရေတွင်းနား မရောက်သေးဘူး"

စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့က ငြင်းချက်ထုတ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ထူးဆန်းတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချလိုက်သလိုပဲ”

“ဟင် ... ဒါဆို”

ကျော်ဇင်ဦးမှာ သူအရက်ကွဲခဲ့တာကိုပဲ လက်တုံ့ပြန်ချင်လို့လား၊ တကယ် အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သလားတော့ မသိ။ ထိုသတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားပြန်သည်။ လူကြီးတွေကလည်း ယုတ္တိရှိတာ မရှိတာ၊ ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ အပထား၊ ကလေးတွေ ရေတွင်းနား မသွားရဲရင် အန္တရာယ်ကင်းတာပဲဟု သဘောထားပြီး ဟုတ်သယောင်ယောင် လေသံပစ်ကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ ရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ သရဲရှိသည်။ တွန်းချတတ်သည်ဟု သတင်းထွက်သွားတော့သည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် ရေတွင်းနားကို ဘယ်သူမှ မသွားရဲတော့။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက ဖြတ်သွားတဲ့အခါတိုင်း လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ကြတာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်ကုန်သည်။ အကဲပိုချင်သူတချို့က ညဘက်ကျလျှင် ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက မီးရောင်တွေမြင်ရသလိုလို၊ စုန်းတောက်သလိုလို ပြောကြသည်။ ကြာတော့ ကလေးတွေသာမကာ လူကြီးတွေပါ ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။

ဒီလိုနှင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ အလိုလိုနေရင်း နာမည်ကြီးလာလေတော့သည်။

****

ကဗျာရေးနေရင်းက စကားလုံးတွေ စဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်လာသော အခါမျိုးတွင် ဒီနေရာမှာ လာထိုင်လေ့ရှိ၏။ သူ့အတွေ့အကြုံအရ ဒီနေရာမှာ လာထိုင်သည့်အခါတိုင်း ကဗျာရေးဖို့ စကားလုံးတွေ ဖိတ်အန်ကျလာတတ်စမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကဗျာတွေ အများကြီး မွေးဖွားစေခဲ့သော နေရာဟု

ပြောနိုင်သည်။ ထို့အတူ ကဗျာဆိုသည်မှာ ဝေဒနာကို အခြေခံပြီးမှ ပေါ်လာတတ်သော အရာဟု ဆိုလျှင်တော့ ဒီနေရာကလေးသည် သူ့ကို ဝေဒနာတွေပေးခဲ့သောနေရာဟု သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မည်။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် အဖော်ဆိုလို့ ကဗျာနှင့် ယမကာသာ ရှိတော့သည်။ ကဗျာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း၊ တွေးတောငေးမောခြင်းနှင့် ညနေစောင်းလျှင် ယမကာမှိုဝဲခြင်းတို့မှာ သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်ပင်ဖြစ်၏။

သူက မိသားစုထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော ယောကျာ်းလေးဖြစ်၏။ ကျန်တာတွေက မိန်းကလေးတွေချည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိဘတွေက အလွန်ချစ်သည်။ အစ်မတွေ နှမတွေကလည်း ဦးစားပေးသည်။

သူတို့က အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် အိမ်ခွဲနေကြသည်။ စိုးချစ်ကတော့ လူပျိုကြီးအဖြစ်နှင့်ပဲ မိဘတွေနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သည်။ မိဘတွေဆုံးသွားတော့ အစ်မတွေ နှမတွေက သူတို့နှင့်အတူ လာနေဖို့ ခေါ်ကြသည်။ စိုးချစ်က သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်ဆိုပြီး မိဘတွေအိမ်မှာပင် ဆက်နေသည်။

သူ့အိမ်က နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်၏။ အောက်ထပ်ကို ရိုးသားအေးဆေးသော ညားကာစ လင်မယားကို အငှားတင်ထား၏။ စပေါ်မရှိ။ လခမရှိ။ သူ့အတွက် ထမင်းဟင်း တာဝန်ယူရုံသာဖြစ်သည်။ သူက ဟင်းချေးများသူမဟုတ်။ များများစားတာလည်း မဟုတ်။ မနက်စာ၊ ညစာအတွက်ပေါင်းပြီး ချိုင့်နှင့် ထည့်ပေးရုံသာ ဖြစ်၏။

အစ်မတွေ ညီမတွေကလည်း အဆင်သင့်လျှင် ရောက်လာတတ်သည်။ သူစားဖို့ ငါးပိကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်၊ ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်၊ ကြက်သားကြော်၊ ငါးသေတ္တာ စသည်တို့ကို ယူလာသည်။ ညီမအငယ်၏ ယောကျာ်းက သင်္ဘောသားဖြစ်၏။ တစ်ခေါက်ပြန်လာတဲ့အခါတိုင်း ဘလက်လေဘယ်ပုလင်းနှင့် သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေများ လာပို့တတ်သည်။

အစ်မအကြီးဆုံးက စိုးချစ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အနှံ့အတာခံခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ ခုထိလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ရောက်လာတတ်ပြီး အိမ်ကို လှည်းကျင်းပေး၊ သူယူလာသော ဟင်းတွေနဲ့ ထမင်းစူးခပ်ကျွေးပြီး အဝတ်ဟောင်းတွေ ယူသွားသည်။ နောက်တစ်ပတ်လာတော့ လျှော်ပြီး မီးပူတိုက်ပြီး ပြန်ယူလာသည်။

တခြားအစ်မတွေ နှမတွေကလည်း ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာကအစ သုံးဖို့စွဲဖို့ငွေအထိ လာလာပို့ကြသည်။

ဒီတော့ သူ့မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် မပူရ။ သုံးဖို့စွဲဖို့ ငွေအတွက်လည်း မပူရ။ သူ့မှာ အပိုသုံးစရာလည်းမလို။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်စရာလည်းမလို။ ဖြစ်သလိုဝတ်၊ ဖြစ်သလိုစား၊ ဖြစ်သလိုနေတတ်သူ။ သူ့အဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ ညနေဘက်အတွက် ဘီအီးတစ်ပိုင်းဖိုးနှင့် အမြည်းဖိုးရလျှင် လုံလောက်ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အနေနှင့် ငွေရှာသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို လုပ်နေစရာမလို။ သူ ဝါသနာပါသော ကဗျာဆရာအဖြစ်နှင့်သာ ရပ်တည်နေသည်။ နာမည်ကျော် ထိပ်တန်းကဗျာဆရာအဖြစ်နှင့်သာ ရပ်တည်နေသည်။ နာမည်ကျော် ထိပ်တန်းကဗျာဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် စာပေသမားတွေအချင်းချင်း အသိအမှတ်ပြု လေးစားခံရသော အဆင့်မှာရှိ၏။ သူကလည်း နာမည်ကြီးချင်လို့ ကဗျာရေးနေခြင်းမဟုတ်။ ကဗျာကို မြတ်နိုးလို့၊ ကဗျာနှင့် မွေ့လျော်နေချင်လို့ ရေးခြင်းဖြစ်။

သူက စာမူခရဖို့ အဓိကထားသူလည်း မဟုတ်သဖြင့် သိပ်များများလည်း မရေးဖြစ်။ တစ်လမှ နှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်လောက်သာ ထွက်သည်။ တစ်ခါတလေ အတွေးတွေများပြီး တစ်လလုံးလုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ဖြစ်မလာတာလည်း ရှိ၏။ ခံစားမှု မပါဘဲလည်း ရေးလေ့မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကဗျာတွေကို ကဗျာဆရာအချင်းချင်းကတောင် ဂရုတစိုက် စောင့်ဖတ်ကြရသည်။

သူ့ကလောင်နာမည်က 'ကံ့ကော်နီ'

****

ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်သံ ကြားရသည်။ သူ ကျောပေးထားရာဘက်မှာ လာရပ်သောကြောင့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ ဒီဘက်ကို ကားတွေ သိပ်လာလေ့မရှိ။

အထူးသဖြင့် ခုလို ရေတွင်းပျက်နှင့် ကံ့ကော်ပင်နားကို တကူးတက လာစရာ အကြောင်းမရှိသဖြင့် ထူးခြားသည်ဟူ၍တော့ ထင်မိ၏။

ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပြန်ပိတ်သံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် ...

"ဟဲ့ ... အညွန့်ကလေးတွေချည်းပဲ ကိုးညွန့်ရူးနော်၊ ဩော် ... အနာအဆာရွေးလို့ရအောင် ဆယ့်လေးငါးညွန့်လောက် ပိုပိုသာသာခူးလိုက်"

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ဒီအသံမျိုး သူ ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ရေတွင်းပေါင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးကို ဘေးတိုက်အနေအထားမှ မြင်ရသည်။ နည်းနည်း ဝသည်။ မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှင့် လေးဆယ်ကြား၊ သူနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိမည်။ မြင်ဖူးသလိုပဲဟု တွေးနေတုန်း အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ ခဏမျှ အပြန်အလှန် စိုက်ကြည့်မိပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြိုင်တူ လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက စ၍ ...

"ဟယ် စိုးချစ်"

"ကြည်ကြည်စိန်၊ ကြည်ကြည်စိန် မဟုတ်လား"

စိုးချစ် ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကြည်ကြည်စိန်နား လျှောက်သွားသည်။

"စိုးချစ်ရယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ရုပ်ကို တော်တော်ဖမ်းယူရတယ်၊ နင်က တော်တော်ပိန်သွားတာကိုး"

"နင်ကလဲ တော်တော်ဝလာတယ်၊ မျက်မှန်ကလည်း တပ်ထားတော့

တော်တော်ခန့်လာတယ်၊ မင်းကတော်ရုပ်မျိုးပေါ့"

"ခုလိုမြှောက်ပြောတဲ့အတွက် ကျွေးစရာဆိုင်လည်း ဒီအနီးအနားမှာ မရှိတော့အခက်သား"

"ဒါနဲ့ နင်က ဘာလာလုပ်တာလဲ"

ကြည်ကြည်စိန်က ကုံကော်ပင်ပေါ်တက်နေသော ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

"အိမ်ကလူအတွက် တတြာချေဖို့ ကုံကော်ညွန့် လာခူးတာ"

"ကုံကော်ညွန့်များဟာ ဘယ်မှာရူးရူး ရရက်သားနဲ့ ဒီအထိ တကူးတက လာရသလားဟ"

"အေးဟာ ... ထူးဆန်းတယ်လို့ဆိုမလားပဲ၊ ယတြာချေဖို့ ကုံကော်ညွန့်လိုတယ်လဲဆိုရော ဒီအပင်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိတယ်၊ နောက်ပြီး ငါကိုယ်တိုင်ကလဲ ဒီကို လာကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်နေမိတယ်၊ ဒီအပင်ကြီးကလည်း အခြားအပင်တွေထက် စောပွင့်တတ်တယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးအစွမ်းထက်မှာပဲလို့ ထင်တာလဲ ပါတာပေါ့၊ ငါတွက်တာ မှန်တယ်ဟ၊ ဒီလဲရောက်ရော နင့်ကိုတွေ့တာပဲလေ"

"ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"နင်က အင်္ဂါသားမဟုတ်လား၊ ငါ့အိမ်ကလူကလည်း အင်္ဂါသားပဲ"

"နင်ပြောသလိုဆို နင့်လူအတွက် ယတြာမကျေဘဲ ငါ့အတွက် ကျေသွားဦးမယ်"

"နင့်အတွက်လဲ ယတြာချေလို့ရရင် ချေပေးချင်ပါတယ်ဟာ၊ လူပျိုကြီးဘဝက

ကျွတ်အောင်လေ”

စိုးချစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ငါမိန်းမ မရသေးဘူးဆိုတာ နင် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သိတာပေါ့၊ နင်က အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့သူပဲ၊ သူ့ကိုမှမရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်”

ကြည်ကြည်စိန်က စကားလမ်းခင်းနေပြီ။ သူသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက စပ်စုတတ်သူ၊ ပြောချင်တာ စွတ်ပြောတတ်သူဖြစ်၏။ စကားလည်း အလွန်များသည်။ စိတ်ရင်းကတော့ တော်တော်ကောင်းသည်။ သူများကိုလည်း ကူညီချင်တတ်သည်။ ကျောင်းမှာတုန်းက ပိုက်ဆံမရှိလျှင် သူ့ဆီကပဲ ချေးရသည်။

ခုလည်း အတိတ်ကို ပြန်တူးဖော်ဖို့ ဟန်ပြင်နေပြန်ပြီ။ စိုးချစ်က ဘယ်လိုစကားလမ်းလွှဲရပါ့မလဲ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ဒရိုင်ဘာသည် ကုံကော်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲမှာ ကုံကော်ညွန့်တွေ ကိုင်လာသည်။

“ဒီလောက်ဆို ရမလား မမ”

ဟု လာမေးသည်။ ကြည်ကြည်စိန်က လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“အေးအေး ... ရပြီ၊ မင်း ကားပေါ်မှာ သွားစောင့်နေ”

ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ကြည်ကြည်စိန်က ဒီဘက်ပြန်လှည့်ပြီး ‘အဲဒီတော့ဟာ’ ဟု စကားပြန်ကောက်မည်ပြုစဉ် စိုးချစ်က လမ်းလွှဲလိုက်သည်။

"နေစမ်းပါဦး၊ နင် ဒီကိုလာတာ သရဲမကြောက်ဘူးလား"

ကြည်ကြည်စိန်က ရယ်သည်။

"အေးဟာ ... အဲဒီအကြောင်းကို အိမ်မှာ မကြာခဏ ပြောဖြစ်တယ်၊ ကလေးတွေကဆိုရင် ပုံပြင်တစ်ခုလိုဖြစ်ပြီး ခဏခဏ ပြန်ပြောခိုင်းတတ်တယ်ဟ"

ကျော်ဇင်ဦး ရေတွင်းထဲပြုတ်ကျတာ သရဲပဲ တွန်းချသလိုလို သတင်းထွက်ပြီးနောက် ဒီနားရောက်လျှင် ခပ်သုတ်သုတ် သွားသွားကြတာ၊ ကြက်သီးထသလိုလို ကျောချမ်းသလိုလို ဖြစ်ကြတာတွေ မြင်ရသောအခါ သူတို့အုပ်စုသည် နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

တစ်ရက်ကျတော့ ကျောင်းခန်းထဲမှာ မင်းသီဟက တစ်တန်းလုံးကြားလောက်အောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ မနက်က ကျောင်းကိုအလာ ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက ဖြတ်အလျှောက်တွင် တွင်းထဲက ရယ်သံကြီး ကြားရသဖြင့် ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးလာရကြောင်း။ ထိုအခါ ကျော်ဇင်ဦးကလည်း 'ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့လို့၊ မင်းက ရှည်ပြီး ရှေ့ကထွက်သွားတာကိုး' ဟု အတိုင်အဖောက်ညီအောင် ဝင်ပြောသည်။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ သူတို့အုပ်စုက အရင်ဦးအောင်သွားပြီး ရေတွင်းပျက်ကြီးနောက်မှာ ပုန်း၍ အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်။ ဒီဘက်လမ်းအတိုင်းပြန်သော ကျောင်းသားကျောင်းသူများမှာ သူတို့စကားကြောင့် တစ်ယောက်တည်း မပြန်ရဲကြဘဲ အုပ်စုလိုက်သာ လာကြသည်။ ရေတွင်းပျက်နားရောက်လျှင်လည်း ခပ်သုတ်သုတ် လစ်ကြသည်။ တချို့ ခပ်ရဲရဲကျောင်းသားတွေသာ တစေ့တစောင်း ကြည့်သွားကြသည်။

မိန်းကလေးတွေကတော့ အနားရောက်လျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်ကုန်ကြသည်။ တချို့လည်း အပြေးတပိုင်း သွားကြသည်။ ဒါကို

ချောင်းကြည့်ရင်း သူတို့က ကျိတ်ရယ်ကြသည်။

ကံဆိုးသူကတော့ ကြည်ကြည်စိန်ဖြစ်၏။ သူသည် မုန့်စားဆင်းချိန်တုန်းက ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် တွဲဖက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးနှင့် ညွန့်ဝင်း ဘယ်သူက ပိုချောသလဲ ငြင်းကြရာမှ ပြဿနာတက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူကတစ်ဘက်၊ သူငယ်ချင်းတွေကတစ်ဘက်။

ကျောင်းဆင်းတော့ စိတ်ကောက်ပြီး အဖော်တွေကို မစောင့်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရှေ့က ထွက်လာမိ၏။ အစကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ဆိုးတာပဲ သတိရသည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးနားရောက်လာမှ သူတစ်ယောက်တည်းပါလားဆိုတာ တွေးမိပြီး ကြောက်လာသည်။ ရေတွင်းဘက် လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မင်းသီဟက မနက်ကတည်းက ဝှက်ထားခဲ့သော အုန်းသီးခြောက်တစ်လုံးကို ရေတွင်းထဲ လိမ့်ချလိုက်သည်။ အုန်းသီးက ရေထဲ အရှိန်နှင့်ကျပြီး လှိုဏ်သံကြောင့် ဝုန်းခနဲ အသံကြီးမြည်သွားသည်။

ကြည်ကြည်စိန်မှာ တုန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျော်ဇင်ဦးသည် နဂိုက အသံပြဲရတဲ့ကြားထဲ တမင် အသံညြညြကြီးလုပ်ပြီး 'ဝါးဟားဟားဟား' ဟု ရယ်သံပေးလိုက်သည်။ ကြည်ကြည်စိန်မှာ 'အမယ်လေး သောက်ပလုတ်တုတ်၊ လုပ်ကြပါအုံး၊ ဣတိပိသော' ဟု အော်ရင်း ပြေးဖို့ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် ထဘီနှင့် ခြေထောက်ကို တုပ်မိနေသဖြင့် မပြေးနိုင်ဘဲဖြစ်နေရာမှ အကြောက်လွန်ပြီး သတိမေ့သွားလေ၏။

ဒီတော့မှ ဟိုကောင်တွေ ပြေးထွက်သွားပြီး သတိရအောင် ဝိုင်းနှာနှပ်ယူရသည်။ ထိုညက ကြည်ကြည်စိန် ဖျားလေတော့သည်။

ထိုပြစ်မှုကြောင့် ကျော်ဇင်ဦး၊ မင်းသီဟနှင့် စိုးချစ်တို့မှာ အိမ်ကလူကြီးတွေ ဆူတာရိုက်တာလည်း ခံရသည်။ ကျောင်းမှာလည်း အတန်းပိုင်ဆရာမက ဆော်သေးသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးကလည်း မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ အိမ်သာတွေဆေးကြောဖို့ ပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့သေးသည်။

****

ကြည်ကြည်စိန်က ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ မနေ့ကပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံမျိုးဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်နေပြီးမှ ...

"အေးဟာ ... တစ်ခါတစ်ခါ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးရတာ ပျော်စရာတစ်မျိုးပဲ၊ အင်းလေ ... နင့်အဖို့တော့ လွမ်းစရာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့"

ဟု အနှောင့်အသွားမလွတ်သော စကားကို ပြောပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် စိုးချစ်က ...

"ကဲကဲ ... သွားတော့လေ၊ တော်ကြာ ကံ့ကော်ညွှန့်တွေ ညှိုးကုန်လို့ ယတြာမချေလိုက်ရဘဲ နေဦးမယ်"

"အေးပါဟ ... အဲ ... ဒါနဲ့ နင်က နာမည်ကြီး ကဗျာဆရာ ဖြစ်နေပြီဆို"

"နာမည်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ သာမန်လောက်ပါပဲ၊ ငါ ကဗျာရေးနေတာ နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ မတွေ့ကြတာ ကြာပြီပဲဟာ"

"သိတာပေါ့၊ တလောက ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့တွေ့လို့ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်းပြောရင်း သူပြောလို့သိတာ၊ အိမ်ကလူကလဲ စာသိပ်ဖတ်တာလေ၊ နင့်ကဗျာတွေကိုလဲ ကြိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါက ကဗျာဆရာ ကံ့ကော်နီဆိုတာ ငါ့သူငယ်ချင်းပဲလို့ ကြွားရတာပေါ့၊ အိမ်ကလူကတောင် နင့်ကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေသေးတယ်၊ တစ်ရက်လောက်တော့ နင့်ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးအုံးမယ်"

"ရပါတယ်ဟာ ... ငါက ကဗျာရေးနေတာကို သိပ်လူသိခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး"

"အို ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းချင်း ခင်လို့ ကျွေးတာပဲဟာ၊ ပြီးတော့ နင်ကြိုက်တတ်တာလဲ ပါမှာပါ၊ အိမ်ကလူကလဲ ညနေဆို နှစ်ပက်သုံးပက်လောက်တော့ သောက်တတ်တယ်လေ"

“ဟာ ... ငါသောက်တတ်တာပါ နင်က သိနေတာကိုး၊ ဝိုင်းဝိုင်းက အကုန်လျှောက်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ခုထိ ဆွေးနေတုန်းပဲဆိုတာလဲ ပြောတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... သွားပါတော့ဟာ”

ဆိုပြီး နှင်လိုက်ရသည်။ ဒါတောင် မသွားခင်မှာ ...

“ဝိုင်းဝိုင်းပြောတာ ဟုတ်မှာပါ၊ အခုလဲ နင် ဒီနေရာမှာ အလွမ်းပြေ လာထိုင်ရင်း အရင်က အကြောင်းတွေ သတိရနေတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောသွားသေးသည်။ သူက ...

“ကဗျာရေးဖို့ စဉ်းစားနေတာပါဟာ”

ဟု ဖြောင့်ကွယ်ကွယ်လိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ကဗျာဆိုတာကလည်း အလွမ်းဖြေခြင်းတစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

စောစောက ကြည်ကြည်စိန် ပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်းကို မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်မိ၏။ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို ပုံပြင်လို ပြန်ပြန်ပြောရတယ်တဲ့။ သူ့အကြောင်းကိုရော။ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ အလွမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို ခုထိ ပြောစမှတ်ပြုနေကြဆဲများ ဖြစ်လေမလား။

****

ခင်မေတင့်သည် စိုးချစ်ကို လှမ်းမြင်သောအခါ ဝမ်းသာသွားမိလေ၏။ ဒီနေ့ သူနှင့် ကျောင်းသွားဖော်ဖြစ်သော မေရီအောင်က ဖျားနေသည်။ တခြားလူတွေကို စောင့်ပြီးမှ တူတူလိုက်လို့လည်းမဖြစ်။ ဒီနေ့ သူတို့ဘုရင့်နောင်အသင်း သန့်ရှင်းရေးအလှည့်ကျသဖြင့် ကျောင်းသို့ စောစောရောက်ရမည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်းပင် ထွက်လာခဲ့ရ၏။ လမ်းမှာ တခြားပြဿနာတော့

မရှိ။ ဒီလမ်းခရီးမှာ လုမယ့်ယက်မယ့်လူ၊ အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့်လူ မရှိ။ ကျောင်းသူမို့ ပိုပြီးတော့တောင် အန္တရာယ်ကင်းသေးသည်။ ဒီမြို့နယ်အတွင်းမှာ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူဆိုလျှင် အားလုံးက စောင့်ရှောက်ကြတာချည်းပဲ။

ပြဿနာကတော့ ရေတွင်းပျက်ကြီးနားကနေ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်မလျှောက်ရဲခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ခုတလော ရေတွင်းပျက်ကြီးနား ဖြတ်လျှောက်လျှင် နောက်က တစ်ယောက်ယောက်လိုက်လာသော ခြေသံလိုလို ကြားရတတ်သည်ဟု သတင်းထွက်နေတော့ ပိုလန့်တာပေါ့။

ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီ ဦးတည်သော မြေနီလမ်းလေးဘက် ချိုးကွေ့လိုက်စဉ်မှာပင် ရှေ့က ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက် လျှောက်သွားနေသော စိုးချစ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူလည်း ဝမ်းသာသွားပြီး ခြေလှမ်းမြန်မြန်လျှောက်သွားရင်း စိုးချစ်ကို အမီလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စိုးချစ်၏ ခြေလှမ်းက ပိုသွက်သဖြင့် မမီတဲ့အပြင် ပိုတောင် ကွာသွားသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ...

"စိုးချစ် ... ဟဲ့ ... စိုးချစ်"

ဟု လှမ်းခေါ်သည်။ စိုးချစ်က ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲမသိ။ သူခေါ်တာကို မကြား။ နှစ်ခါသုံးခါ ထပ်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်သည်။

"စိုးချစ်၊ ငါ့ကို စောင့်အုံး"

ဟု အော်လိုက်တော့ စိုးချစ်က ရပ်နေသည်။ သူ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ အနားရောက်တော့ ...

"ဘာလဲဟေ့၊ ကတုံးမ"

ခါတိုင်းတုန်းကသာဆိုလျှင် သူ့ကို ကတုံးမခေါ်လျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးသည်။

ခုကျတော့ စိတ်ဆိုးဖို့ သတိမရဘဲ စိုးချစ်ကိုတောင် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရသေးသည်။

"ငါ အဖော်မရှိလို့ဟ၊ တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာ ပျင်းတာနဲ့"

"လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင် ကြောက်လို့မဟုတ်လား"

ခင်မေတင့်က ပြုံးစိစိသာ လုပ်နေသည်။

"နင်တို့မိန်းကလေးတွေ အဲဒါခက်တာပဲ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဘယ်ကသရဲက လာခြောက်မှာလဲဟ၊ ခြောက်ချင်လို့ရှိရင်လဲ နှစ်ယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက်စုပြီးသွားလဲ ခြောက်မှာပဲ"

"တော်တော့ဟာ၊ အဲဒီအကြောင်းမပြောနဲ့"

"ဒါနဲ့ နင်က စောလှချည်လား"

"ဒီနေ့ ငါတို့အသင်း သန့်ရှင်းရေးနေ့လေ၊ နေပါအုံး၊ နင်ကကော ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး လာရတာလဲ"

"အံမယ် … နင်တို့ မိန်းကလေးတွေလို ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်ကြ မခေါ်ဘဲနေကြတယ်များ ထင်နေလို့လား၊ ဒီကောင်တွေက ပိုက်ကျော်ခြင်းခတ်ဖို့ အစောကြီးကတည်းက သွားကြပြီ၊ ငါက အိမ်မှာ ကိစ္စရှိနေလို့ ခုမှ အမီလိုက်ရတာ၊ နင့်ကို စောင့်ခေါ်နေရတာနဲ့ ပထမတစ်ပွဲတော့ လွတ်တော့မှာပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ဟာ၊ ရေတွင်းပျက်ကြီးကို ကျော်ပြီးရင် နင်တစ်ယောက်တည်း သွားရဲပြီပဲ၊ ငါ ရှေ့က အရင်လစ်တော့မယ်"

"အေးပါ၊ ရပါတယ်၊ ရေတွင်းကျော်ကျော်ချင်းတော့ မလုပ်နဲ့ဟာ၊ နည်းနည်းလှမ်းတဲ့ထိတော့ စောင့်ပေါ့"

တကယ်တော့ ပိုက်ကျော်ခြင်းပွဲ လွတ်မှာစိုးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်။ စိုးချစ်က ခြင်းခတ်တာကို ဟိုကောင်တွေလောက် သဲကြီးမဲကြီး ဝါသနာပါခြင်းမရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေလုပ်လို့ လိုက်လုပ်ခြင်းလောက်သာ ဖြစ်၏။ သူ တကယ်ဝါသနာပါတာက စာဖတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူက ခင်မေတင့်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွဲပြီး ကျောင်းထဲမဝင်လိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ဒီလိုတွဲသွားရတာ ရှက်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

"ခင်မေတင့်၊ ခုဆိုရင် ငါက နင့်ကို ကူညီလိုက်တဲ့အတွက် ငါ့ကျေးဇူး နင့်အပေါ် တင်သွားပြီနော်"

"အံမယ် … ဘာမှလည်း လုပ်ပေးရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အတူတူ လမ်းလျှောက်ရုံလေးပဲဟာ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူအချင်းချင်း ကူညီတာကို ကျေးဇူးရှင် လုပ်ချင်သေးလို့လား"

"ဘာမှ မဟုတ်လောက်ဘူးဆိုရင်လည်း နင့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း သွားတော့လေ"

"ကဲပါဟာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးရှင်ရယ်"

ခင်မေတင့်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။ ခင်မေတင့်သည် သူ့ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ခဏခဏ မျက်စောင်းထိုးလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် စိုးချစ် မနေတတ်။ ဒီလိုအကြည့်မျိုးကိုလည်း သူမကြိုက်။ ဒါတွေကြောင့်လည်း ခင်မေတင့်နှင့် ကျောင်းထဲ နှစ်ယောက်တွဲ မဝင်လိုခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

"ကဲ … ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ကျေးဇူး နင့်အပေါ်တင်နေပြီဆိုတော့ နင်က တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကျေအောင် ဆပ်ရတော့မယ်"

"နင်ဟာလေ ... ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖတ်ပြီး ပြောလိုက်ရင် အဲဒီလိုချည်းပဲ၊ ကဲ ... ပြောပါအုံး၊ ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲ"

"ငါ့ကို စာကူးပေး"

"ဘာ ..."

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ ပထဝီတွေ ကူးစရာရှိနေတယ်"

"ပထဝီချိန်မှာ နင်ဘာလုပ်နေလဲ"

"ငါ လက်နာနေလို့ဟ"

စိုးချစ်က လိမ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်က မြန်မာစာဆရာမက အလယ်တန်း ကဗျာလက်ရွေးစဉ်သင်ရင်း လေးသုံးနှစ် ကာရန်ယူပုံအကြောင်း၊ သံပေါက်စပ်နည်းအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအခါ စိုးချစ်မှာ သုံးကြောင်းကဗျာလေးတွေ စပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။ ပထဝီအချိန်မှာလည်း စာခေါ်ပေးတာကို လိုက်ကူးသလိုလိုနှင့် ကဗျာတွေ စပ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

"အဲဒါဟာ နင်ကူးပေးပါလား"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ၊ ငါကလဲ အားတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါ့အိမ်စာတွေတောင် မနည်းပြီးအောင် လုပ်နေရတာ"

"နင့်အလှည့်ကျတော့ ဒီလိုလား"

ခင်မေတင့်သည် စာကူးရမှာလောက် ပျင်းတာမရှိ။ စာကူးမပေးလို့ဆိုပြီး စိုးချစ်က သူ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့မှာလည်း စိုးသည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးနားလည်း

ရောက်လာပြီ။ တကယ်လို့များ ဟိုကောင်က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလျှင် သူလည်း လိုက်ပြေးရကောင်းမလား။ ဟိုကောင် ထွက်ပြေးသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ လူကို လှမ်းမြင်နေရလျှင် သိပ်ကြောက်မိမှာမဟုတ်ဘူးဟုလည်း ထင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်တာတော့ ကြောက်မှာပဲ။

"ဒါဆိုရင်လည်း"

စိုးချစ်က စကားစမည့်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ခင်မေတင့်သည် 'ဟယ်'ဟု ရေရွတ်ရင်း ရေတွင်းပျက်ကြီးဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

"ဘာ … ဘာဖြစ်လို့လဲ"

စိုးချစ်က လိုက်ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမတွေ့ရ။

"နင် ဘာမြင်လို့လဲ၊ သရဲခြောက်လို့လား"

ခင်မေတင့်က ဘာမှမပြောဘဲ ကုံကော်ပင်ပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။ ခင်မေတင့် အကြောက်လွန်ပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသလားထင်ရ၏။

"ခင်မေတင့် … ခင်မေတင့်"

စိုးချစ်က စိုးရိမ်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ခင်မေတင့်က …

"ဘာလဲ"

ဟု ထူးသည်။

"နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

"ဟိုမှာဟ ... ဟိုမှာ"

"ဘာလဲ ... ဘာမှလဲ မတွေ့ပါလား"

"ငါတွေ့တယ်"

"ဟင် ... ဘာကြီးလဲ"

"ကံ့ကော်ပန်း"

"ဟာ ... ပေါက်နေပြီလား၊ ကံ့ကော်ပွင့်ဖို့ လိုပါသေးတယ်ဟ"

"တကယ်ပြောတာ၊ ဒီအပင်ကြီးက တခြားအပင်တွေထက်
စောပြီးပွင့်တတ်တယ်ဆိုတော့ ဟုတ်တယ်ဟ"

"ငါတော့ ဘာမှမတွေ့ပါလား၊ ကေန္တတော့ ရက္ခစိုးက နင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
ပြတာ ထင်တယ်"

ဟု စိုးချစ်က ပျက်ချော်ချော်ပြောသည်။

"ငါတကယ်မြင်တာပါဟ၊ တစ်ပွင့်တည်းရယ်၊ ဟိုမှာကြည့်"

ခင်မေတင့် လက်ညှိုးညွှန်ရာကို လိုက်ကြည့်သော်လည်း မမြင်ရ။

"မတွေ့ပါဘူး"

"နင် သေသေချာချာ မကြည့်လို့ပါ၊ နည်းနည်းလေးကောက်နေတဲ့ အကိုင်းကြီးရဲ့
ထိပ်ဖျားနားကို ကြည့်လိုက်၊ တွေ့လား"

စိုးချစ်လိုက်ကြည့်တော့ ဖြူတူတူတော့ မြင်တာပဲ။

"နှင့်ဟာက စက္ကူစုတ်ကြီး ငြိနေတာ ဖြစ်မှာပါ"

"ကံ့ကော်ပန်းမှ ကံ့ကော်ပန်းအစစ်ပါဟာ၊ နင်က မျက်စိမကောင်းလို့
သေချာမမြင်တာဖြစ်မယ်"

"ကဲ ... ကံ့ကော်ပန်းပဲထားပါတော့၊ ကံ့ကော်ပန်းတွေ့တာများ
စိန်လက်ကောက်တွေ့တာကျနေတာပဲ"

"ငါ့အတွက်တော့ ကံ့ကော်ပန်းက စိန်လက်ကောက်ထက် အဖိုးတန်တယ်လို့
ထင်တယ်"

ခင်မေတင့်သည် ကံ့ကော်ပန်းခရေဇီ ဖြစ်၏။
အဝတ်အစားအသစ်ဝမ်းဆက်ယူမလား၊ ကံ့ကော်ပန်းယူမလားဆိုလျှင်
ကံ့ကော်ပန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြမည့်သူ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ အခုဟာက အလွန်ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေ။ ကံ့ကော်ပင်တွေထဲမှာ
အစောဆုံးပွင့်တတ်သော အပင်ကြီး၏ ပထမဆုံးသော ကံ့ကော်ပွင့်။
တစ်ပွင့်တည်းသော ကံ့ကော်ဦး။

ဒီကံ့ကော်ပွင့်ကိုသာ ပန်ခွင့်ရလိုက်လို့ကတော့ ကျောင်းက မိန်းကလေးတွေအားလုံး
ငေးသွားကြရမည်။ ကိုးတန်းဆယ်တန်းက အစ်မကြီးတွေတောင်
မနာလိုဖြစ်သွားကြရမည်။ ဒီနှစ်မှာ ကံ့ကော်ပွင့်ကို ပထမဆုံးပန်နိုင်တာ
ခင်မေတင့်ပဲဆိုပြီး စံချိန်တင်သွားရလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ...

"စိုးချစ်၊ အဲဒီကံ့ကော်ပန်း တက်ခူးပေးပါလားဟာ"

“ဟာ ... အလိုလိုကမှ နင့်ကို စောင့်ခေါ်နေရလို့ နောက်ကျနေရတဲ့အထဲ”

“နင့်ကိုငါ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်လေဟာ”

“အံမယ် ... ငါ့ကို ကျော်ဇင်ဦးလို အစားနဲ့မျှားလို့ရမယ်များ ထင်နေလို့လား”

“လုပ်ပါဟာ ... ငါ ကံ့ကော်ပန်းမြင်ရင် မနေနိုင်လို့ပါ”

“မခူးပေးပါဘူး၊ ကဲ ... အချိန်မရှိဘူးဟာ၊ သွားမယ်၊ နင်မလိုက်ချင်ရင်လည်း အဲဒီမှာ သွားရည်ယိုပြီး နေခဲ့တော့”

စိုးချစ်က ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ခင်မေတင့်က တစ်စုံတစ်ခု သတိရဟန်ဖြင့် ...

“နင် ခုန ပြောတာလေ၊ ပထဝီတွေ ပြန်ကူးရမယ်ဆိုတာ၊ အဲဒါ ငါ ကူးပေးမယ်လေဟာ”

စိုးချစ် တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ ပိုက်ကျော်ခြင်းပွဲ မမီလို့လည်း ဘာမှ အရေးမကြီး။ ကံ့ကော်ပွင့် တက်ခူးပေးရတာက ဘာမှ မခဲယဉ်း၊ ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ပြီးနိုင်သည်။ စာတွေပြန်ကူးရမှာက မစားသာ။ ခူးပေးလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း ...

“တစ်ခုရှိသေးတယ်ဟ၊ ငါတို့ဦးလေးဆီမှာ ‘ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်’ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ကဗျာစပ်နည်းတွေ ပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ် နင့်ကို ငှားမယ်လေ”

ဟု ခင်မေတင့်က ထပ်ပြီး ကမ်းလှမ်းသည်။ ဒီတစ်ချက်ကတော့ အညှာကို ကိုင်လှုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စိုးချစ်သည် ကဗျာစပ်နည်းစာအုပ်ဆိုတာ ကြားလိုက်သည်နှင့် ...

“နင် ... နင် တကယ်ပြောတာလား”

ဟု အူယားဖားယား မေးမိ၏။

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“နင် ...”

ဆိုပြီး စကားဆက်ဖို့ ခက်နေ၏။ သူတို့ယောကျ်ားလေးအချင်းချင်းဆိုလျှင် ‘မင်း ... ယောကျ်ားနော်’ ဟု ကတိကို အတည်ပြုလေ့ရှိ၏။ ခုကျတော့ ‘နင် ... မိန်းမနော်’ ဆိုပြီး ပြောလို့မရ။ ထို့ကြောင့် ...

“နင် ... ကတိနော်”

“အေးပါဟ ... ကဲပါ၊ မြန်မြန်ခူးပေးစမ်းပါ၊ သန့်ရှင်းရေးသွားဖို့ နောက်ကျနေအုံးမယ်”

စိုးချစ်က ‘နင် ငါ့ကို ဘတ်တာဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်’ ဟု စိတ်မချသလိုပြောပြီး ကံ့ကော်ပင်ပေါ်တက်သည်။ ကံ့ကော်ပွင့်နေသောနေရာကို ခင်မေတင့်က ညွှန်ပြပေးသည်။ ကွေးကောက်နေသော အကိုင်းက သိပ်မမြင့်လှ။ စိုးချစ်သည် ကိုင်းဖျားဘက်ဆီသို့ ဖျတ်လတ်စွာ ကူးသွားသည်။ ခင်မေတင့်ပြောတာ အမှန်ပဲ။ ထူးခြားစွာ ကြီးမားလှသော ကံ့ကော်တစ်ပွင့်သည် အရွက်တွေကြားထဲက တိုးထွက်နေသည်။

“စိုးချစ်၊ အကိုင်းရှည်ရှည်လေးပါအောင် ခူးနော်”

စိုးချစ်က ‘အေးပါ’ ဟု ပြန်ပြောပြီး ကံ့ကော်ပန်းဆီ လက်လှမ်းသည်။ နည်းနည်းလိုနေသဖြင့် ခြေဖျားထောက်လိုက်၏။ ကံ့ကော်ပွင့်ဆီထိ မမီသော်လည်း အကိုင်းဖျားကို လိမ်ချိုး၍ ခူးလို့ရသည်။ အကိုင်းက ပျဉ်းတွဲနေသဖြင့်

ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

"အရမ်းမဆွဲပါနဲ့ဟ၊ အပွင့်နာသွား ... ဟာ"

ခင်မေတင့် စကားမဆုံးသေး။ စိုးချစ်က သစ်ကိုင်းကို ဆောင့်အဆွဲ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး အောက်ပြုတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူတက်နေသော အကိုင်းက သိပ်မြင့်လှတာ မဟုတ်သောကြောင့် သက်သာသွားခြင်းဖြစ်၏။

"စိုးချစ် ... စိုးချစ်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

ခင်မေတင့်က စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်ရင်း ပြေးသွားသည်။ စိုးချစ်သည် လူးလဲထလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ကံ့ကော်ကိုင်းကို ကိုင်လျက်သား။ ထိပ်ဖျားက ကံ့ကော်ပွင့်ကလည်း ကံကောင်းထောက်မစွာ အထိအခိုက်မရှိ။ ပကတိအတိုင်း။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟ၊ ခုလိုဆိုတော့ မြေကြီးပေါ် အမြန်ပြန်ရောက်တာပေါ့၊ ကဲ ... ရော့"

စိုးချစ်က ကံ့ကော်ပွင့်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"နင် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်"

ခင်မေတင့် ထပ်မေးရင်း ကံ့ကော်ပွင့်ကို လှမ်းယူသည်။ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ငုံ့နမ်းမည်ပြုပြီးနောက် အံ့သြသွား၏။ ထူးဆန်းလိုက်တာ ကံ့ကော်ပွင့်ရဲ့ ပွင့်ချပ်ပေါ်မှာ အနီစက်ကလေးတွေ။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့မှ အနီစက်များမှာ ပင်ကိုပါလာသော အစက်အပြောက်များ မဟုတ်။

"ဟယ် ... သွေးတွေ"

ခင်မေတင့် ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ ထိုသွေးစက်များသည် စိုးချစ်၏ မေးဖျားရှိ ဒဏ်ရာမှ လွင့်စဉ်ထွက်ကျလာခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

****

စိုးချစ်သည် မေးဖျားကဒဏ်ရာကြောင့်ရော၊ အနာရှိန်နှင့် အဖျားဝင်လာတာကြောင့်ရော ကျောင်းသုံးရက် ပျက်သွားသည်။ ခင်မေတင့်ကတော့ ကတိတည်ပါသည်။ တည်ရုံမက လွန်တောင်လွန်သွားသေးသည်။

အစတုန်းက ပထဝီတစ်ဘာသာတည်းသာ ကူးပေးဖို့ ကတိပြုခဲ့တာ ခုတော့ ကျောင်းပျက်ရတဲ့ သုံးရက်စလုံးအတွက် တခြားဘာသာတွေပါ ကူးပေးရှာသည်။ ပြီးတော့ 'ကဗျာရေးချင် စာစပ်သင်' စာအုပ်ကိုလည်း တကယ်ပင် ယူလာပေးသည်။ ထိုသုံးရက်အတွင်း သေသေချာချာ ဖတ်ပြီး လေ့လာလိုက်သောအခါ ကဗျာစပ်နည်းတွေကို ပို၍ နားလည်သဘောပေါက်လာရ၏။

"နောင်တစ်ချိန် ငါ ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်လာရင် နင့်ကျေးဇူးလဲပါတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ"

ဟု စိုးချစ်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

ခင်မေတင့်က စိုးချစ်တို့အိမ်ကို ဒီရက်တွေအတွင်း ရောက်ရောက်လာသည်။ စိုးချစ်အတွက် ကြက်သားမြူစွမ်ပြုတ်တို့၊ ကြက်ဥပူတင်းတို့ ယူလာတတ်သည်။ စိုးချစ်က မလာစေချင်။

"နေပါစေဟာ၊ ငါတို့အမေကလဲ နေ့တိုင်း ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ပေးတာပဲ၊ အစ်မတို့ကလည်း ငါစားချင်တာ လုပ်ပေးပါတယ်ဟ"

ဟု တားမြစ်စကားဆိုသည်။ ခင်မေတင့်က ...

"မလာလို့ မရဘူးဟ၊ အမေက ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ကိုယ့်မှာ သတင်းမေးဖို့တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး လာခိုင်းတာဟ"

"နင်တို့အမေက လာခိုင်းလို့သာ လာရတာပေါ့၊ နင်က လာချင်လို့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊

ဟုတ်လား"

ဟု စိုးချစ်ဆီရောက်နှင့်နေသော မင်းသီဟက ပြောသည်။

ခင်မေတင့်က ...

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါကလဲ စေတနာရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကြက်ဥပူတင်းကို ငါကိုယ်တိုင် ပေါင်းလာတာပေါ့"

ထိုအခါ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့လဲ စားရတာပေါ့"

"အေးကွာ ... ကုံကော်ပန်းလေးတစ်ပွင့် ခူးပေးရုံနဲ့ တော်တော်စားသာတာပဲ၊ ဒီမှာဟေ့ ကတုံးမ ..."

"ဘာပြောတယ်"

"အဲ ... ခင်မေတင့်၊ နောက်တစ်ခါ ကုံကော်ပန်းလိုချင်ရင် ငါ့ကိုပြော သိလား၊ ငါတက်ခူးပေးမယ်၊ တကယ်လို့ အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ဒဏ်ရာရခဲ့ရင် အဲ ... ငါက မြူစွမ်တော့ မကြိုက်ဘူး၊ ကြက်သားကြော်ပြီး လာပို့ဟာ"

ဟု မင်းသီဟက ဝင်နောက်တော့ ခင်မေတင့်က ...

"နင့်ကျရင်တော့ အမဲရိုးပဲရမယ်"

ဟု ပြန်ပက်သည်။ သူ့ကို ကတုံးမဟု ခေါ်လိုက်သောကြောင့် စိတ်ခုသွားတာလည်း ပါသည်။ ခင်မေတင့်သည် ငယ်ငယ်က အလွန်ညစ်ပတ်သည်။ ခေါင်းလည်း

မှန်မှန်မလျှော်သဖြင့် သန်းတွေအလွန်ထူသည်။ နောက်တော့ အနာတွေပေါက်လာသဖြင့် ကတုံးတုံးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှစ၍ သူ့ကို ကတုံးမဟု စကြခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလိုခေါ်လျှင် သူက အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်သည်။

မင်းသီဟက မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပူတင်းထည့်လာသော ချိုင့်ကို ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အနံ့ကို ရှူကြည့်ပြီး ...

"ဟာ ... မွှေးနေတာပဲ၊ နင်က တော်တော် တော်တာပဲ၊ အံမယ် ... တယ်လဲစေ့စပ်ပါလား၊ ဇွန်းပါတစ်ခါတည်း ထည့်ယူလာတယ်၊ အတော်ပဲ"

ဆိုပြီး ဇွန်းကို ကိုင်လိုက်သည်။ ခင်မေတင့်က ...

"မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ လူမမာစားဖို့ယူလာတာ"

"အံမယ် ... လူမမာတဲ့ ဟီဟိ၊ ကြည့်ပါအုံး၊ လူမမာရုပ်ကြီးကို"

မင်းသီဟက ဝင်နောက်လိုက်ပြန်သည်။ စိုးချစ်မှာ ရယ်ရမလို၊ တည်ရမလို ဖြစ်နေ၏။ ခင်မေတင့်က ခုလို ဂရုစိုက်နေတာကို သူက မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသီဟကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြလိုက်သည်။

ကျော်ဇင်ဦးကတော့ 'တော်တော်စားလို့ကောင်းမှာပဲ' ဆိုပြီး ပူတင်းကို တစ်ဇွန်းခပ်လိုက်သည်။ ခင်မေတင့်က ဇွန်းကို လှမ်းလုတော့မည့်ပုံနှင့်။

"ကျော်ဇင်ဦး အဲဒီလို မလုပ်နဲ့နော်"

"နင်ကလဲ တွန့်တိုလိုက်တာ"

"စားပါစေဟာ၊ ငါ သိပ်မစားချင်ပါဘူး"

ဟု စိုးချစ်က ဝင်ပြောရာ ခင်မေတင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ...

"ဘာ ... နင်က မစားချင်ဘူး ဟုတ်လား၊ မစားချင်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်ဟာ၊ ပေး"

ဆိုပြီး ပူတင်းချိုင့်ကို လှမ်းလုသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ရှောင်လိုက်ပြီး ...

"နှမြောစရာကြီးဟာ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါတို့ပဲ စားလိုက်ပါ့မယ်"

"ငါက စားစေချင်လို့ အပင်ပန်းခံ လုပ်လာတဲ့ဟာ"

ဟု ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"အေးပါ၊ အဲဒါကြောင့် စားမယ်လို့ ပြောတာပေါ့"

"နင်တို့စားဖို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး"

ဟု အော်လိုက်သည်။

"ကဲပါ ... သူက စေတနာနဲ့ လုပ်လာတာ၊ စိုးချစ်ကလဲ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်တော့
စားလိုက်ပေါ့၊ ကျန်တာကတော့ ဟဲ ... ဟဲ"

"ဒါဆို စိုးချစ် အရင်စား"

ဟု ခင်မေတင့်က ပြောသည်။ စိုးချစ်က အင်တင်တင်လုပ်နေသဖြင့် ကျော်ဇင်ဦးက
စိုးချစ်ပါးစပ်နား တေ့ပေးသည်။

"စားလိုက်ပါဟ၊ ဒါနလေးမြောက်သွားအောင်"

"စားလေဟာ"

ဟု ခင်မေတင့်ကပါ တိုက်တွန်းသဖြင့် စိုးချစ် ပါးစပ်ဟပေးလိုက်ရသည်။ ဒီတော့မှ ခင်မေတင့်လည်း ကျေနပ်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာ၏။ စိုးချစ်ကတော့ မပြုံးနိုင်။ ပါးစပ်ထဲရောက်လာသော ပူတင်းကို မြုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြီးဖြစ်သွား၏။

"ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မကောင်းဘူးလား"

ခင်မေတင့်က မေးသည်။ စိုးချစ်က ...

"ဘယ်လိုကြီးလဲ မသိဘူး၊ ချိုလဲမချိုဘူး၊ တစ်မျိုးကြီး"

ဟု ဗလုံးဗထွေးပြောသည်။

"ဟယ် ... နင် နေမကောင်းလို့ ခံတွင်းပျက်နေတာထင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မချိုရမှာလဲဟ၊ ငါက ပိုကောင်းအောင် အချိုမှုန့်တစ်ဇွန်းတောင် ထည့်ထားတာ"

"ဘာ ... အချိုမှုန့်"

စိုးချစ် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

"အေးလေ"

ကျော်ဇင်ဦးက တစ်ဘက်လှည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

"ဘာလဲဟ"

"ခင်မေတင့်ရယ် ... နင့်လက်ထက်ကျမှပဲ ပူတင်းဖုတ်နည်း အထူးအဆန်းပေါ်လာတော့တယ်"

ခင်မေတင့်မှာ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေရှာ၏။ စိုးချစ်ကတော့ ပါးစပ်ထဲက ပူတင်းတွေကို မျိုချရမလား၊ ထွေးထုတ်ရမလား စဉ်းစားရင်း

ကြောင်စီစီဖြစ်နေ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ခင်မေတင့်က မင်းကို တော်တော်ဂရုစိုက်တာတော့ သေချာတယ်"

ဟု ခင်မေတင့် ပြန်သွားပြီးနောက် မင်းသီဟက ပြောသည်။

"တော်စမ်းပါကွာ၊ ဒါပဲပြောနေတာပဲ"

စိုးချစ်က သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ခင်မေတင့်က သူ့အပေါ် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတာမျိုးကို သူမလိုလား။ သူက မိန်းကလေးတွေနှင့် သိပ်ရောရောနှောနှော မနေချင်။ မလွတ်လပ်ဘူး။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေနှင့် စကားပြောရတာ ဘာမှန်းလဲမသိ။ တော်ကြာစိတ်ကောက်လိုက်၊ တော်ကြာ ရယ်လိုက်မောလိုက်နှင့်။ ကဗျာအရေးကျင့်ရတာက ပိုပျော်စရာကောင်းတယ်ဟုထင်သည်။

ခင်မေတင့်ကတော့ စိုးချစ်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ပေကတ်ကတ်နဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ရှက်သလိုလို ဘာလိုလို၊ သဘောကောင်းသလိုလိုနဲ့ ခင်မင်ဖို့တော့ကောင်းသားဟု ယူဆမိလေသည်။

****
တကယ်လို့ သူသာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လျှင် နာမည်ရှေ့မှာ 'ဒေါ်'တပ်ပြီး ခေါ်ရမည့်အရွယ် မဟုတ်သေးဟု ဆိုရမည်။ ရုံးတစ်ရုံးက အရာရှိဆိုလျှင်တော့ 'ဒေါ်'တပ်ခေါ်ရမည့် အခြေအနေရှိ၏။

ခုတော့ သူက ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီထောင်ထားသဖြင့် စီးပွားဖက်တွေက ဒေါ်ခင်မေတင့်ဟု တလေးတစား ခေါ်ကြသည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေကတော့ သူ့အတွင်းရေးမှူးကောင်မလေးခေါ်သလို 'မမ' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ငယ်တဲ့သူတွေက ခေါ်တာ အရေးမကြီး၊ သူ့ထက်ကြီးတဲ့သူ တချို့ကပါ လိုက်ခေါ်နေတော့ အနေရခက်သည်။

လူကြီးတချို့ကတော့ ဆရာမဟု ခေါ်ကြသည်။ ဒါလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သို့ရာတွင် တခြားဘယ်လိုခေါ်ခိုင်းရမှန်း မသိသဖြင့် ဒီအတိုင်းနေလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကို

ဘယ်လိုခေါ်ပါလို့ ဖွင့်ပြောရတာကလည်း အတော်ကြောင်တောင်တောင်နိုင်သည်။ ကွယ်ရာမှာတော့ တချို့က 'ဘော့စ်' ဟု ခေါ်ချင်ခေါ်မည်။ လူငယ်တွေကတော့ အဘွားကြီးဟု ခေါ်ကောင်းခေါ်ပေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ သူ့အသက်မှာ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ မသိတဲ့လူတွေကဆိုလျှင် အသက်သုံးဆယ်စွန်းစွန်းသာ ရှိသေးသည်ဟု ထင်မှတ်နိုင်သည်။ မျက်နှာထားတည်ပုံ၊ ဆက်ဆံပြောဆိုမှု ပြတ်သားပုံတွေကို အကြောင်းပြုခဲ့လျှင်တော့ အသက်လေးဆယ်လောက်ဟု ခန့်မှန်းကောင်းခန့်မှန်းကြလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအသက်အရွယ်လောက်နှင့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နေတာကတော့ ချီးကျူးစရာဖြစ်သည်ဟု စီးပွားဖက်တွေက မှတ်ချက်ပြုကြသည်။

****

သူ ရုံခန်းထဲဝင်လာတာ မြင်သောအခါ စောစောက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောနေကြသော ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတို့၏ စကားသံများသည် ကက်ဆက်က 'ပေါ့စ်'ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သလို ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူက တစ်ခန်းလုံးကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်၏။

အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိသည်။ အခန်း၏ အပြင်အဆင်သည် ဘာမှ ပြောင်းလဲမထား။ သူ၏ ကျွန်းသားစားပွဲရှည်ကြီးသည် ပြောင်လက်မြဲ ပြောင်လက်လျက်။ အတွင်းရေးမှူးမလေး၏ အလျူမီနီယမ်စားပွဲကလေးသည်လည်း ဖိုင်တွဲတွေ စီစီရီရီ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက်။ ကျောက်စိမ်းရောင် ခန်းဆီးလိုက်ကာများကလည်း သစ်လွင်လှပလျက်။ လေအေးပေးစက်ကလည်း သူ့အကြိုက်အတိုင်း အခန်းအပူချိန်ကို တာဝန်ကျေစွာ ချိန်ညှိပေးလျက်။ အခန်းတွင်းက အလင်းရောင်ကလည်း မမှောင်၊ မစူး၊ အနေတော်လင်းလျက်။

ထူးခြားနေတာကတော့ အနံ့တစ်ခု။ နှစ်ပေါင်းများစွာ စွန့်ပယ်ထားခဲ့သော၊ ထို့အတူ

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်မှာစွဲနေခဲ့သော ရနံ့။ ကံ့ကော်ပန်းနံ့။

စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပန်းအိုးထဲမှာ ကံ့ကော်ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ထိုးစိုက်ထားတာ တွေ့ရ၏။ သူငေးကြည့်နေတုန်း အတွင်းရေးမှူးမလေး ဘေးမှာလာရပ်ပြီး ...

"ဒီနေ့ အိမ်ကထွက်အလာ လမ်းထိပ်မှာ ဦးဦးဖျားဖျားပွင့်တဲ့ ကံ့ကော်ပန်းတွေတွေ့လို့ ဝယ်လာခဲ့တယ် မမ၊ ကံ့ကော်က လှူနဲ့ တည့်တယ်လေ၊ သူ့အနံ့က အမူးအမော်ကောင်းတယ်၊ လူကိုလဲ လန်းဆန်းစေ ..."

ခင်မေတင့်က လက်ကာပြလိုက်သည်။ အတွင်းရေးမှူးမလေးသည် ရုတ်တရက် စကားရပ်လိုက်၏။ သူ ဘာများမှားသွားလဲဟု အပူတပြင်း စဉ်းစားသည်။ ဘာမှမမှား။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောလျှင် ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်စရာ မလိုလောက်အောင် အချက်အလက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောတတ်ရမည်ဟု ဒေါ်ခင်မေတင့်ကိုယ်တိုင်က သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာပဲ။ တကယ်ဆိုလျှင် ကံ့ကော်ဝတ်ဆံ၏ အစွမ်းသတ္တိအကြောင်း ပြောဖို့တောင် ကျန်နေသေးသည်။

"အဲဒီပန်းတွေ မလိုချင်ဘူး"

ဟု ခင်မေတင့်က ပြောလိုက်သည်။ ကောင်မလေးသည် 'ရှင်' ဟု ရေရွတ်မိ၏။ ခင်မေတင့်က ...

"နောက်ဆို ငါ့စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးမှာ ကံ့ကော်ပန်း ဘယ်တော့မှ မထိုးနဲ့"

ဟု သံပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟု ပြန်မေးခွင့်မရှိမှန်း သိသဖြင့် ကောင်မလေးက ...

"ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်မ မှတ်ထားပါ့မယ်"

ဟု ပြန်ပြောပြီး ပန်းအိုးထဲက ပန်းတွေကို ထုတ်ယူကာ အခန်းပြင်ထွက်ရန် ပြင်သည်။

"နေဦး"

ကောင်မလေး ရပ်လိုက်ပြီး ဘာပါလိမ့်ဆိုသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည် ခင်မေတင့်က စားပွဲနားလျှောက်သွားပြီး ပန်းအိုးဘေးမှာ ကြွေကျနေသော ကံ့ကော်ဖူးလေးတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကောင်မလေးက ကောက်ယူပြီး ထွက်သွား၏။

ခင်မေတင့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘာပန်းမှ မကျန်တော့သော ပန်းအိုးအလွတ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခု သတိရဟန်ဖြင့် တံခါးဆီထသွားသည်။ တံခါးအပေါ်ပိုင်းကမှန်ကို အတွင်းဘက်က ကာထားသော လိုက်ကာစကိုဖယ်၍ အပြင်ရုံးခန်းကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ အတွင်းရေးမှူးမလေးလက်ထဲက ကံ့ကော်ပန်းတွေ ဝိုင်းလုနေတာ တွေ့ရသည်။ ငွေစာရင်းမှူး အပျိုကြီးမကြီးတောင် မကြီးမငယ်နှင့် ပါလိုက်သေးသည်။ သူကတောင် အကဲဆုံးဆိုနိုင်၏။

ခင်မေတင့်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်သောအခါ ဝန်ထမ်းအားလုံးတို့သည် ရုပ်သေပြကွက်တစ်ခုလို ဖြစ်သွား၏။ တချို့က ကံ့ကော်ပန်း ပန်ပြီးကာစ၊ တချို့က ခေါင်းမှာထိုးဖို့ ဟန်ပြင်နေဆဲ၊ တချို့က ပန်ရကောင်းမလား၊ မှတ်စုစာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ရကောင်းမလား ဝေခွဲနေတုန်း။ ငွေစာရင်းမှူးအပျိုကြီးကတော့ လက်ထဲက ကံ့ကော်ပန်းကို အားပါးတရ နမ်းရှုံ့နေစဉ်။

"ကဲ ... အားလုံးပဲ နားထောင်ကြပါ"

တကယ်တော့ ဒီလိုတောင် အစပျိုးနေစရာ မလိုပါ။ 'ကဲ ...' ဟု ပြောလိုက်ရုံဖြင့် လုံလောက်သည်။ ဘာမျှမပြောဘဲ ထွက်ရပ်ပြလိုက်လျှင်တောင် အားလုံး သတိမဆွဲရုံတမည် ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ။

"အားလုံး သေသေချာချာ မှတ်ထားကြပါ။ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ကွဲကော်ပန်း မပန်ပါနဲ့၊ ယူလဲ ယူမလာခဲ့ပါနဲ့၊ မလိုက်နာရင် ဘောနပ်စ်ဖြတ်မယ်၊ ဒါပဲ"

အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းအားလုံးသည် ယိမ်းသမတွေလို တပြိုင်နက်တည်း လှုပ်ရှားသွားသည်။ ခေါင်းမှာပန်ထားသော၊ ပန်အုံ့ဆဲဆဲ၊ လက်မှာကိုင်ထားသော ကွဲကော်ပန်းများကို အနီးဆုံးစားပွဲတစ်ခုပေါ်သို့ စုပုံတင်လိုက်ကြသည်။ အတွင်းရေးမှူးမလေးက ပန်းတွေကိုယူပြီး အမှိုက်ပုံးထဲတည့်သည်။ ငွေစာရင်းမှူးသည် စားပွဲပေါ်မှာ ကျကျန်နေသော ကွဲကော်ဝတ်ဆံမှုန်များကို လက်ဖြင့်သပ်၍ယူပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ လိုက်ထည့်သည်။

စာရေးကလေးတစ်ယောက်က အမှိုက်ပုံးကို ရုံးခန်းအပြင်သို့ ယူသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်နှမြောနေမိ၏။ သူက ကွဲကော်နှစ်ပွင့်သုံးပွင့်လောက် တောင်းထားပြီး ညနေကျလျှင် သူ့ကောင်မလေးကို ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာကိုး။

အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ပန်းပန်ခြင်းသည် အလုပ်ခွင်စည်းကမ်းနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ပန်းမပန်ရဟု အမိန့်ထုတ်ခွင့်လည်း မရှိ။ တချို့ဖြစ်တတ်သလို ပန်းဝတ်မှုန်ကို ရှူမိလျှင် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ ထတတ်လို့ဆိုလျှင်လည်း ထားတော့။ ခုဟာက ဘာမျှမဆိုင်။ ပြီးတော့ ပါမစ်ပိတ်တာကလည်း တခြားပန်းတွေမပါ။ ကွဲကော်ပန်းတစ်မျိုးတည်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကုမ္ပဏီမှာတော့ ခင်မေတင့် နှုတ်ကထွက်သော စကားသည် စည်းကမ်းချက်တစ်ခုပဲ။

အတွင်းရေးမှူးမလေးသည် မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာရမလားလို့ လုပ်မိတာ အားလုံးအပေါက်ခံရတဲ့အဖြစ် ရောက်ရသည်။ အားလုံးထဲမှာ စိတ်ကြိုက်အတွေ့ခံရဆုံး၊ အဆူခံရမှုအနည်းဆုံး၊ အလိုက်အသိဆုံးလူက ခုလိုဖြစ်သွားရတော့ ရှက်လည်းရှက်သွားသည်။

မျက်ရည်ဝဲမလာအောင် ထိန်းနေရသည်။

“ပန်းဝယ်တာ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

ဟု ခင်မေတင့်က မေးသည်။ အတွင်းရေးမှူးမလေးက အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ...

“တစ်ရာ့ငါးဆယ်ပါ မမ”

“အဲဒီငွေကို ငွေစာရင်းမှူးဆီက ပြန်ထုတ်ယူလိုက်”

ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

အပြင်ရုံးခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့စိတ်ထဲမှာတော့ ပဟေဠိတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ကွယ်ရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရပြီဆိုလျှင်တော့ သူတို့၏ သူဌေးမကြီးသည် ဘာကြောင့် ကံ့ကော်ပန်းကို ဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းအဖြေရှာကြည့်မိကြမှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်နိုင်ချေလောက်ကလွဲပြီး တိကျသောအဖြေကို ဘယ်သူမျှ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာမဟုတ်။

ခင်မေတင့်သည် သူ့စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ခုဆိုလျှင် သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ကံ့ကော်ဆိုလို့ တစ်ပွင့်တစ်လေတောင် မရှိတော့။ သို့တိုင်အောင် စောစောက လက်ကျန် ကံ့ကော်နံ့တွေကတော့ သူ့ဝန်းကျင်မှာ ဝေ့ဝဲလွင့်ပျံ့နေတုန်း။

အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များဆိုတာကလည်း ရနံ့တွေလို အကောင်အထည်ကို မမြင်ရပါဘဲလျက် အနီးအနားမှာ အစဉ်အမြဲ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတတ်ကြလေသလား။

****

စိုးချစ်သည် ခင်မေတင့်အတွက် ကံ့ကော်ပွင့် တက်ခူးပေးရင်း သစ်ပင်ပေါ်မှကျသော ကိစ္စမှာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဟု တချို့က ပြောကြသည်။ ဟိုးအရင်တစ်ခါတုန်းက

ကျော်ဇင်ဦး ရေတွင်းထဲပြုတ်ကျတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွက်ဆကြ၏။

ကျော်ဇင်ဦးတုန်းက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းချလိုက်သလိုပဲဟု ဖွလိုက်သောကြောင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးမှာ အစောင့်ရှိသည်ဟု သတင်းကြီးခဲ့ဖူးသည်။ ခုလည်း စိုးချစ်ကို ကံ့ကော်ပင်၏အစောင့်က တွန်းချတာဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။

စိုးချစ်ကတော့ သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ တွန်းချတာမဟုတ်။ သူ့ဘာသာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီးကျတာဟု အခိုင်အမာပြောသည်။ သို့တိုင်အောင် သူက လူတကာကို လိုက်ပြီးရှင်းပြနိုင်တာတော့မဟုတ်။

ဒီကံ့ကော်ပင်ကြီးကလည်း တခြားအပင်တွေထက် စောပွင့်တတ်ခြင်း၊ အပွင့်တွေက ကြီးမားတတ်ခြင်း စသော ထူးခြားချက်တွေ ရှိနေပြန်တော့ အစောင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံချင်စရာ ဖြစ်နေ၏။ ဒီလိုနဲ့ ကံ့ကော်ပင်ကြီးမှာ အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး လာပူဇော်သူတွေ၊ သားဆုပန်သူတွေတောင် ရှိလာ၏။

စိုးချစ်ကတော့ ဒါတွေကို ယုံသူမဟုတ်။ ကံ့ကော်ပန်း ခူးရောင်းသူတွေက တခြားလူတွေ လာမခူးရဲမှ သူတို့ချည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်လို့ရအောင် လုပ်ကြံသတင်းလွှင့်တာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချသည်။

ဒီကြားထဲမှာ သတင်းတစ်ခုက ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးအောက်မှာ နဂါးတွင်းရှိသည်။ လပြည့်ညဆိုလျှင် ရေပြင်ပေါ်တက်ပြီး မြူးတတ်သည်။ ရေထဲက တဝုန်းဝုန်းမြည်သံတွေ ကြားရသူရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ လူတစ်ယောက်ကတော့ တွင်းထဲကို လရောင်တိုက်ရိုက်ကျနေသောအချိန်မှာ သူကိုယ်တိုင် နဂါးနှစ်ကောင်ဆော့ကစားနေတာ မြင်ရသည်။ မျက်စောင်းထိုးခံရပြီး ပြာဖြစ်မှာ ကြောက်သောကြောင့် ဆက်မကြည့်ရဲဘဲ ထွက်ပြေးလာရသည်ဟု ပြောသည်ဟု ဈေးထဲမှာ သတင်းဖြစ်နေသည်။

စိုးချစ်တို့အုပ်စုသည် အတန်းကကြီးလာ၊ လူပျိုပေါက်တွေလည်း ဖြစ်လာ၊ စာတွေလည်း ဖတ်လာကြသဖြင့် ဒါမျိုးတွေ သိပ်မယုံတော့။ လူငယ်ပီပီ ခြေခြေမြစ်မြစ် စူးစမ်းချင်သော စိတ်ကလေးတွေလည်း ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လပြည့်ညတစ်ညမှာ စောင့်ကြည့်ကြဖို့ စီစဉ်သည်။ သူတို့သည် လူပျိုပေါက်တွေ ဖြစ်နေသော်လည်း ညဥ့်နက်အောင် အပြင်ထွက်လည်ခွင့်တော့ မရကြသေး။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းရှိ သူငယ်ချင်းအိမ် သွားလည်လျှင်တောင် ရှစ်နာရီ၊ ကိုးနာရီထက် နောက်ကျလို့မရ။

ကံကောင်းချင်တော့ လပြည့်ညတစ်ညမှာ မင်းသီဟတို့အိမ် ကင်းအလှည့်ကျသည်။ ခါတိုင်းတုန်းက သူ့ဦးလေး စောင့်ချင်စောင့်၊ လူငှားထည့်ချင် ထည့်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ခါမှ ကင်းမစောင့်ဖူးသဖြင့် သူ စောင့်ပါရစေဟု ပြောသည်။ လူကြီးတွေက ခွင့်မပြုချင်။ ဦးလေးဖြစ်သူက သူ သက်သာရာရမည့် ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် မင်းသီဟဘက်မှ လိုက်ပြောပေးသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာလျှင် ဒီအတွေ့အကြုံမျိုး ရှိသင့်တယ်၊ ဘာညာပေါ့။ ထိုနေ့မှာ စနေနေ့လည်း ဖြစ်သဖြင့် နောက်နေ့ကျောင်းပိတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသီဟ စောင့်ခွင့်ရသွားသည်။

ထိုအခါ စိုးချစ်တို့၊ ကျော်ဇင်ဦးတို့ကလည်း မင်းသီဟတစ်ယောက်တည်း အဖော်မရှိဖြစ်နေမှာစိုးလို့ သူတို့ပါ ကူစောင့်ပေးချင်သည်ဟု လူကြီးတွေကို ပြောသည်။ တခြားကာလသားကြီးနှစ်ယောက်လည်း ကင်းအလှည့်ကျနေသဖြင့် စိတ်မချစရာမရှိသောကြောင့် ခွင့်ပြုချက်ရသွားသည်။

သူတို့သည် လေးခွ၊ ဓားမြှောင်၊ တုတ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး စသည်တို့ ယူသွားကြသည်။ ညဦးပိုင်းတွင် ကာလသားကြီးတွေ မယ်ဒလင်တီးပြီး သီချင်းဆိုတာကို နားထောင်ရင်း အိမ်ကယူသွားသော လက်ဖက်၊ ပဲကြီးလှော်၊ ထန်းလျက်တို့ စားကြသည်။ သူတို့လည်း ဂစ်တာယူလာပြီး တီးလျှင် ရသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က သီချင်းဆိုဖို့မဟုတ်သဖြင့် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လအတော်ကလေး မြင့်လာသောအခါ လုပ်ငန်းစဖို့ပြင်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ဟိုနားဒီနား ကင်းလှည့်လိုက်ဦးမယ်"

ဟု ပြောပြီး ထွက်ခဲ့ကြ၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြား မဝင်နဲ့နော်၊ ပြီးတော့ လေးခွနဲ့ ဟိုပစ်ဒီပစ် မလုပ်ကြနဲ့ဦး"

ဟု မှာပြီး အသာတကြည် လွှတ်လိုက်သည်။ သူတို့မှာလည်း သူတို့ကြိုက်နေသော မိန်းကလေးတွေအကြောင်း၊ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေအကြောင်း ပြောချင်တာတွေ ရှိနေ၏။ ဟိုကောင်လေးတွေ ရှိနေတော့ ပြောရတာ မလွတ်လပ်။ ထို့ကြောင့် စိုးချစ်တို့ ကင်းလှည့်မယ်ဆိုတာကို ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စိုးချစ်တို့လည်း လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရေတွင်းပျက်ကြီးသည် ကင်းတဲနှင့် နည်းနည်းလှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွက်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စောင့်ကြည့်နိုင်သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ ခုကတည်းက မှာထားမယ်၊ တစ်ခုခု ထူးခြားတာတွေ့ရင် လန့်ဖျတ်ပြီး ထွက်မပြေးရဘူးနော်၊ ဘာလဲဆိုတာ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ရမယ်"

ဟု စိုးချစ်က ပြောသည်။ ခုလို ပြောရတာက အကြောင်းရှိ၏။

မင်းသီဟသည် ပြဿနာမရှိ။ ကျော်ဇင်ဦးက ပြောလို့မရ။ ဒီကောင်က ဟေးလားဝါးလား လုပ်တတ်သော်လည်း ဒါမျိုးတွေကို နည်းနည်းယုံချင်သလိုလိုရှိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ လုပ်သမျှ လိုက်လုပ်ချင်လို့သာ

ခုကိစ္စကို သဘောတူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ နည်းနည်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသည်ဟု စိုးချစ်က ထင်သည်။

"ငါကတော့ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် လေးခွနဲ့ ထုမှာပဲ"

ဟု မင်းသီဟက ပြောသည်။ ထိုအခါ ကျော်ဇင်ဦးကလည်း ...

"ငါလည်း မကြောက်ပါဘူးကွ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ ရှိသားပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့မှာ ဓားမြှောင်ပါတယ်ကွ"

ဟု ဆိုသည်။ သူ့အဖေ၏ ဓားမြှောင်ကို ခဏကစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဓားမြှောင်က အိမ်မပါသဖြင့် ဝါးခြမ်းနှစ်ခုကို ပူးချည်ပြီး စွပ်ထည့်ထား၏။ ပြီးတော့ ရှပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလို ခြေသလုံးမှာ ပတ်ချည်ထားသည်။

"မင်းဟာကကွာ၊ အရေးအကြောင်းဆို ဓားမြှောင်ကို ကုန်းပြီး ဆွဲထုတ်နေရမှာပေါ့"

ဟု မင်းသီဟက ဝေဖန်တော့ ...

"မင်းဘာသိလဲကွ၊ တမင်တကာ ဒီလိုလုပ်ထားတာ၊ ဓားမြှောင်ကို ကုန်းပြီးထုတ်လိုက်တော့ ရန်သူက လှမ်းပစ်တာကို ရှောင်ပြီးသားဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ကို ပြန်ဆန့်ရင်း ဓားမြှောင်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တဲ့အခါ အရှိန်ပိုပြင်းတယ်လေကွာ"

ဟု အရင်က သူပဲ ဒီနည်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ဖူးသလိုလို ပြန်ပြော၏။

ရေတွင်းပျက်ကြီးနားကိုရောက်တော့ လရောင်က ပေါင်၏ အတွင်းဘက်ကို ချဉ်းနင်းစပြုနေပြီ။

“သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရတော့ဘူးကွ”

ဟု စိုးချစ်က ပြောသည်။ မင်းသီဟက ရေတွင်းပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်မည်ပြုသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက …

“အောက်မှာပဲ ထိုင်ပါကွ၊ တော်ကြာ …”

ဆိုပြီး စကားမဆက်ဘဲနေသည်။ မင်းသီဟက အောက်ရေတွင်းဘေးမှာ ပြုလုပ်ထားသော အုတ်ခုံဝိုင်းပေါ်မှာပင် ဆင်းထိုင်လိုက်၏။ စိုးချစ်က ရေတွင်းထဲကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာမှ မမြင်ရသေးဘူးကွ၊ အောက်ဘက်မှာ မှောင်နေတယ်၊ ခဏတော့ စောင့်ရမှာပဲ”

သူတို့သည် ရေတွင်းဘောင်ကို မှီပြီးထိုင်နေကြသည်။ စိုးချစ်က စကားကျယ်ကျယ်မပြောဖို့ သတိပေးထားသဖြင့် ခပ်တိုးတိုးသာ ပြောကြသည်။ ကျော်ဇင်ဦးမှာ ဂဏှာမငြိမ်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လျှောက်ကြည့်နေသည်။

လက တော်တော်သာသည်။ အလင်းရောင်ဖြာကျနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို မြင်သာထင်သာ ရှိသည်။ လေတစ်ချက်ဝှေ့သောအခါ ကုံကော်ရွက်တွေ လှုပ်ခတ်ပြီး ရှဲခနဲ မြည်သွားသည်။ ကျော်ဇင်ဦးသည် စိုးချစ်ဘက်ကို မသိမသာ တိုးကပ်လိုက်သည်။

ကုံကော်ပင်ဆီမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခု ကြားရသည်။ သစ်ရွက်တွေ ဖလပ်ဖလပ် မြည်သွားသည်။ ကျော်ဇင်ဦး ‘ဟော’ဆိုပြီး ခေါင်းထောင်သွားသည်။ စိုးချစ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းထိုးသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မင်းသီဟက လေးခွနှင့် ပစ်လိုက်သည်။ လောက်စာလုံးက သစ်ရွက်တွေကို ဝေါခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“ရှဉ့်ဖြစ်မှာပါကွ”

ဟု စိုးချစ်က ပြောသည်။

“မင်းသီဟ၊ ဘာဖြစ်လို့ လေးခွနဲ့ ထုရတာလဲ၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့”

ကျော်ဇင်ဦးက စိုးရိမ်သံဖြင့် ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ အရမ်းမပစ်နဲ့၊ ဘာလဲဆိုတာ သေချာအောင် ကြည့်ဖို့လိုတယ်”

ဟု စိုးချစ်က ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးကတော့ နည်းနည်းလန့်စ ပြုလာပြီ။

“သိပ်ထူးမယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ ပြန်ရအောင်”

“နေပါအုံးကွ၊ စောင့်လက်စနဲ့ လရောင်က တွင်းထဲကို တော်တော်လေးတောင်မှ ဆင်းနေပြီ၊ ခဏနေရင် အပေါ်တည့်တည့် ရောက်တော့မှာ”

အရေးထဲမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ ခွေးတစ်ကောင်က ထအူလိုက်သေးသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

“ကင်းတဲကလူတွေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်ကွ၊ ငါတို့ထွက်လာတာ နည်းနည်းကြာသွားပြီ”

ဟု ထပ်ပြောပြန်သည်။ စိုးချစ်က သူ့စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် လရောင်ထိုးနေပြီကွ”

မင်းသီဟလည်း ငုံ့ကြည့်ပြီး ‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ထောက်ခံသည်။ ပြောသာပြောတယ်၊ ကျော်ဇင်ဦးမှာလည်း မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်သဖြင့် တွင်းထဲ လိုက်ငုံ့ကြည့်သည်။ လရောင်က ရေပြင်ပေါ်တည့်တည့် ကျနေပြီး ဘာမှတော့ မမြင်ရသေး။

“ငါ ချမ်းလာပြီကွာ”

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောပြန်သည်။ အမှန်မှာ ကြက်သီးထလာခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခိုက် ...

ရေတွင်းထဲမှ 'ဗလုံ'ဆိုပြီး ရေလှုပ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟော ..."

"ဟော ..."

"ဟော"

သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူရေရွတ်သည်။ မင်းသီဟက အရင်ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘာမျှမမြင်ရ။ စိုးချစ်လည်း မမြင်ရ။

"ထူးတော့ ထူးခြားပြီကွ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ထားကြ"

ကျော်ဇင်ဦး မရဲတရဲ ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက် အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

"ဟာ ... မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံး"

"ဘယ်မှာလဲ"

"ခုန လရောင်မှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်ရတာ၊ ဟော့ကောင်တွေ ... မလွယ်ဘူးထင်တယ်"

"ဘာမလွယ်ရမှာလဲ"

"နဂါးမျက်စောင်းထိရင် ပြာဖြစ်သွားမယ်ကွ"

"တော်စမ်းပါ၊ ဘယ်ကလာ နဂါးလဲ"

"ဟို ... ဟိုမှာလေ၊ တွေ့ ... တွေ့လား၊ ရွေ့နေတယ်၊ ဟာ ... မျက်လုံးက လေးလုံးတောင်၊ နဂါးနှစ်ကောင်ကွ"

ကျော်ဇင်ဦးက ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ ပြောလိုက်သည်။ စိုးချစ်က ရေပြင်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်၏။ တကယ်တော့ လရောင်အောက်မှာ

နှစ်ချို့ငါးရံ့ကြီးနှစ်ကောင် မြူးနေကြခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ထူးထူးခြားခြား ကြီးမားသော ငါးရံ့ကြီးများဖြစ်၏။ ငါးရံ့များသည် လွတ်လပ်စွာ ကြီးထွားခွင့်ရလျှင် ခုလိုပဲ အကောင်ကြီးတတ်၏။

"နည်းတဲ့အကောင်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဒီလောက်ကြီးတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်၊ အထီးနဲ့အမ ဖြစ်မယ်ကွ"

"စိုးချစ်၊ မင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ သေသေချာချာ ထိုးပြ၊ ငါ လေးခွနဲ့ ထုမယ်"

ဟု မင်းသီဟက ပြောပြီး လေးခွကို အသင့်ပြင်သည်။

"ဟာ ... ဒါမျိုး မလုပ်ကောင်းဘူးကွ"

ကျော်ဇင်ဦးက ကန့်ကွက်သည်။ ဒါကိုတော့ စိုးချစ်ကလည်း ထောက်ခံသည်။

"မပစ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့ဘာသာ နေပါစေ၊ မင်းပစ်လိုက်လို့ သေသွားတော့ရော၊ ငါတို့ ဆင်းဆယ်လို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"တောက်၊ ကင်စားလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ"

မင်းသီဟ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့၏ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုအတွက်တော့ ဝမ်းသာမိကြသည်။ တခြားလူတွေကိုလည်း သူတို့ထင်နေသလို နဂါးပေါ်ခြင်းမဟုတ်။ ငါးရံ့ကြီးများသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနိုင်သောကြောင့်လည်း ဂုဏ်ယူမိကြ၏။ ဒါတောင် တချို့မိန်းမကြီးတွေက ဒါဟာ နတ်ငါးကြီးတွေဖြစ်ရမယ်ဟု ဆိုချင်ကြသေးသည်။

****

စိုးချစ်က ခင်မေတင့်ကို ကံ့ကော်ပန်းတက်ခူးပေးသည့်ကိစ္စ၊ ကံ့ကော်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျပြီး မေးစေ့ကွဲသွားသည့်ကိစ္စတို့ကို တစ်တန်းလုံး သိကုန်ကြသည်။

သူတို့အတန်းထဲမှာ အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ အတွဲတွေ တွဲပေးတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပုံစံချင်းတူတာဖြစ်စေ၊ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်နှင့်ဖြစ်စေ တွဲပေးတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အရုပ်အလွန်ပုသော ကျောင်းသားနှင့်ကျောင်းသူ၊ ဒါမှမဟုတ် အပုဆုံးနှင့် အရှည်ဆုံး၊ အသားအလွန်မည်းသူ အချင်းချင်း၊ အလွန်ဝသူ အချင်းချင်း တွဲပေးပြီး ဝိုင်းစကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီစာရင်းထဲမှာ မင်းသီဟနှင့် နန်းမွှေးတို့လည်း ပါသည်။ မင်းသီဟသည် အရုပ်ပုလှသည်တော့မဟုတ်။ ခပ်ပျပ်ပျပ်ဟု ပြောလျှင်တော့ ရသည်။ စိုးချစ်တို့၊ ကျော်ဇင်ဦးတို့နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် နည်းနည်းနိမ့်နေသောကြောင့် ပုသည့်သဘောထင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

နန်းမွှေးကတော့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ တော်တော်အရုပ်ရှည်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ကိုယ်နေဟန်ထားကလည်း ကလန်ကလား ဖြောင့်ဖြောင့်တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သောကြောင့် ပိုရှည်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သူက ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် တွဲဖက်ဖြစ်၏။ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ကျော်ဇင်ဦးက အိမ်နီးနားချင်း ကစားဖော်ကစားဖက်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ဇင်ဦး၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော စိုးချစ်နှင့် မင်းသီဟတို့သည်လည်း ဝိုင်းဝိုင်းတို့ နန်းမွှေးတို့နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းလို ဖြစ်နေ၏။ ဒီအခါမှာ မင်းသီဟကို နန်းမွှေးနှင့် ဝိုင်းစလေ့ရှိကြသည်။

နန်းမွှေးက ...

"သူ့လို ဂျပုကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး"

ဟု ပြောသည်။ မင်းသီဟကလည်း ...

"ငါကလဲ သူ့လို လောရှည်ကို စိတ်ကူးမယ့်အစား ဓာတ်တိုင်ကြီးကို ပွေးဖက်လိုက်ချင်သေးတယ်"

ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဒီလိုပဲ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းကိုလည်း စကြသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"ငါတို့က မောင်နှမလိုနေတာ"

ဟု ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးကတော့ ရှုးသလို ပေါသလိုလုပ်ရင်း ...

"သူကသာ တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေတာပါ"

ဆိုသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းက ကျောကိုထုသေးသည်။

သူတို့ထဲမှာ တစ်ယောက်လည်း ဘက်ပဲ့နေတာက စိုးချစ်ဖြစ်၏။ သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့စရကောင်းမလဲ ကြံစည်နေကြတုန်းမှာပင် ကံ့ကော်ပွင့်တက်ခူးပေးသည့်ကိစ္စ ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ...

သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ စိုးချစ်တို့အဘွား နေမကောင်းဖြစ်သည်။ အဘွားက သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချ။ သူမသေခင် မြေးကို ရှင်ပြုပေးချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးချစ် ကိုရင်ဝတ်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ ခင်မေတင့်တို့ အဖေသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ရုံးမှာ ပြဿနာတစ်ခု တက်သည်။ သူများချောက်တွန်းလို့ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းခံနေရသည်။ ခင်မေတင့်အမေက ဗေဒင်သွားမေးတော့ ဇာတာရှင်မှာ အညှို့ပိုင်းသို့ ရောက်နေသည်။ ယတြာချေတဲ့အနေနဲ့ သမီးကို သီလရှင် ဝတ်ပေးလိုက်ပါဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းပြန်ဖွင့်သောအခါ စိုးချစ်ရော ခင်မေတင့်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ကတုံးကလေးတွေနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး စဖို့နောက်ဖို့ အခွင့်သာသွားလေတော့သည်။

ခုလို အစခံရတာကို ခင်မေတင့်က ရှက်သလိုလိုရှိသော်လည်း ခါးခါးသီးသီးမဟုတ်။ စတဲ့နောက်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လက်သီးနှင့် ခပ်ဖွဖွ လိုက်ထုရုံလောက်သာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတရံမှာတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရှက်ပြုံးသာ

ပြုံးနေတတ်သည်။

"သူကိုယ်တိုင်ကိုက အစစ်ခံချင်နေသလား မသိပါဘူး"

ဟု ဝိုင်းဝိုင်းက ကျော်ဇင်ဦးကို ပြောပြသည်။

စိုးချစ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ သူ့ကို ခင်မေတင့်နှင့် စတဲ့အခါတိုင်း မျက်နှာကြီး သုန်မှုန်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေကျလျှင် ...

"အဲဒါမျိုး မစနဲ့ကွာ၊ ငါမကြိုက်ဘူး"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးတို့ကို လေသံမာမာထန်ထန် ပြောတတ်၏။

သူ့ကို ခုလို စတာနောက်တာကို သူမကြိုက်။ သူသည် ခင်မေတင့်အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုသာ သဘောထားသည်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။

သူစိတ်ဝင်စားတာက ကဗျာ။ စာတွေဖတ်မည်။ ကဗျာအရေးကျင့်မည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်လျှင် မြန်မာစာအဓိကယူမည်။ ဘွဲ့ရတော့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာပြန်လုပ်ရင်း ကဗျာတွေရေးမည်။ နိုင်ငံကျော် ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်။ ဒါ သူ့ရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်။
(မေရီအောင်နှင့် မပတ်သက်ခင် အချိန်အထိပေါ့)

****

မေရီအောင်သည် ကျောင်းမှာ စတားဖြစ်၏။ ဖြစ်ရလောက်အောင်လည်း ရုပ်ကချောသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အသားအရေက ဝင်းဝါနေသည်။ တခြားကျောင်းသူတွေကြားထဲမှာ သူက ထင်းခနဲလင်းခနဲ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဒီကြားထဲ အပြင်အဆင် အခြယ်အသကလည်း ကျွမ်းကျင်သေးသည်။ ကျောင်းစိမ်းထဘီကို သူများတွေလို ရိုးရိုးမဟုတ်ဘဲ ဒေါက်ထည့်ပြီးဝတ်တော့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိပြီး ကိုယ်လုံးအလှကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေသည်။ အရပ်အမောင်းကလည်း ကောင်းသဖြင့် ပိုအချိုးပြေနေသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ထုတ်ပြန်ထားသော စည်းကမ်းများအရ မိန်းကလေးများ ကျောင်းလာလျှင် ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ချင်ကျစ်၊ နောက်မှာစုပြီး ချည်ချင်ချည်လာရမည်။ ဆံပင် ဖားလျားချမလာရ။ လက်သည်းနီ၊ ခြေသည်းနီမဆိုးရ။ နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးရ။ မိတ်ကပ်မလိမ်းရ။

မေရီအောင်က ဒီစည်းကမ်းတွေကို လက်တစ်လုံးခြားလှည့်ပြီး ရအောင်လုပ်သည်။ မိတ်ကပ်ကို မသိမသာ ပါးပါးလေးလိမ်းပြီး သနပ်ခါးဖြင့် ဖုံးလာသည်။ လက်သည်းခြေသည်းတွေကို အရောင်မပါသော ဆိုးဆေးတင်လာသည်။ ကော်ကြည်ဖြစ်သဖြင့် မူလလက်သည်းအရောင်အတိုင်း ပြောင်လက်တောက်ပနေသည်။

ညနေကျောင်းဆင်းပြီဆိုသောအခါ နောက်မှာစုစည်းထားသော ဆံပင်ကို ဖြည်ချလိုက်တော့ ဖားလျားဖြစ်သွားရော။ မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးတွေကို ပွတ်သုတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော ခရင်ပတ်ဖြင့် တို့လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလိုက်သောအခါ နဂိုလှပြီးသားကနေ ပိုပြီး ရုပ်ထွက်လာတော့သည်။

မေရီအောင်နှင့် ခင်မေတင့်တို့သည် တန်းခွဲချင်းမတူသော်လည်း ရပ်ကွက်တူသဖြင့် ကျောင်းလာလျှင် အတူတွဲလာတတ်သည်။ ခင်မေတင့်မှာ သာမန်ရုပ်ရည်မျှသာရှိသူ ဖြစ်ရတဲ့အထဲ မေရီအောင်နှင့် တွဲမိသောအခါ ပို၍ထိမ်မြုပ်သွားရရှာသည်။

သူ့ပုံစံကလည်း ကြည့်ဦး။ သူ့အမေထဘီတွေ ယူယူဝတ်ရင်း အကျင့်ပါသွားပြီး လေးတောင်ကွင်းမှ ဝတ်တတ်တော့သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက သိပ်ဖွံ့ဖြိုးသေးတာမဟုတ်တော့ လေးတောင်ကွင်း ဝတ်လိုက်သောအခါ စောင်ကြီးပတ်ထားသလို ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေ၏။ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လည်း မရှိတော့ဘဲ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ဆံပင်ကလည်း ကတုံးကနေ ပြန်ပေါက်ကာစဖြစ်သောကြောင့် တိုနံ့နံ့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ပုံမကျ ပန်းမကျ။

သူက သနပ်ခါးတွေ မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းတာလည်း ဝါသနာမပါ။ အတန်းပိုင်ဆရာမက 'မိန်းကလေးဆိုတာ မျက်နှာပြောင်ကြီးနဲ့ မနေရဘူး' ဆိုလို့သာ ကျောင်းကိုလာလျှင် မျက်နှာကို သနပ်ခါးပွတ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ခုလို သနပ်ခါးမလိမ်းဘာမလိမ်း နေတတ်တဲ့အပြင် ကျန်းမာရေးက ချို့တဲ့ပြန်တော့ အသားအရေက ညိုညစ်ညစ်ဖြစ်နေသေးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း နည်းနည်းလိုနေသည်။ ဒီတော့ သူနှင့် မေရီအောင်တို့ တွဲလျှောက်လာသောအခါ သူဌေးသမီးနှင့် အဖော်လိုက်လာသော အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလို ဖြစ်နေလေ၏။

ပြောသာပြောရတယ်၊ နန်းမွေးတို့ ဝိုင်းဝိုင်းတို့သည်လည်း သိပ်တော့မထူးလှ။ နန်းမွေးသည် အရပ်ကြီးကလန်ကလားနှင့် ဖြစ်၏။ သူ့အရပ်နှင့်ဆိုလျှင် ထဘီက တိုနေသဖြင့် ကောက်စိုက်သမနှင့် တူနေသည်ဟု သူငယ်ချင်းတွေက စကြသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းကတော့ ရုပ်ကလေး သနားကမား ရှိသော်လည်း ပိန်ကပ်လွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ပြားပြားဟု နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်မှာ ကပ်ပါးကောင်တွေအကြောင်း ပါလာသည်။ တုတ်ပြားကောင်(တုတ်ကောင်)မှာ သန်ကောင်လို အလုံးမဟုတ်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ် ပြားချပ်ချပ်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လို တီနီယာဆိုလီယမ်ဟု ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းကို တီနီယာဟု အမည်သစ် ပေးလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့နှင့် ယှဉ်လျှင် မေရီအောင်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေးလို ဖြစ်နေ၏။ မေရီအောင်သည် သူ့နားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော်လည်း ဇာတ်လမ်းရှုပ်တတ်သူမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ လှမှန်းသိသဖြင့် ပိုပြီးလှအောင် နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။

သူက မာနလည်း မကြီးတတ်။ သဘောကောင်းသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံတတ်သည်။ စိုးချစ်နှင့်က တန်းခွဲမတူသဖြင့် နဂိုက သိပ်မရင်းနှီးလှ။ နံရံကပ်စာစောင်လုပ်ကြတော့မှ ပတ်သက်မိခြင်းဖြစ်၏။

****

ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်ကို ဦးစီးပြီးလုပ်ဖို့ စိုးချစ် တာဝန်ကျသည်။ သူက စာတွေကဗျာတွေ ဝါသနာပါကြောင့် မြန်မာစာဆရာမက သိသဖြင့် တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

စိုးချစ်လုပ်သော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့ အလိုအလျောက် ပါလာသည်။ ကျော်ဇင်ဦးပါသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းပါလာသည်။ ထိုအခါ နန်းမွေးလည်း

တွဲလျက် လိုက်ပါလာသည်။

စိုးချစ်က ခင်မေတင့်ကိုတော့ မခေါ်ပါ။ ကတုံးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းစတာ ခံရပြီးကတည်းက ခင်မေတင့်ကို သူ ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေခဲ့သည်။ မလုပ်လို့လည်း မဖြစ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေမိလို့ အကြောင်းတစ်ခုခုဆိုက်လာတာနဲ့ အနှောင့်အသွား မလွတ်သော စကားတွေ အပြောခံရတော့တာပဲ မဟုတ်လား။

သို့ရာတွင် ခင်မေတင့်သည် နံရံကပ်စာစောင်လုပ်ကိုင်ရာသို့ မေရီအောင်နှင့် ကပ်ပြီး ပါလာသည်။ မေရီအောင်ကို ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ...

နံရံကပ်စာစောင်မှာ အင်္ဂလိပ်ကဏ္ဍပါသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူအများစုက အင်္ဂလိပ်လို လက်ရေးမလှကြ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်လို လက်ရေးလှသူတစ်ယောက်လိုချင်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမကို တောင်းတော့ မေရီအောင်ကို ကူညီဖို့ဆိုပြီး ပါလာသည်။

မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ ဝိုင်းဝိုင်းက လက်ရေးလှသည်။ သူနှင့် အခြားမိန်းကလေးသုံးယောက်က နံရံကပ်စာစောင်လုပ်မည့် ကတ်ပြားဖြူကြီးတွေပေါ်မှာ ကဗျာတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ကူးရေးပေးရသည်။ နန်းမွေးသည် ပြီးခဲ့သော နွေရာသီက ပန်းချီသင်တန်းတက်ဖူးသဖြင့် မတောက်တခေါက် ဆွဲတတ်သည်။ သူ့ကို သရုပ်ဖော်ပုံတချို့ ဆွဲခိုင်းရသည်။

ကျော်ဇင်ဦးက လက်ရေးစာလုံးဒီဇိုင်းရသဖြင့် ခေါင်းစီးစာတန်းရေးသည်။ မင်းသီဟက ကာတွန်းနည်းနည်းပါးပါး ဆွဲနိုင်သည်။

ခင်မေတင့်တစ်ယောက်သာ သိပ်အသုံးမတည့်ခြင်းဖြစ်၏။ သူက လက်ရေးလည်း တော်တော်ညံ့သည်။ သပ်ရပ်မှုလည်း မရှိ။

“ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟု ခင်မေတင့်က မေးသည်။ စိုးချစ်က ...

"ဘာမှ လုပ်မပေးနဲ့"

ဟု ပြန်ပြောသဖြင့် မျက်နှာကြီးစူပုပ်ပြီး တစ်နေရာမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက သနားသဖြင့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ခေါ်ကူးခိုင်းသည်။ ခင်မေတင့်ကလည်း ခင်မေတင့်ပဲ။ ကဗျာက တိုတိုကလေး။ ကိုးကြောင်းတည်းသာ ရှိသည်။ ဒါကိုတောင် ဖြစ်မြောက်အောင် မကူးနိုင်။ စာကြောင်းတွေက ရွဲ့စောင်းနေသည်။ စကားလုံး လေးငါးလုံးလောက် မှားကူးမိသဖြင့် ခဲဖျက်နှင့် ပြန်ဖျက်ရာ စက္ကူအဖြူသားတွေ ပါကုန်သည်။ ကူးပြီးသွားတော့ မသပ်မရပ်နှင့် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်း။

ဒါကို စိုးချစ်မြင်သွားတော့ ...

"ငါ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာ၊ ခုတော့ ပစ်ရကုန်ပြီ၊ ကြည့်စမ်း"

ဆိုပြီး တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေ၏။ သူပြောတာကလည်း မှန်သည်။ နံရံကပ်စာစောင်ဆိုတာက လက်မနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ရှိသော ကတ်ပြားကြီးတွေပေါ်မှာ တစ်ခါတည်း အချောရေးရခြင်းဖြစ်၏။ အမှားအယွင်းဖြစ်သွားလျှင် ပြန်ပြင်ရခက်သည်။ အစွန်းဘက်မှာ ဖြစ်သွားလျှင် ညှပ်ထုတ်လို့ ရသေးသည်။ ခုဟာက ကတ်ပြား၏ အလယ်တည့်တည့်မှာ မလှမပနဲ့ အတော်ကြည့်ရဆိုးနေ၏။

"ငါက မြန်မြန်ပြီးအောင် ဝင်ကူညီတာပါဟ"

ခင်မေတင့်က စောဒကတက်သည်။ စိုးချစ်က ...

"ကူညီတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ဖျက်ဆီးတာ"

ခင်မေတင့်သည် ဟိုအရင်ကသာဆိုလျှင် စိုးချစ်ကို ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပြောချင်ပြောမိမည်။ ခုနောက်ပိုင်းကျတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ စိုးချစ်ကို အလျှော့ချည်းပေးချင်သလို ဖြစ်နေ၏။ ခုလို လူကြားသူကြားထဲမှာ အငေါက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ဝဲချင်လာမိ၏။ ဒါကိုမြင်တော့ ဝိုင်းဝိုင်းက သူ့အတွက် မခံနိုင်ဖြစ်သွားပြီး ...

“စိုးချစ်၊ နင် ဒီလောက်လဲ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး၊ ဒီကတ်ပြားတွေကလဲ နင်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“ငါ့ပစ္စည်းမဟုတ်ပေမယ့် ကျောင်းကပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းလို တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့”

“သိပ်ကြီးကျယ်မနေနဲ့”

ကျော်ဇင်ဦးမှာ ခင်မေတင့်ကို သူက ခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အကာအကွယ်ယူသည့်အနေနဲ့ ...

“စိုးချစ်ရာ၊ ဒါ ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်လုပ်တာပါကွ၊ မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင် ထုတ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သိပ်သပ်ရပ်နေစရာ မလိုပါဘူး”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

“ငါ့အဖို့တော့ နံရံကပ်စာစောင်လဲ အရေးကြီးတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒါဟာ ကဗျာကွ၊ ကဗျာဆိုတာ ခံစားချက်နဲ့ ရင်းပြီးမှ ရေးလို့ရတာ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားလို့မရဘူး”

နန်းမွှေးက လေလုံးထွားလိုက်တာဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း မဲ့ရွဲ့လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲမှာ စာကူးရင်း နားစွင့်နေသော မေရီအောင်ကတော့ စိုးချစ်၏ စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“ကဲပါကွာ၊ အဆင်ပြေအောင် ငါ ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ စိုးချစ်ကလဲ ကတုံးအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းမှပေါ့”

မင်းသီဟက နောက်ပြောင်ရင်း ဝင်၍ ဖြန်ဖြေလိုက်၏။ ထို့နောက် ခင်မေတင့် ကူးရေးထားသော ကဗျာ၏ ဘေးပတ်လည်ကို ဘောင်ခတ်လိုက်ပြီး ဆေးအနက်ဖြင့် အပေါ်ကဖုံး၍ သုတ်လိုက်၏။

“ဟာ ... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

စိုးချစ်က ပြူးပြူးပျာပျာမေးသဖြင့် ...

“ဒီပေါ်မှာ အဖြူရောင်နဲ့ ကာတွန်းတစ်ပုံ ဆွဲလိုက်မယ်လေကွာ”

“အနက်အောက်ခံပေါ်မှာ အဖြူနဲ့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“စာကျက်နေရင်း မီးပျက်သွားတဲ့အကြောင်း ဆွဲမယ်လေ၊ ဒါဆို ပိုတောင် သဘာဝကျသွားသေးတယ်”

စိုးချစ် တစ်ခုခု ထပ်ပြောမည်ပြုစဉ် မေရီအောင်က ...

‘စိုးချစ် ခဏလောက်လာပါအုံး၊ ဒီမှာ မေးစရာရှိလို့’ ဟု ခေါ်သဖြင့် သွားလိုက်ရသည်။ အမှန်မှာ မေရီအောင်က စကားနည်း ရန်စဲဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ခင်မေတင့်ကတော့ မကျေနပ်။

“လူကို သူ့တပည့်များ မှတ်နေသလား မသိဘူး၊ ငေါက်လိုက်ငမ်းလိုက်နဲ့၊ ဟင်း ... ငယ်ငယ်တုန်းက သူနေမကောင်းလို့ ငါက စာကူးပေးရတာကျတော့ လက်ရေးမလှဘူးလို့ မပြောဘူး”

ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ ကျော်ဇင်ဦးက ...

“အေးလေ၊ အဲဒီတုန်းက အချိုမှုန့်ပူတင်းလုပ်ကျွေးတဲ့ ကျေးဇူးတောင် မထောက်ဘူး”

“နင်နော် ... ကျော်ဇင်ဦး၊ စိတ်တိုရတဲ့အထဲ လာမစနဲ့”

ခင်မေတင့် အသံကျယ်သွားသဖြင့် စိုးချစ်က မျက်နှာထားကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်သေးသည်။

နောက်ဆုံးတော့ခင်မေတင့်သည် သူနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို ရသွားသည်။ စာကူးတဲ့လူတွေ အဆင်ပြေအောင် ကတ်ဖြူပြားတွေပေါ်မှာ မျဉ်းသားပေးရခြင်းဖြစ်၏။ ဒါတောင် စင်းလုံးချောမဖြစ်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ လိုင်းအစိတ်အကျဲမညီတာတို့၊ စောင်းရွဲ့သွားတာတို့ ဖြစ်ချင်သေးသည်။

မေရီအောင်ကတော့ ခင်မေတင့်နှင့်ယှဉ်လျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ဆိုရမည်။ သူ၏ အင်္ဂလိပ်စာလက်ရေးက အလွန်လှသည်။ စာလုံးတစ်လုံးချင်းကို ညီညီညာညာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေးထားသည်။ အမှားအယွင်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်၏။ မရှင်းလင်းတာရှိလျှင် စိုးချစ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး မေးတတ်သည်။

နံရံကပ်စာစောင်ကို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လုပ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်စရာမလို။ ကျောင်းစည်းကမ်းတွေကိုလည်း တိတိကျကျ လိုက်နာနေစရာမလို။

ထို့ကြောင့် မေရီအောင်သည် ပြင်ဆင်ခြယ်သလာနိုင်သည်။ ဆံပင်ကိုဖြန့်ပြီး ဖားလျားချထားသည်။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်မှာ မိတ်ကပ်ဖုံဖုံ။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပန်းနုရောင်ပါးပါး ဆိုးထားသည်။ လက်သည်းက နှုတ်ခမ်းနှင့် တစ်ရောင်တည်း။ မျက်ခုံးကို ထင်းနေအောင် ဆွဲထား၏။မျက်လုံးက အညိုရောင်။

သနပ်ခါးရောင်အပွင့်ကလေးတွေပါသော အင်္ကျီနှင့်ထဘီ ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသည်။

အထူးခြားဆုံးကတော့ ရေမွှေးနံ့ပင်ဖြစ်၏။ စိုးချစ်မှာ အစ်မတွေ ရှိသော်လည်း သူတို့က ခပ်ရိုးရိုးတွေ။ ရေမွှေးမပြောနှင့် ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါတောင် အပြင်သွားမှ လိမ်းတတ်တာ။ ထို့ကြောင့် ရေမွှေးနံ့သည် စိုးချစ်အတွက် ဂန္ဓာရုံ အသစ်အဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ ရေမွှေးဆွတ်လေ့မရှိ။ သနပ်ခါးထဲမှာ ပေါင်ဒါရောလိမ်းတာ အလွန်ဆုံးပဲ။ နန်းမွှေးဆိုလျှင် တစ်ခါက သနပ်ခါးထဲမှာ ကလေးတွေ လိမ်းသည့် ဝိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါတွေ ရောလိမ်းလာသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းတို့က ဟားခဲ့သေးသည်။

မေရီအောင်က တစ်ခုခုမရှင်းတာရှိလို့ စိုးချစ်ကို ခေါ်မေးလျှင် ဘေးမှာ သွားရပ်ပြီး ရှင်းပြရသည်။ ထိုအခါ ရေမွှေးနံ့သည် လှိုက်ခနဲ ဝေ့ဝဲလွင့်ပျံ့လာတတ်၏။

ရေမွှေးက နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစားဖြစ်နိုင်သည်။ အနံ့က ယဉ်ယဉ်ကလေး သင်းနေသည်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ စိုးချစ်စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားပြီး ရင်တွေခုန်၊ အသက်ရှူမြန်လာတတ်သည်။

မေရီအောင့် လက်ချောင်းကလေးတွေက သွယ်သွယ်လျလျနှင့် အလွန်လှသည်။ ထိုလက်ကလေးများဖြင့် စာလုံးလှလှကလေးတွေ ရေးနေတာ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ စိုးချစ်သည် မေရီအောင့်ဘေးမှာထိုင်ပြီး သူစာရေးနေတာကို ငေးကြည့်ချင်သော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ မေရီအောင်က လှမ်းခေါ်ပြီး တစ်ခုခု မေးလိုက်ပါစေဟု မျှော်လင့်စောင့်စားနေသလိုလည်း ဖြစ်နေမိ၏။

မေရီအောင့်ဘေးမှာ သွားရပ်ပြီး စကားပြောတဲ့အခါတိုင်းမှာ ခင်မေတင့်က ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်ကြောင်းကိုတော့ စိုးချစ် သတိမပြုမိ။

****

ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ စိုးချစ်သည် ရေမွှေးနံ့ကို မကြာခဏ သတိရမိနေတော့သည်။ ရေချိုးရင်း ဆပ်ပြာမွှေးနံ့ရတဲ့အခါ၊ အိမ်မှာ အမွှေးတိုင်ထွန်းတဲ့အခါ မေရီအောင်ဆီက ရခဲ့ဖူးသော ရေမွှေးနံ့ကို အမှတ်ရမိ၏။

မေရီအောင်သည် သဘောကောင်းသည်၊ ပွင့်လင်းသည်ဆိုသော်လည်း ယောကျ်ားလေးတွေနှင့် သိပ်ရောရောနှောနှော နေတတ်သူမဟုတ်။ စိုးချစ်နှင့်ဆိုလျှင်လည်း တန်းခွဲချင်းမတူသောကြောင့် မရင်းနှီးကြ။ မေရီအောင်က ခင်မေတင့်နှင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိတယ်ဆိုရုံသာ ရှိ၏။ နံရံကပ်စာစောင်လုပ်တော့မှ နည်းနည်းရင်းနှီးသွားကြခြင်းဖြစ်၏။

ခုနောက်ပိုင်းကျတော့ ကျောင်းမှာဆုံကြတဲ့အခါ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ကြတာ၊ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောဖြစ်ကြတာတို့ ရှိလာသည်။ မေရီအောင်ကို ကြည့်ရတာ စိုးချစ်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံချင်သည့်ပုံမျိုးဟု ထင်ရ၏။

ထိုထင်မြင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း သိရ၏။

တစ်ရက်မှာ စိုးချစ် ကျောင်းကို စောစောထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ မေရီအောင်နှင့် ဆုံသည်။ သူကလည်း တစ်ယောက်တည်း။

"ခင်မေတင့် မပါဘူးလား"

ဟု စိုးချစ်က မေးသည်။

"ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ၊ ဗိုက်အောင့်လို့တဲ့၊ ကျောင်းမတက်ဘူး"

ခင်မေတင့်က ချူချာသည်။ မကြာခဏ ကျောင်းပျက်တတ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ခပ်ညှက်ညှက်ဖြစ်နေတာပဲဟု စိုးချစ် တွေးသည်။

ခုချိန်မှာ စိုးချစ်နှင့် မေရီအောင် နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ သွားရမည့်လမ်းက တစ်လမ်းတည်း။ အတူတူတွဲလျှောက်သွားဖို့ကို စိုးချစ်စိတ်ထဲမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သွားဦးမယ်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးရှေ့က ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားဖို့ စိတ်ကူးလိုက်စဉ် မေရီအောင်က စကားစပြောသည်။

"ကဗျာတွေ ရေးတယ်ဆို"

"ခင်မေတင့် ပြောလို့လား"

"နံရံကပ်စာစောင်မှာပါတဲ့ စိတ္တဇညဆိုတဲ့ ကဗျာလေး သဘောကျလို့ မေးကြည့်တော့ စိုးချစ်ရေးတာလို့ ခင်မေတင့်က ပြောတယ်၊ နာမည်ရင်းနဲ့ ရေးတာမဟုတ်တော့ တို့က မသိဘူးပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ စကားစပ်မိရင်း စိုးချစ် ကဗျာတွေ ရေးနေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်"

"သိပ်အဖြစ်မရှိသေးပါဘူး၊ ခုမှ မတောက်တခေါက် စမ်းရေးကြည့်နေတုန်းပါ"

"အံ့မယ်၊ ဒါတောင် မတောက်တခေါက်ပဲ ရှိသေးတာလား၊ နံရံကပ်စာစောင်မှာပါတဲ့ ကဗျာက တော်တော်ကောင်းတာပဲ"

'ကိုယ်စီစဉ်တဲ့ စာစောင်မှာ ကိုယ့်ကဗျာကိုယ်ရွေးပြီးထည့်တာ ချီးကျူးစရာမဟုတ်ပါဘူး'၊ အစက 'ကိုယ့်ကဗျာကိုယ်ထည့်တာ မသင့်တော်ပါဘူး'ဆိုပြီး မရေးဘဲနေတာဆို၊ နောက်မှ ထည့်စရာကဗျာ ကုန်သွားပြီး နေရာလွတ်ကျန်နေတော့မှ ဝင်ရေးတာမဟုတ်လား၊ ခင်မေတင့်က ပြောပြတယ်"

"သူကလဲ အကုန်သိနေတာပါလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်မေတင့်က စိုးချစ်ကို အရမ်းချီးကျူးတာ သိလား"

"သူ ချီးကျူးတာတော့ မခံချင်ပါဘူး"

စိုးချစ် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့စကားက အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ဖြစ်သွား၏။ ခင်မေတင့် ချီးကျူးတာမခံချင်ဘူးဆိုတော့ မေရီအောင် ချီးကျူးတာကိုတော့ ခံချင်တယ်ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်သွား၏။ တကယ်လည်း မေရီအောင်က ချီးကျူးသောအခါ ကျေနပ်သလို ဖြစ်သွားမိ၏။ မေရီအောင်က ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နံရံကပ်စာစောင်လုပ်နေတုန်းက စိုးချစ်ပြောခဲ့တဲ့ ကဗျာဆိုတာ ခံစားချက်နဲ့ရင်းပြီး ရေးရတာဆိုတဲ့ စကားလေးကိုတော့ သိပ်သဘောကျတယ်၊ စိုးချစ်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ နိုင်ငံကျော် ကဗျာဆရာကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ တို့တော့ ယုံကြည်တယ်၊ သိလား"

စိုးချစ်တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ကျော်ဇင်ဦးတို့ မင်းသီဟတို့တောင် ဒီလောက်အထိတော့ သူ့ကို အထင်မကြီးခဲ့ဖူးသေး။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ နန်းမွှေးတို့ဆိုလျှင် ကဗျာရူး၊ စာရူးအဖြစ်တောင် နောက်ချင် ပြောင်ချင်ကြသေးသည်။

စိုးချစ်သည် ကျေလည်းကျေနပ်၊ ရှက်လည်းရှက်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန် မသိအောင် ဖြစ်နေ၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ဒါတော့ သိပ်မြှောက်လွန်းနေပြီဟု ဆိုရမလား၊ ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးဟု တုံ့ပြန်ရမလား။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျောင်းနားရောက်လာသည်။ မေရီအောင်နှင့် အတူယှဉ်တွဲလျှောက်ရင်း ကျောင်းဝင်းထဲဝင်သွားလို့ မကောင်းမှန်း သတိရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မေရီအောင်နှင့် အတူလျှောက်ရတာကို သာယာသလို ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ သို့ရာတွင် ...

"သွားအုံးမယ်"

စိုးချစ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သွားရမယ့်လမ်းက အတူတူပဲ။ မေရီအောင်နှင့်တွဲလျက် မဖြစ်စေချင်လျှင် ရှေ့ကဦးအောင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ဖို့ပဲ ရှိ၏။ သို့တိုင်အောင် မေရီအောင်က အရပ်လည်းရှည်၊ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူလည်း ဖြစ်သဖြင့် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်လောက် မြန်အောင် လျှောက်နိုင်သူဖြစ်၏။ ဒါကို လွတ်အောင် သွားဖို့အတွက်ဆိုလျှင် လမ်းလျှောက်နှုန်းကို အမြင့်ဆုံးတင်မှဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းရောက်သောအခါ စိုးချစ် ချွေးတွေတောင် ပြန်နေလေသည်။

****

စိုးချစ် ဦးဆောင်လုပ်ခဲ့သော နံရံကပ်စာစောင်က အတော်အောင်မြင်သည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေလည်း ကြိုက်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတောင် သဘောကျပြီး ချီးကျူးရသည်။ ဆရာကြီးသည် စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်၏။ မျက်နှာထားကလည်း အမြဲလိုလို တည်တည်တင်းတင်းကြီး။ နံရံကပ်စာစောင်ပြီးလို့ လာစစ်ဆေးတဲ့အခါမှာတော့ ကျေနပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

ဒီမှတွင်ပဲ ဆရာကြီးသည် စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ ကျောင်းကပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ဒီတာဝန်ကလည်း လက်စလက်နရှိသော စိုးချစ်ခေါင်းပေါ် ကျလာသည်။

ထိုပွဲသည်လည်း စည်စည်ကားကား အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စိုးချစ်ဦးဆောင်တာဆိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဝိုင်းကြဝန်းကြရပြန်သည်။ ဒီတော့ ခင်မေတင့်လည်း ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာပြန်တာပဲပေါ့။ အမှန်က သူသည် သီချင်းလည်း မဆိုတတ်။ ကလည်း မကတတ်။ သရုပ်ဆောင်လည်း

မတတ်။ တောက်တိုမယ်ရလောက်သာ အသုံးဝင်သည်။ စိုးချစ်လုပ်တဲ့ကိစ္စမို့ ကူညီချင်လို့သာ လာခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တော့ ဝိုင်းဝိုင်းတို့က သူတို့တာဝန်ကျသော ကဗျာလွှတ်အကအဖွဲ့ထဲ ဆွဲထည့်ထားလိုက်၏။ စိုးချစ်က ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူးဟု ကန့်ကွက်ချင်သေးသည်။ နန်းမွှေးက ...

"သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပါတဲ့ကိစ္စ၊ သူလဲပါမှ ဖြစ်မှာပေါ့"

ဟု ကာကွယ်ပြောဆိုပေးသည်။ ခင်မေတင့်ကိုယ်၌ကတော့ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သဖြင့် ...

"ငါ မကချင်ပါဘူးဟာ၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ရင် ငါ ရှက်တယ်"

ဟု ငြင်းချင်သေးသည်။

"နင်က မကတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်ထဲမှမပါဘဲ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေရင် စိုးချစ်က ပြောအုံးမယ်"

ဆိုပြီး အတင်းကခိုင်းရသည်။

ကဗျာလွှတ်အက လေ့ကျင့်ကြရာမှာလည်း ခင်မေတင့်က ထုံးစံအတိုင်း အယောင်ယောင်အမှားမှားပဲ။ ဘယ်ခြေထိုးရမည့်နေရာမှာ ညာခြေထိုး။ မေးထိုးရမည့်နေရာမှာ ခေါင်းခါ၊ စည်းဝါးက မကိုက်။

စိုးချစ်မှာ မျက်စောင်တထိုးထိုးလုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝိုင်းဝိုင်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဘေးကနေ 'ညာခြေ၊ ဘယ်ခြေ၊ မေးထိုး၊ ညာလှည့်၊ ဘယ်ချိုး' စသည်ဖြင့် ထောက်ပေးမှ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်သွားသည်။

နောက်ပြဿနာတစ်ခုကတော့ နန်းမွေးပင်ဖြစ်သည်။ ကဗျာလွတ်လို ယိမ်းကရာမှာ အရပ်အမောင်းချင်းညီမှ ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ နန်းမွေးက အရပ်ကြီးရှည်သဖြင့် အားလုံးထဲမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ့ကို ရှေ့ဆုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားလိုက်ရသည်။ ဒီတော့ သူက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကတဲ့အခါကျတော့လည်း နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းမရှိဘဲ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ ကဗျာလွတ်ကပုံမှာ ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်နေသလိုလို၊ အင်္ဂလိပ်ကြက်ဖ ဘိုကြက်ဖကို အနေးကစားပြနေသလိုလို ဖြစ်နေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကနေရင်းက ဝိုင်းဝိုင်းပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ပြီး ခင်မေတင့်ကို သတိပေးနေရတာကလွဲလျှင် စည်းကိုက်ဝါးကိုက်ဖြစ်သောကြောင့် မဆိုးလှပါ။ ပရိသတ်တွေကလည်း သဘောကျသည်။

ကျော်ဇင်ဦးနှင့်မင်းသီဟကတော့ ကာတွန်းအောင်ရှိန်၏ ဦးရုံစား၊ ဦးဒိန်းဒေါင် တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ကဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ သူတို့မှာ အစောကြီးကတည်းက အဝတ်အစားလဲထားကြသည်။ မင်းသီဟက ခေါင်းပေါ်တွင် ခေါင်းပေါင်းကွက်ကျားကြီးပေါင်း၊ စက္ကူနှင့်ပုံသွင်းထားသော ဆေးတံအကြီးကြီးခဲထားသည်။ သူက ဦးရုံစား။ ကျော်ဇင်ဦးက ဆံပင်ကို တစ်ခြမ်းဆေးဖြူသုတ်ပြီး ဦးဒိန်းဒေါင်နှင့်တူအောင် လုပ်ထား၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဒီအပြင်အဆင်အတိုင်း လူကြားထဲလျှောက် လမ်းသလားနေသဖြင့် အစောကြီးကတည်းက ကြော်ငြာသလိုဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီးနေသည်။

သူတို့အခန်းမတိုင်ခင်မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိ၏။ လူပြက်ကလေးမောင်ရွှေရိုး တေးသရုပ်ဖော်ပင်ဖြစ်၏။ မောင်ရွှေရိုးအဖြစ် သန်းဦးက သရုပ်ဆောင်မည်။ အငြိမ့်မင်းသမီး ချစ်စပယ်အဖြစ်တော့ မေရီအောင်ပါပဲ။

စိုးချစ်က သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ပြောသောအခါ မေရီအောင်က သူ မကတတ်ကြောင်း

ပြောသည်။

"ကရမှာက တစ်ချိုးနှစ်ချိုးလောက်ပါ၊ သင်လိုက်ရင် ရပါတယ်၊ သရုပ်ဆောင်ဖို့က အဓိကပဲ"

ဟု စိုးချစ်က တိုက်တွန်းသောအခါ လက်ခံလိုက်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲက အငြိမ့်မင်းသမီးဟောင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ အရေးပေါ် အကသင်သည်။ သူ့ပါရမီကြောင့်ပဲလားမသိ။ ရက်တိုတိုအတွင်းမှာပင် ကချိုးနှစ်ခုသုံးခုကို တတ်မြောက်သွားသည်။

ပြဿနာကတော့ သန်းဦးပင်ဖြစ်၏။ အစကတော့ သူပဲ ဒီနေရာ သရုပ်ဆောင်ချင်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး အတင်းနားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ရုပ်ရည်ကလည်း လူရွှင်တော်တစ်ယောက်လို ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်သောကြောင့် စိုးချစ်က ရွေးလိုက်သည်။ အစမ်းလေ့ကျင့်ကြတော့လည်း အဟုတ်ကြီးပဲ။

အခု တကယ် ကရတော့မည်ဆိုမှ သူမလုပ်ရဲဘူး ဖြစ်လာရော။

"မလုပ်လို့မရဘူး ဟေ့ကောင်၊ အခုပဲ ထွက်ရတော့မှာ အားလုံးအရှက်ကွဲကုန်လိမ့်မယ်"

"ဟာ ... ငါ မလုပ်ရဲတော့ဘူးကွာ၊ အစမ်းလေ့ကျင့်တုန်းက ကိုယ့်အချင်းချင်းကြားထဲမှာဆိုတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အခုဟာက လူတွေအများကြီး ဝိုင်းကြည့်နေမှာ၊ ငါကြောက်လာပြီ၊ ဒူးတွေလဲ တုန်လာပြီ၊ စင်ပေါ်ရောက်ရင် အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ"

သန်းဦးက အကျောက်အကန်ငြင်းသည်။ စိုးချစ်က ...

"အားလုံးစီစဉ်ပြီးမှ မလုပ်လို့ဖြစ်မလား၊ မင်း ... ငါဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်နဲ့"

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရ။ နောက်ဆုံး ‘ငါ ဗိုက်နာတယ်၊ ချေးပါချင်လာပြီ’ဆိုပြီး အိမ်သာကိုပြေးသည်။ အိမ်သာခန်းထဲဝင်ပြီး အထဲက ကန့်လန့်ထိုးထားလိုက်သည်။ ခေါ်ထုတ်လို့မရတော့။

အစီအစဉ်ကြေငြာတဲ့လူကတော့ သူ့တာဝန်အတိုင်း ...

“ရွှေပွဲလာဧည့်ပရိသတ်များရှင်၊ ခုဆက်လက်ပြီး တင်ဆက်မှာကတော့ လူပြက်ကလေး မောင်ရွှေရိုး တေးသရုပ်ဖော်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ကြေငြာလိုက်ပြီ။ စိုးချစ် ဗျာများရပြီ။ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟ တစ်ယောက်ယောက် အစားထိုးဖို့ကြိုးစားတော့ ...

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါက ဆံပင်တစ်ခြမ်းတောင် ဆေးအဖြူဆိုးထားပြီးပြီပဲဟာ”

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောသည်။ မင်းသီဟကလည်း ...

“ငါတို့က ဒီအစီအစဉ်ပြီးတာနဲ့ ဆက်တိုက်ထွက်ရမှာကွ၊ အဝတ်အစားတွေ လဲပြီးနေပြီ၊ ပြီးတော့ ခုမှ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ဘာမှ လုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ပြဇာတ်အတွက် ဒိုင်ယာလော့တွေတောင် ပြန်မမေ့အောင် မနည်းကျက်ထားရတာ၊ တော်ကြာ ငါတို့ပြဇာတ်ကို ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ငြင်းသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကားလိပ်ဆွဲသည့် တာဝန်ယူထားသော မြင့်ကြည် အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ...

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ စင်ပေါ်တက်ကြတော့လေ၊ အနောင်ဆာကတောင် ကြေငြာပြီးနေပြီ၊ ပရိသတ်တွေလည်း မျှော်နေပြီ၊ နောက်ဘက်ကကောင်တွေဆို

ကြာတယ်ဆိုပြီး အော်နေကြပြီကွ”

စိုးချစ်မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့။ သန်းဦးပစ်ချထားခဲ့သော လူရွှင်တော်အဝတ်အစားတွေကို ကောက်ဝတ်ပြီး စင်ပေါ်တက်ခဲ့ရသည်။

ကန့်လန့်ကာဖွင့်လိုက်သောအခါ ခါးထောက်ပြီး တစ်ဘက်လှည့်ရပ်နေသော မေရီအောင်နှင့် ဒူးထောက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကိုကား၍ ချစ်ခွင့်ပန်နေဟန် လုပ်နေသော စိုးချစ်တို့၏ ရုပ်သေပြကွက်ကို စတင်မြင်ရသည်။ ပဏာမတီးလုံးဆုံးတော့မှ မေရီအောင်က ဒီဘက်လှည့်၍ လက်ညှိုးကလေးကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ပြီး ခေါ်ဟန်ပြုစဉ် သီချင်းသံ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မောင်ရွှေရိုး၊ မောင်ရွှေရိုး”

“ဗျာ … ဗျ”

“လူပြက်ကလေးသနားစရာ၊ ဟော့ ရှက်ပါတယ်ကွာ၊ အငြိမ့်မင်းသမီးရဲ့အနားမှာ တစ်ဖဝါးမှ မခွာ”

“ခင်ခင်ကညာ ကြင်ကြင်မှာ၊ ပုံပုံပမာ၊ ယုံယုံပါ၊ ကိန္နရီမောင်နှံများလို မခွဲဘဲ နေချင်တာ အချစ်ရာ”

တွံတေးသိန်းတန်နှင့် ချစ်စပယ်တို့၏ သီချင်းကို နောက်ခံအဖြစ် ဖွင့်ပေးပြီး စိုးချစ်နှင့် မေရီအောင်တို့က သီချင်းစာသားအဓိပ္ပါယ်အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

စိုးချစ်သည် သန်းဦးနှင့် မေရီအောင်တို့ အစမ်းလေ့ကျင့်စဉ်တလျှောက်လုံး သင်ပြပေးခဲ့ရသောကြောင့် ဘယ်နေရာမှာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိနေသည်။ သို့ရာတွင် ဒါမျိုးစင်ပေါ်တက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဖူးသောကြောင့် ရှက်ရွံ့နေမိ၏။

ပရိသတ်ကတော့ အမြဲတမ်းတည်တည်တံ့တံ့နေလေ့ရှိသော စိုးချစ်ကိုယ်တိုင်

လူပြက်ကလေး မောင်ရွှေရိုးလုပ်ပြီး တက်ကနေတာမြင်သဖြင့် ထူးဆန်းနေပြီး ပို၍ စိတ်ဝင်စားကြသည်။

မေရီအောင်ကတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း အချိုးအစားကျ၊ နဂိုကလည်း ပြင်တတ်ဆင်တတ်သူဆိုတော့ တကယ့်အငြိမ့်မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်လို လှပနေ၏။ ကရာမှာလည်း သူတတ်သလောက် မှတ်သလောက်ကိုပင် ညက်ညောအောင် ကနိုင်သည်။ ဟန်အမူအရာကျတော့ကော။ ခြေဆောင့်ပုံ၊ မျက်စပစ်ပုံ၊ မေးထိုးပုံတို့မှာ အတော်ပင် ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

စိုးချစ်သည် မေရီအောင် ဦးဆောင်ရာကို လိုက်ပြီးသရုပ်ဆောင်နေရင်းက တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်ပဲ လူပြက်ကလေးမောင်ရွှေရိုး ဖြစ်နေပြီဟု ထင်မိ၏။ ထို့အတူ ...

စင်ထောင့်ကားလိပ်ကြားက ချောင်းကြည့်နေသော ခင်မေတင့်သည်လည်း 'ငါသာ မေရီအောင်လောက်လှရင်၊ သူ့လို ကတတ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ' ဟု အားကျစိတ် ဖြစ်နေမိလေ၏။

****

စိုးချစ် စာသင်နေတာကို သူငယ်ချင်းတွေက စောင့်နေကြသည်။ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့က အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွေးတို့ကတော့ ဈေးကိုဝင်ပြီး ဟင်းချက်စရာတွေ ဝယ်နေကြသည်။ ဒီညနေ စိုးချစ်အိမ်မှာ ဆုံပြီး စားကြသောက်ကြဖို့ စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

စိုးချစ်က ဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေကို မြန်မာစာ ပြပေးနေသည်။ ဒီနေ့ စာစီစာကုံးအကြောင်း သင်ပေးသည်။ သူစာသင်တာ အလွန်ကောင်းသည်။ စာစီစာကုံးခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို နိဒါန်း၊ စာကိုယ်၊ နိဂုံး အဆင့်ဆင့် ရှင်းလင်းပြောပြသွားတာ စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခု နားထောင်နေရသလိုပင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားကလေးများမှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသည်။

စာသင်ပြီးလို့ ကျောင်းသားတွေ ပြန်သွားတော့မှ စိုးချစ်လည်း ဝရန်တာဘက်

ထွက်လာပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာသည်။

ကျော်ဇင်ဦးက ...

"မင်းစာသင်တာ တော်တော်ကောင်းတာပဲကွ၊ မင်းသာ ကျူရှင်ဆရာလုပ်ရင် ဆရာဦးအောင်ပြည့်တို့၊ ဆရာဦးမျိုးအောင်တို့ကို ကောင်းကောင်းယှဉ်နိုင်တယ်ကွ"

"အေးကွ၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကျူရှင်ဖွင့်ပါလား၊ မင်းအိမ်ရှေ့မှာ ကျောင်းခန်းဆောက်ဖို့ နေရာရှိတာပဲ"

ဟု မင်းသီဟကလည်း ထောက်ခံပြောဆိုသည်။ စိုးချစ်က ...

"မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက အချိန်မှန်မှန် တာဝန်ယူရတဲ့အလုပ်မျိုး မလုပ်ချင်ဘူး၊ စိတ်ပါတဲ့အခါကျမှ သင်ချင်တာ၊ အခု စာမေးပွဲနီးလို့ ရပ်ကွက်ထဲကကလေးတွေ ခေါ်သင်ပေးနေတာကွ"

"မြန်မာစာတစ်ခုတည်းပဲလား"

"အင်္ဂလိပ်စာလဲ နည်းနည်းပါးပါး သင်ပေးပါတယ်"

ဝိုင်းဝိုင်းတို့ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ဝင်းထဲမဝင်ခင် လမ်းပေါ်မှာကတည်းက အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောလာကြတာကို ဝရန်တာပေါ်မှ ကြားနေရ၏။

အပေါ်ထပ်ကို တက်လာကြပြီးနောက် ဝယ်ခြမ်းလာသော ပစ္စည်းတွေ ခဏချပြီး ဝရန်တာစကားဝိုင်းဆီ ရောက်လာပြီး ...

"ဈေးတွေက တက်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘက်က ဈေးတွေထက်စာရင်တော့ တော်သေးတယ် ပြောရမယ်"

ဟု နန်းမွေးက ပြောသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"အသီးအရွက်တွေ စုံစုံလင်လင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရတာတော့ သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုးအရင်က ဈေးသည်ဟောင်းကြီးတွေကို ပြန်တွေ့ရတာပဲ ဝမ်းသာဖို့ကောင်းနေပြီ"

"ဘယ်သူတွေ ပြန်တွေ့ခဲ့လို့လဲ"

ဟု မင်းသီဟက မေးသဖြင့် နန်းမွေးက ...

"ဘယဆေးဆိုင်က ဦးမရမ်းသီးလေ၊ ခုထိရှိသေးတယ်၊ ခုချိန်ဆို အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နီးပါးရှိရောပေါ့၊ အံ့မယ် ဆေးတွေဝါးတွေကြားထဲ နေလို့လားမသိဘူး၊ ကျန်းကျန်းမာမာကြီးပဲ"

ဝိုင်းဝိုင်းကလည်း ...

"အလှကုန်ဆိုင်က ဦးယူနွတ်ကြီးကတော့ ဆုံးသွားရှာပြီတဲ့၊ အခု သူ့သားက ဆက်ဖွင့်နေတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက နွတ်ခမ်းနီမဝယ်ခင် နမူနာဆိုပြီး ဆိုးကြည့်လို့ ငါတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ကောင်လေ၊ သူက မှတ်မိတယ်သိလား၊ နွတ်ခမ်းနီ မဝယ်တော့ဘူးလားလို့တောင် နောက်လိုက်သေးတယ်"

"အေး ... ဘဲဥသည် ဒေါ်ပွင့်ကြီးလဲ တွေ့ခဲ့တယ်"

"ဟို ... ဟိုဒင်း မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတဲ့ မိမိုးကော တွေ့ခဲ့လား"

ကျော်ဇင်ဦးက မေးသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"တွေ့ပါတယ်တော်၊ နင့်အဆက်ဟောင်းကို၊ ခန္ဓာကိုယ်က စည်ပိုင်းလောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးကလဲ ငါးယောက်ဆိုလား၊ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစီတောင် ဝင်စားခဲ့သေးတယ်၊ နင့်ကိုလဲ နေကောင်းရဲ့လားလို့ သတိတရ မေးပါတယ်"

"အဆက်ဟောင်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ မုန့်ဟင်းခါးကောင်းလို့ သွားသွားစားတာပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဟ၊ ငါသွားစားတဲ့အခါ တစ်ခါပြင်ရင် နှစ်ပွဲစာလောက် ထည့်ထည့်ပေးတယ်၊ ကြက်သွန်ဥတွေလဲ နှစ်လုံးသုံးလုံး ရှာထည့်ပေးတတ်တယ်၊ ဟင်းရည်လဲ ထပ်တောင်းလို့ရတယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ"

"ကဲကဲ ... နင်တို့ ချက်စရာရှိတာ သွားချက်ကြတော့၊ ငါတို့လည်း လုပ်ငန်းစတော့မယ်၊ ငါတို့မြည်းဖို့ ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်နဲ့ အာလူးအချောင်းကြော် အရင်လုပ်ပေးဟာ၊ ငါမှာလိုက်တဲ့ မြေပဲလှော် ပါတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အရင်ပေး"

ဟု မင်းသီဟက ပြောသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွှေးတို့ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားသည်။ နန်းမွှေးက မြေပဲလှော်ပန်းကန်ယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ စားပွဲပေါ်ချပေးရင်း ...

"နင့်မီးဖိုခန်းကလဲဟာ၊ ဘာမှလဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိဘူး၊ ဓားကလဲ တစ်ချောင်းတည်း ဒယ်အိုးကလဲ လက်ကိုင်တစ်ဘက် မရှိဘူး၊ ဒန်အိုးက နှစ်လုံးတည်း"

"ဟ ... ငါက တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ အောက်ထပ်ကပို့တဲ့ ထမင်းချိုင့်နဲ့စားတာ၊ ဆီပုလင်းတောင် ဟိုတစ်ရက် အစ်မလာတုန်းက ယူလာတာ၊ ကြက်ဥလေးဘာလေး ကြော်စားလို့ရအောင်လို့၊ သြော် ... အခုမှ သတိရတယ်၊ အစ်မယူလာတဲ့

အမဲသားကို ငရုပ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ကြော်ထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မြည်းကြမလား"

"နေပါစေကွာ၊ ဟင်းတွေလဲ ထပ်ချက်အုံးမှာပဲ၊ နောက်ရက်တွေ မင်းစားဖို့ ထားလိုက်ပါ"

ထိုစဉ်မှာ မီးဖိုခန်းထဲမှ ဝိုင်းဝိုင်းက လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

"စိုးချစ်၊ နင့် ဟော့ပလိတ်က ဖွင့်လို့လဲ မရပါလား၊ လာလုပ်ပေးအုံး"

"ခလုတ်က အဲဒီလိုပဲ ကြောင်တတ်တယ်ကွ"

ဟု ပြောပြီး စိုးချစ် မီးဖိုထဲဝင်သွားသည်။ ဟော့ပလိတ်ခလုတ်ကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်တော့မှ အဆင်ပြေသွားသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"စိုးချစ်ရယ် ... နင့်အဖြစ်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်မသက်သာလိုက်တာ၊ ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစားနဲ့"

"အေးဟာ၊ ဒီကောင့်ကို ဒီလိုထားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရှာပြီးပေးစားမှနဲ့တူတယ်"

နန်းမွေးက ဝင်ပြောရာ စိုးချစ်က ...

"တော်ပါတော့ဟာ၊ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နားအေးပါးအေး နေပါရစေ၊ နင်တို့ကို မြင်ရုံနဲ့ မိန်းမယူရမှာ လန့်နေပါပြီ"

"အံမယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို မရခဲ့လို့မဟုတ်လား၊ ဟိုတုန်းကသာ အဆင်ပြေခဲ့ရင် နင်လဲ ခုချိန်မှာ ကျော်ဇင်ဦးတို့လို အချိုးမျိုး ဖြစ်နေမှာပါ၊ ဒါနဲ့ နင်သိပြီးပြီလား ... ဟို"

ဝိုင်းဝိုင်း၏ စကားမဆုံးခင် ...

"ဟော့ကောင်၊ ပြီးရင်လာတော့လေကွာ၊ ဒီမှာ ငါတို့ တစ်ခွက်တောင် ကုန်တော့မယ်"

ကျော်ဇင်ဦးက လှမ်းခေါ်သဖြင့် စိုးချစ် အိမ်ရှေ့ခန်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဝရန်တာမှာတော့ ဝိုင်းကစနေပြီ။

"မင်းက ဘီအီးပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ မင်းသောက်ရတာ အဆင်ပြေအောင် ဖော်ဒကာဝယ်ခဲ့တာကွ၊ သူက ဘီအီးနဲ့ အနံ့အရသာ ဆင်တယ်လေကွာ"

စိုးချစ်က သူ့အတွက် ငှဲ့ထားသော ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ငုံငုံသည်။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား"

စိုးချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

စိုးချစ်သောက်ပုံမှာ အရက်ကို တစ်ငုံချင်း အရသာခံပြီး တစိမ့်စိမ့်သောက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ကျိုက်သောက်ပြီးတိုင်း အမြည်းတစ်ဖတ်ယူ၍ မြုံ့နေတတ်သည်။ ဒီလိုလူမျိုးသည် အရက်ကို လွန်လွန်ကျွံကျွံသောက်လေ့မရှိ။ အမူးလွန်ပြီး ပြဿနာရှာတာမျိုး၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်တာမျိုးမရှိ။ ထို့အတူ အရက်ဖြတ်ဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးလေ့မရှိ။

မင်းသီဟနှင့် ကျော်ဇင်ဦးတို့ကလည်း အပျော်သောက်သူများဖြစ်သဖြင့် သူတို့သုံးယောက်အတွက် ဖော်ဒကာတစ်ပုလင်းမှာ အနေတော်ပင်ဖြစ်၏။ အမြည်းကလည်း ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ်နှင့် အာလူးချောင်းကြော်အပြင် ဝိုင်းဝိုင်းတို့က သရက်သီးပိုးတီချဉ်ကိုပါ ကြက်သွန်နှင့် သုတ်ပေးသဖြင့် အတော်အစပ်အဟပ်တည့်သွားသည်။

"တစ်ခါတလေ ခုလို သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံပြီး စားရသောက်ရတာ တယ်ဇိမ်ရှိတာပဲကွာ၊ အလုပ်ထဲမှာဆိုရင် အမြဲတမ်း စိတ်ဖိစီးမှု တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ရှိတာပဲ"

ဟု မင်းသီဟ ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"မင်းကော မပျော်ဘူးလားကွ စိုးချစ်"

ဟု မေးသဖြင့် ...

"ပျော်တာပေါ့ကွ၊ ငါ့မှာက တခြားအချိန်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်နေတာ"

"အဲဒီလိုအထီးကျန်မဖြစ်ရအောင် ဒီကောင့်ကို မိန်းမတစ်ယောက်လောက်ရှာပြီး ပေးစားရရင် ကောင်းမယ်ကွ"

ကျော်ဇင်ဦးက အစထောင်သည်။ မင်းသီဟက ...

"မင်းကောင်ကိုလဲ မေးကြည့်ပါအုံး၊ ငါတို့ပေးစားတော့ကော ယူမှာလားလို့၊ ခုချိန်မှာ ဂျူနီဖာလိုပက်စ်နဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုရင်တောင် ခါးခါးသီးသီးငြင်းမဲ့ကောင်၊ မင်းကောင်က မရနိုင်တော့တာကိုမှ လိုချင်နေတာ၊ တော်တော် အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ကောင်"

စိုးချစ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေသည်။ သူပြုံးပုံက ဟန်ဆောင်ပြုံး။

ကျော်ဇင်ဦးက အကဲခတ်နေပြီးမှ ...

""ဘာလဲဟေ့ကောင်၊ သတိရနေပြီမဟုတ်လား"

"မင်းတို့တောင်မှ မုန့်ဟင်းခါးသည် မိမိုးတို့၊ ဦးမရမ်းသီးတို့ကို သတိရသေးတာပဲ၊ လူတွေဟာ ငယ်ငယ်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေကိုတောင် မှတ်မိနေတတ်ကြတယ်လေ၊ ငါသတိရနေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်ကွ၊ မင်းတို့ သတိပေးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါလဲ သတိရချင်ရနေတာပါပဲ၊ ကဲ ... ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်လို့မရတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ တခြားအကြောင်းပြောစမ်းပါ"

ပြောပြီး ဖန်ခွက်ကို ယူမော့လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူသောက်နေကျပုံစံမျိုး တစ်ငုံချင်းမဟုတ်။ ဖန်ခွက်တစ်ဝက်လောက်ကို တစ်ခါတည်း တရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မင်းသီဟက ဒါကို သတိပြုမိပြီး ကျော်ဇင်ဦးကို လက်ကုတ်လိုက်သည်။

ကျော်ဇင်ဦးက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး သူ့လုပ်ငန်းထဲမှာ ကြုံတွေ့ရသော ရယ်စရာများကို ပြောပြသည်။ မင်းသီဟကလည်း လိုတာထက်ပိုပြီး တဟားဟား ရယ်ပေးနေသည်။ စိုးချစ် တစ်ချက်ငိုင်သွားတာမြင်သောကြောင့် စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ပြန်လုပ်ပေးကြခြင်းဖြစ်၏။ စိုးချစ်လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ယမကာဝိုင်းက ပြန်သွက်လာသည်။

ဖော်ဒကာပုလင်းမှာ ပြောင်လုလုဖြစ်သွား၏။ မင်းသီဟက 'ဟင်းတွေ ကျက်ပြီးလားမသိဘူး၊ သွားကြည့်အုံးမယ်' ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွားသည်။ ကျော်ဇင်ဦးကလည်း အပေါ့သွားချင်သဖြင့် အိမ်အောက်ဆင်းပြီး အိမ်သာဘက်သွားသည်။ အပေါ်ပြန်တက်လာသောအခါ ဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်တောင်ရပ်နေသော မင်းသီဟကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟိုကောင်စိုးချစ် မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး"

"မဝသေးလို့ ထပ်သွားဝယ်တာထင်တယ်"

"သွားဝယ်မယ်ဆိုရင်လဲ ငါတို့ကို ပြောသွားမှာပေါ့ကွ"

ပြောပြီး မင်းသီဟ တစ်ချက်တွေ၍ စဉ်းစားသည်။

"ဒီကောင် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ငါ ခန့်မှန်းလို့ရပြီ"

“အေး … ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ တွေးမိပြီ”

“ငါတို့လိုက်သွားကြည့်ရအောင်”

ဝိုင်းဝိုင်းတို့ နန်းမွေးတို့ကိုမှာခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက ဖြတ်ထွက်လာပြီးသောအခါ မြေနီလမ်းကလေးဆီ ရောက်လာ၏။ သူတို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရသော လမ်းကလေး။

“နှစ်တွေကြာပေမယ့် သိပ်အရမ်းကြီးတော့ မပြောင်းလဲသေးဘူးကွနော်”

ဟု မင်းသီဟက ပြောသည်။

“အေးကွာ၊ ဒီနေရာရောက်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝကို လွမ်းလိုက်တာ”

လမ်းတလျှောက်မှာ အိမ်တချို့ တိုးလာတာကလွဲလို့ သိပ်အပြောင်းအလဲမရှိ။ သရက်ပင်တွေ၊ ချုံပုတ်တွေ၊ မြေကွက်လပ်တွေ။ သူတို့ငယ်ငယ်က ဘောလုံးကန်ခဲ့ကြသော ကွင်းကလေးတောင် ရှိသေးသည်။

ရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေတာကို လရောင်အောက်မှာ လှမ်းမြင်ရသည်။

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဟု မင်းသီဟက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင် ဒီမှာလာထိုင်ပြီး ဆွေးနေတာကွ”

ကျော်ဇင်ဦးက လျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ မင်းသီဟက အခိပ္ပါယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျော်ဇင်ဦးက …

“သူ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေကွာ၊ သွားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့၊

ငါတို့အိမ်မှာပဲ ပြန်စောင့်နေရအောင်၊ ဒီကောင် လွမ်းလို့ဝရင် ပြန်လာမှာပေါ့”

မင်းသီဟက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်၏။

စိုးချစ်သည် ရေတွင်းပေါင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်နေသည်။ ထွက်ခါစ လရောင်သည် ဖြာကျနေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရတာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က ထွက်ခဲ့သော အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ မျက်နှာဖုံးပုံနှင့် တူနေလေသည်။

****

စိုးချစ်သည် ကံ့ကော်ပင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မနက်ရောင်နီပျို့လာချိန်ဖြစ်သော်လည်း အမှောင်ရိပ်က မပြယ်သေး။ အပင်ပေါ်ကို ထင်သာမြင်သာမရှိ။

ကျောင်းကပွဲမှာ ‘လူပြက်ကလေး မောင်ရွှေရိုး’ သီချင်းသရုပ်ဖော်သည် အလွန်နာမည်ကြီးသွား၏။ လူကြိုက်လည်းများသည်။ စိုးချစ်ခမျာ အရေးပေါ် ဝင်သရုပ်ဆောင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပီပီပြင်ပြင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ကျောင်းမှာဖြစ်တတ်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို မောင်ရွှေရိုးဟု ခေါ်ကြတော့သည်။ ပြီးတော့ ...

“ဟော့ ... မောင်ရွှေရိုး၊ ချစ်စပယ်နဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်သေးဘူးလား”

ဟု နောက်ကြပြောင်ကြသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် မေရီအောင်ကိုလည်း ‘ချစ်စပယ်’ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြမှာ သေချာသည်။ ‘မောင်ရွှေရိုးနဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်သေးဘူးလား’ ဟု အမေးခံရသလားတော့ မပြောတတ်။

စိုးချစ်သည် မေရီအောင်နှင့် ဆုံမိတဲ့အခါ မျက်နှာပူပြီး ရှက်နေတတ်သည်။ မေရီအောင်ကတော့ သိပ်ထူးထူးခြားခြား မရှိလှ။ ဟိုအရင်ကလိုပင် စိုးချစ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။

တစ်ခု ထူးခြားတာကတော့ စိုးချစ်သည် ဟိုအရင်က ခင်မေတင့်နှင့် အစခံရလျှင် စိတ်ဆိုးတတ်သည်။ အခု မေရီအောင်နဲ့ အစခံရတဲ့အခါကျတော့ စိတ်မဆိုးမိ။ ရှက်မိတာတစ်ခုပဲ။

ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဆန်းစစ်အဖြေရှာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အဖြေတစ်ခုကို ရသည်။ မေရီအောင့်ကို သူ စိတ်ဝင်စားမိပြီ။

သို့ရာတွင် ခုချိန်မှာ ဒါတွေကို ဦးစားမပေးသင့်သေး။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်ဖို့က အဓိက။ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ဆက်စဉ်းစားမည်။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ဘက်က သဘောထားကို အရိပ်အယောင်ပြရုံလောက်ဆို တော်ပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဒီကံ့ကော်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ ဒီအပင်ကြီးက တခြားအပင်တွေထက်စောပြီး ပွင့်တတ်သည်။ စောတဲ့အထဲမှ ဦးဦးဖျားဖျားဆို ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ခင်မေတင့်ခူးခိုင်းလို့ ကံ့ကော်ဦးကို တစ်ခါခူးပေးခဲ့ဖူးသည်။

ကံ့ကော်ဦးဆိုတာကလည်း များများစားစား မပွင့်တတ်။ တစ်ခါတလေ ထူးထူးခြားခြား တစ်ပွင့်တည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်သည်။ ပြီးတော့ အစအဦးမှာ တစ်ပွင့်နှစ်ပွင့်တည်း စွန့်စွန့်စားစား ပွင့်ရသောကြောင့်လားမသိ။ သစ်ရွက်တွေကြားမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပွင့်နေတတ်သည်။

မနေ့ညနေက ရှာကြည့်တော့ အပင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်အခြမ်းမှာ အဖူးကလေးတွေ ဟိုကြားဒီကြား တွေ့ရသည်။ ဒီမနက်ဆိုလျှင်တော့ တချို့ပွင့်နိုင်လောက်သည်။ ဒီလို ဦးဦးဖျားဖျား ရှားရှားပါးပါး ကံ့ကော်ပန်းကို လက်ဆောင်ပေးနိုင်လျှင် သူ့သဘောထားကို ခန့်မှန်းနိုင်ပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း သူများထက်ဦးအောင် မနက်ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ထပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မှောင်ရိပ်သန်းနေတုန်းမို့ မြင်သာထင်သာ မရှိသေး။ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ သူ့မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပါသည်။

ထိုစဉ် အပင်ပေါ်မှ လှုပ်ရှားသံကြားရသည်။ သစ်ရွက်များ ပွတ်တိုက်သောအသံ။ ရှဉ့်တစ်ကောင်ပဲ ဖြတ်ပြေးသလား။ အိပ်တန်းတက်နေသော ငှက်တွေပဲ အိပ်ရာကနိုးလို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသလား။

အသံကြားရာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။ သူ အံ့သြသွား၏။ အပင်ပေါ်မှာ သူ့ထက်ဦးတဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်နေသည်။

“အောက်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးတာ ဘယ်ကောင်လဲကွ”

အပေါ်က လှမ်းအော်သည်။ ပန်းရောင်းတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ။ မဟုတ်။ အသံက သူရင်းနှီးပြီးသားအသံ။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို မြင်သာအောင် ရွှေ့ပြီးမီးထိုးကြည့်တော့ ...

“ဟာ ... ဟော့ကောင်မြင့်ကြည်”

“စိုးချစ်လား၊ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကကော”

“ကံ့ကော်ပန်း လာခူးတာလေ၊ မမြင်ဘူးလား၊ မင်းကော”

“ငါလဲ ပန်းလာခူးတာပဲ”

“အမယ်၊ အကြံတူနေပါလား၊ တက်ခဲ့လေကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းအတွက်ပါ ခူးပေးရမလား”

“နေပါစေ၊ ငါ့ဘာသာခူးမယ်”

စိုးချစ်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခါးမှာထိုးလိုက်ပြီး အပင်ပေါ်တက်သည်။ မြင့်ကြည်နှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော အကိုင်းပေါ်ရောက်တော့ ...

"အပွင့်တွေတွေ့လား"

ဟု မေးသည်။ မြင့်ကြည်က ...

"မတွေ့သေးဘူးကွ၊ မှောင်နေတော့ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့၊ အတော်ပဲကွာ၊ မင်းမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပါတာနဲ့၊ မင်း မီးထိုးပေးကွာ၊ ငါ ခူးမယ်"

"အံမယ်၊ တကယ်လို့ တစ်ပွင့်တည်းရှိရင် မင်းက ခူးပြီး ယူသွားမှာပေါ့"

"တစ်ပွင့်တည်းရှိရင် မင်းကိုပေးမယ်ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား"

စိုးချစ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဟိုဒီထိုးပြီး ရှာသည်။ ကံအားလျော်စွာ နှစ်ပွင့်အတိအကျရသည်။

ကံ့ကော်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီးနောက် မြင့်ကြည်က ...

"ကဲ ... တရားမျှတအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်၊ မင်းဟိုဘက်လှည့်"

"ဘာ ... ဘာလုပ်ဖို့လှည့်ရမှာလဲ"

"ဩော် ... ဘယ်သူက ဘယ်အပွင့်ယူမလဲဆိုတာ ရွေးမယ်လေကွာ၊ ငါက လက်တစ်ဖက်စီမှာ ပန်းတစ်ပွင့်စီကိုင်ထားမယ်၊ မင်းက ဟိုဘက်လှည့်ပြီး ဘယ်လားညာလားပြော"

စိုးချစ်က တစ်ဘက်ကိုလှည့်သည်။ ထို့နောက် 'ဘယ်'ဟု ပြောပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

"မင်းကံကောင်းတယ်ကွ၊ ဘယ်ဘက်က အပွင့်က ပိုကြီးတယ်"

ဆိုပြီး စိုးချစ်ကို လှမ်းပေးသည်။ စိုးချစ်က ပန်းပွင့်ကို လှမ်းယူရင်း ...

“ဒါနဲ့ … နေပါအုံး၊ မင်းက ဒီပန်းကို ဘယ်သူ့ပေးမလို့လဲ၊ ယတြာချေမလို့လား”

“ဟဲဟဲ … ယတြာချေဖို့ဆိုရင် ဒီလောက်အစောကြီး ဒုက္ခခံပြီး လာခူးပါ့မလားကွ”

“အေးကွာ၊ ဟုတ်သားပဲ”

“နေစမ်းပါအုံး၊ မင်းကကော ဘာကြောင့် အစောကြီးလာခူးရတာလဲ၊
ယတြာချေဖို့တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး … နော”

စိုးချစ်က ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေလိုက်၏။

****

စိုးချစ်သည် ထိုကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေကို အသိမပေးခဲ့။ ဟိုကောင်တွေ
သိသွားလျှင် ဝိုင်းဟားမှာစိုးသည်။ ကံ့ကော်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ရဖို့များ
အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး တကူးတက သွားခူးရတယ်လို့ကွာဟု
လောင်ချင်လောင်ကြလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း မေရီအောင်လို
တစ်ကျောင်းလုံး၏ စတားတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ကြည့်လျှင် သူ့ဘက်က
အားနည်းနေတာလည်းတစ်ကြောင်း၊ တကယ်လို့ သူပေးတဲ့ပန်းကို မေရီအောင်က
မယူဘဲ ငြင်းခဲ့လျှင် ရှက်စရာကြီးဖြစ်မှာ ကြောက်တာလည်းတစ်ကြောင်း။

မေရီအောင်က တနင်္ဂနွေနေ့မနက်ဆိုလျှင် လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိ၏။ ပြီးလျှင်
ဈေးထဲဝင်ပြီး သူ့အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းကလေးတွေ ဝယ်တတ်သည်။
သူအပြန်ကို စောင့်ပြီး ကံ့ကော်ပန်းပေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဒီတနင်္ဂနွေမနက်မှာမှ ကံ့ကော်ပန်းကလည်း စပွင့်သည်။
အစကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ပါပဲ။

ကံ့ကော်ပန်းခူးပြီးနောက် အိမ်ကိုပြန်သည်။ အဝတ်အစားလဲသည်။ ကံ့ကော်ပန်းကို
သန့်စင်အောင်ပြုလုပ်သည်။ အရွက်နှစ်ရွက်လည်း ချန်ထားသည်။
ပန်လို့အနေတော်ဖြစ်အောင် ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် မေရီအောင်ကို

စောင့်မည့်နေရာဖြစ်သော ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သူ အံ့သြသွားသည်။ ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှာ သူ့ထက် အရင်ဦးအောင်ရောက်ပြီး ထိုင်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေ၏။ တခြားလူမဟုတ်။ မနက်က ပန်းအတူခူးခဲ့သော မြင့်ကြည်ပင် ဖြစ်၏။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကံ့ကော်ပန်းတစ်ပွင့်။

"ဟော့ကောင်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ"

စိုးချစ်က မေးသည်။ မြင့်ကြည်ကလည်း စိုးချစ်လက်ထဲက ကံ့ကော်ပန်းကို မြင်သွားပြီး ...

"မင်းလိုပဲ လာစောင့်နေတာပေါ့ကွ"

စိုးချစ် စိုးရိမ်သွားမိ၏။

"မင်းက ဘယ်သူ့ကို စောင့်တာလဲ"

"နောက်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ"

ဟု မြင့်ကြည်ကပြောရင်း ကံ့ကော်ပန်းကို အားပါးတရ နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ စိုးချစ်လည်း ရေတွင်းဘောင်ပေါ် တက်ထိုင်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးဖြစ်နေသည်။ မေရီအောင့်ကို သူ ကံ့ကော်ပန်းပေးတာကို မြင့်ကြည်သိသွားလျှင် လူတကာကို လျှောက်ပြောတော့မည်။ ကျော်ဇင်ဦးတို့ မင်းသီဟတို့ပါ သိကုန်တော့မည်။ လူမသိစေချင်လို့ လျှို့ဝှက်ပြီး ကြံစည်ခဲ့ကာမှ။

'မင်းကရော ဘယ်သူ့ကို ပန်းပေးမှာလဲ"

မြင့်ကြည်ကမေးသည်။

"ဟိုဒင်း ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါကွာ၊ သူက ... အဲ ... သူက ကုံကော်ပန်းကြိုက်တယ်ဆိုလို့"

ဟု ပြီးစလွယ်ဖြေသည်။ မြင့်ကြည်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ဟားဟား ... သူငယ်ချင်းကို ပေးဖို့ ကုံကော်ပန်းကို မနက်အစောကြီး ဒုက္ခခံပြီး ထခူးတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါကတော့ ရှင်းရှင်းပဲပြော၊ အချစ်ကလေးကို ပေးမလို့"

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် စိုးချစ် တစ်စုံတစ်ခု တွေးမိပြီး စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။

"ဟေ့ကောင် မြင့်ကြည်၊ မင်း ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောကွာ၊ မင်းလက်ထဲက ကုံကော်ပန်းက ဘယ်သူ့ကို ပေးဖို့လဲ"

"ဖြေနေစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ လူကိုယ်တိုင်တောင် မြင်ရတော့မှာပဲဟာ၊ ဟိုမှာ လာနေပြီလေကွာ"

မြင့်ကြည်က မေးငေါ့ပြရင်းပြောသည်။ သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေတာ မေရီအောင်၊ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ ဘေးမှာ ပါလာသူက ခင်မေတင့်။

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း ... မင်း ... မင်း ဘယ်သူ့ကို ပန်းပေးမှာလဲ"

စိုးချစ် ချောက်ချောက်ချားချား မေးသည်။ မြင့်ကြည်က ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးစိစိသာ လုပ်နေ၏။ မေရီအောင်တို့က နီးလာပြီ။

"ဟေ့ကောင် ... ပြောလေ၊ မြင့်ကြည် ပြောပါကွ၊ ဘယ်သူလဲ"

စိုးချစ် ထူပူပြီး ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်နေတုန်း မြင့်ကြည်က ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှ

ခုန်ဆင်းပြီးမေရီအောင်တို့ဆီ လျှောက်သွားသည်။ သူတို့ကလည်း စိုးချစ်တို့ကိုမြင်ပြီး ပြုံး၍နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြင့်ကြည်က အနားရောက်သွားပြီ။

"ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ"

မေရီအောင်က မေးသည်။ မြင့်ကြည်က ...

"မေရီ့ကို ကံ့ကော်ပန်း လက်ဆောင်ပေးမလို့ စောင့်နေတာ၊ ရော့"

ဆိုပြီး မေရီအောင့်ကို လှမ်းပေးသည်။ မေရီအောင်က ဘာမှ ထူးခြားဟန်မပြ။ သူ့အဖို့တော့ ဒါမျိုးက ရိုးနေပြီ။

"ဟုတ်လား၊ သင့်ခယူ"

ဆိုပြီး မြင့်ကြည်ကမ်းပေးသည့် ကံ့ကော်ပန်းကို လှမ်းယူသည်။ ဒီအခါကျမှ စိုးချစ်လည်း ယောင်ချာချာလုပ်ရင်း အနားကိုရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲက ကံ့ကော်ပန်းကိုမြင်တော့ ခင်မေတင့် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်။ ကံ့ကော်ပန်းမြင်လျှင် အရူးအမူးဖြစ်တတ်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း။

"ဟယ် ... ကံ့ကော်ပန်း"

အခြေအနေက အတော်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ယောကျ်ားလေးနှစ်ယောက်က ကံ့ကော်ပန်းတစ်ပွင့်စီကိုင်ပြီး စောင့်နေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကံ့ကော်ပန်း ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကံ့ကော်ပန်းတစ်ပွင့် ကျန်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကလည်း ကံ့ကော်ပန်းခရေဇီ။

"အဲဒီပန်းက ဘယ်သူ့ဖို့လဲဟင်"

ခင်မေတင့်က မျှော်လင့်တကြီး လေသံဖြင့် မေးသည်။

"ဟို ... ဟို ..."

စိုးချစ် ယောင်နနဖြစ်နေတုန်း မြင့်ကြည်က ဝင်၍ ...

"ဘယ်သူ့ဖို့ရှိရမလဲ၊ နင့်ဖို့ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား စိုးချစ်"

"ဟုတ် ... အဲ ... နင်ယူချင်ယူလိုက်လေ"

"ဟင် ... တကယ်လား"

စိုးချစ်က ပန်းကို ပေးရမှာ နှမြောနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီအတိုင်းကြီး ကိုင်ထားမိ၏။ ခင်မေတင့်က ရှေ့တိုးလာပြီး လက်ထဲကပန်းကို ဖျတ်ခနဲ ယူလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကတော့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ယူလိုက်တာထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပါယ် ကျယ်ဝန်းနေ၏။

****

စိုးချစ်က ခင်မေတင့်ကို ကံ့ကော်ပန်းပေးတဲ့ကိစ္စက နာရီမဆိုင်းဘဲ သတင်းပြန့်သွားသည်။ ခင်မေတင့်က အိမ်တောင်မပြန်နိုင်သေးဘဲ ဝိုင်းဝိုင်းဆီဝင်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးသွားတာကိုး။ ဝိုင်းဝိုင်းကတဆင့် နန်းမွေး၊ ပြီးတော့ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟပါ သိသွား၏။

"မင်းကွာ ... တော်တော်ပိရိတဲ့ကောင်၊ ငါတို့တောင် လုံးဝမရိပ်မိဘူး"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောသည်။

"ဟာ ... ဘာလဲကွ၊ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ"

စိုးချစ်က ပြန်မေးသည်။ မင်းသီဟက ...

"ခင်မေတင့်ကို ကံ့ကော်ပန်းပေးတဲ့ကိစ္စပေါ့ကွ၊ ဒါဟာ မင်းရင်ထဲက ပြောချင်နေတဲ့စကားကို သင်္ကေတနဲ့ ပြလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား"

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ရိုးရိုးခင်လို့ပေးတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းလိုခင်လို့ ပေးတာဆိုရင် ဒီလောက်အပင်ပန်းခံပြီး မနက်အစောကြီး ထရူးပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ မနက်အစောကြီး ထရူးပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ...”

“လာမဖိန့်နဲ့၊ မြင့်ကြည်က ပြောပြပြီးပြီ”

မြင့်ကြည်ဆိုတော့မှ သူပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရပြီး ထပ်ဖြီးဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။

“ငါက ယတြာချေတာပါကွ၊ ဗေဒင်က ဟောထားလို့”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ယတြာတွေဘာတွေ မင်း ဘယ်တုံးက ယုံးဖူးလို့လဲ၊ မယုံတဲ့အပြင် ဒါတွေဟာ အယူသီးမှုတွေပါလို့တောင် ရှုပ်ချခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းတို့ထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားပါကွ”

“စိုးချစ်ရာ၊ မင်းက တော်တော်ရှက်တတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒီလောက်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ လျှိုနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် ငါတို့က ဝမ်းသာပြီးတော့တောင် အားပေးရအုံးမှာပါ”

ဘယ်လိုအကြောင်းပြလို့မှ ရမှာမဟုတ်။ အမှန်အတိုင်းပြောလို့လည်း မဖြစ်။ မေရီအောင်ကို ပေးဖို့ဟာ ဟိုကောင်မြင့်ကြည်က ဦးသွားလို့ ခင်မေတင့်ကို ပေးလိုက်ရတာပါဟု ပြောလိုက်လျှင် တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်ဖြစ်တော့မည်။ မေရီအောင့်ကိစ္စကိုပါ ဖြောင့်ချက်ပေးသလို ဖြစ်တော့မည်။

မြင့်ကြည်ကလည်း မေရီအောင့်ကို ကုံကော်ပန်းပေးတာ ယူသွားကြောင်းကြွားရင်း စိုးချစ်ကလည်း ခင်မေတင့်ကို ပန်းပေးသေးတယ်ဆိုတာမျိုး လျှောက်ပြောမှာ သေချာသည်။ ဒီကောင်က သူနဲ့ ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ကြွားတဲ့သတင်းမှန်သမျှ လူတကာကို လျှောက်ပြောတာမျိုး သိပ်ဝါသနာပါသည်။ ခုလောက်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို တန်းခွဲအားလုံးနီးပါးလောက် သိကုန်ကြတော့မည်။

ပိုဆိုးတာက ခင်မေတင့်ကိုယ်တိုင်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။ သူက စိုးချစ်သည် သူ့ကိုတကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် အချက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေသည်။ ဒီလိုထင်မည်ဆိုလည်း ထင်စရာပဲ။

စိုးချစ်သည် ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါ ကုံကော်ပန်း တက်ခူးပေးခဲ့ဖူးသည်။ အပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး မေးစေ့ကွဲသွားလို့တောင် ခင်မေတင့် သတင်းသွားမေး၊ စာတွေကူးပေးလိုက်ရသေးသည်။ အတန်းကြီးလာသောအခါ စိုးချစ်က သူ့အပေါ် သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံဘဲ နေခဲ့လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ လက်စသတ်တော့ စိုးချစ်ဘက်က မရိုးသားလို့ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ရှောင်နေခဲ့တာကိုးဟု ခင်မေတင့်ဘက်က ယူဆသွားတာ သဘာဝကျသည်။

ဝိုင်းဝိုင်းတို့ နန်းမွေးတို့ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သုံးသပ်ကြသည်။ စိုးချစ်ဆိုတဲ့ကောင်က ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အရှက်အကြောက်ကြီးတတ်သည်။ တကယ်ကတော့ ခင်မေတင့်ကို စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ခုတော့ မနေနိုင်လို့ သူ့သဘောထား ပွင့်အံထွက်လာတာ။ ပြီးတော့မှ ရှက်ပြီး အကျောက်အကန် ငြင်းနေတာဟု တွက်သည်။

ခင်မေတင့်ကတော့ လုံးဝကို ယုံကြည်ထားလိုက်ပြီး စာမေးပွဲနီးနေလို့သာ ဒီလောက်ပဲ အရိပ်အမြွက်ပြထားတာ စာမေးပွဲပြီးမှ သူဖွင့်ပြောလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုးချစ်တစ်ယောက် ဒီဘက်စိတ်ရောက်ပြီး ကျောင်းစာဘက်မှာ လစ်ဟင်းမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

ထို့ကြောင့် စိုးချစ်ကို ...

"စိုးချစ်၊ နင့်မှာ စာတွေစုံရဲ့လား၊ ငါ ကူးပေးရအုံးမလား"

ဟု မေးသည်။ စိုးချစ်က ...

"စုံပါတယ်၊ မလိုပါဘူး"

ဟု တုံးတိတိကြီး ပြန်ဖြေသည်။

"ငါ့လက်ရေးက မလှလို့လား၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ကူးပေးမှာပါဟ"

စိုးချစ်က ခေါင်းခါသည်။

ခင်မေတင့်သည် စာမေးစရာရှိလို့ဆိုသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် စိုးချစ်တို့အိမ်ကို သွားသည်။ စိုးချစ်က 'ငါ ရှင်းမပြတတ်ဘူး'ဆိုပြီး ခါထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် စိုးချစ်၏ အစ်မတွေ၊ နှမတွေက ခင်မေတင့်ကို ခင်ကြသဖြင့် ...

"စိုးချစ်၊ ဟိုက အားကိုးတကြီးနဲ့ လာတာကို နင်က ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်ရသလား၊ ပညာဆိုတာ ဖြန့်ဝေပေးမှ တန်ဖိုးရှိတာ"

ဟု ဝိုင်းပြောသောကြောင့် အောင့်သက်သက်နှင့် ရှင်းပြရသည်။ ခင်မေတင့်ကတော့ ကျေနပ်နေသည်။ တစ်ခါတော့ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

"စိုးချစ်ရယ်၊ နောက်ကို ခုလို မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ကံ့ကော်ပန်း ထက်မခူးပါနဲ့ဟာ၊ နင့်စေတနာကိုတော့ ငါ တန်ဖိုးထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ကံ့ကော်ပန်းကို ငါ အရူးအမူးကြိုက်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိမယ်၊

နင် ပင်ပန်းမယ်ဆိုရင်တော့ ကုံကော်ပန်း မပန်ရလဲ နေပါစေတော့”

ဟု စေတနာစကားဆိုသည်။ စိုးချစ်ကလည်း သူ့အခံပွါယ်နှင့်သူ။

“အေးပါ၊ နောက်ကို မခူးတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောသည်။ ဒါကို ခင်မေတင့်က ‘စိုးချစ်က ငါ့စကားနားထောင်တယ်ဟ၊ သိလား’ ဟု ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကို ဂုဏ်ယူစွာ ပြောလေသည်။

စိုးချစ်မှာတော့ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေရ၏။ နင်ထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်မေတင့်ကို ပြောလို့လည်းမဖြစ်။ ငါက သူငယ်ချင်းလို ရိုးရိုးခင်လို့ပေးတာပါ ပြောရအောင်ကလည်း ယုတ္တိမရှိ။ ကုံကော်ဦးကို တကူးတက ခူးပေးထာဟာ သူငယ်ချင်းသဘောထက်ပိုကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောပြန်လျှင် မေရီအောင်ကိစ္စက ပါလာတော့မည်။

ပိုပြီးအထိနာတာက မေရီအောင်နှင့် ပတ်သက်လို့ပဲ ဖြစ်၏။ မေရီအောင်အမြင်မှာ စိုးချစ်သည် ခင်မေတင့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေပြီဟု ယူဆစရာဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။ ခုချိန်ကျတော့မှ ...

“အမှန်က ကုံကော်ပန်းကို နင့်ကို ပေးမလို့၊ ဟိုကောင်မြင့်ကြည်က ဦးသွားလို့၊ ခင်မေတင့်ကို ပေးလိုက်ရတာ”

ဟု ပြောလိုက်လို့လည်း မဖြစ်။ တစ်ယောက်ကို ပေးခွင့်မရတာနဲ့ပဲ နောက်တစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ လွှဲပေးလိုက်တဲ့ လူစားမျိုးဟု ထင်စရာဖြစ်သွားမည်။

နောက်တစ်ခုကတော့ မြင့်ကြည်ကိစ္စ။ မြင့်ကြည်သည် မေရီအောင်ကို ဆက်ကြိုးစားတော့မှာ သေချာသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် တခြားပြိုင်ဘက်တစ်ဦးနှင့် အတူ ယှဉ်လုရမှာမျိုးကို စိုးချစ်မလိုလား။ ပြီးတော့

မြင့်ကြည်သည် ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လုပ်တတ်တာကလွဲလျှင်
စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြင့်ကြည်ကိုပင်
ဦးစားပေးလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ခင်မေတင့်ကိစ္စကိုလည်း
အေးအေးဆေးဆေးမှ အမှန်အတိုင်းရှင်းပြတော့မည်။ လောလောဆယ်
စာမေးပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကို ဦးစားပေးရမည်။

ဒီကြားထဲမှာ မြင့်ကြည်နှင့် မေရီအောင်တို့ သတင်းကို ကြားရသည်။ မြင့်ကြည်က
တစ်ရက်မှာ မေရီအောင်ကို စကားလိုက်ပြောသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လိုရင်းကို
တော်တော်နှင့်မပြောဖြစ်။ ကုံကော်ပန်းတက်ခူးရတာ မလွယ်တဲ့အကြောင်း၊
ကုံကော်ပင်မှာ အစောင့်ရှိတယ်လို့ သတင်းထွက်နေလို့
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ခူးရတဲ့အကြောင်း၊ စိုးချစ်ရောက်လာမှ အဖော်ရှိပြီး
စိတ်သက်သာရာရကြောင်း ပြောရင်းက ...

"စိုးချစ်ကလဲ ခင်မေတင့်အတွက် ကုံကော်ပန်းလာခူးတာလေ၊
ကုံကော်ဦးဆိုတာကလဲ ရဖို့မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကံကောင်းလို့ နှစ်ပွင့်ရှိနေတာနဲ့
အဝေတည့်သွားတာ၊ ကုံကော်ပန်းခူးရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေ
ရောက်မလာသေးတာကလဲ ကံကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက်ပဲ။ ဒီကောင်လေးတွေက
..."

ဆိုပြီး ကုံကော်ပန်းခူးရောင်းတဲ့ ကောင်လေးတွေအကြောင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။
ဒီကမှ ဈေးထဲက ပန်းသည်တွေအကြောင်း ရောက်သွားပြန်သည်။

မေရီအောင်သည် အတော်လေးတော့ သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးသေးသည်။
နောက်တော့ လက်ကိုင်ပုဝါလေးထုတ်၊ နှာခေါင်းကို မသိမသာအုပ်ရင်း 'ဟုတ်လား၊
ဩော် ... အင်း' စသည်ဖြင့် အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောသည်။ မြင့်ကြည်ကလည်း
အားတက်ပြီး ပန်းသည်တွေအကြောင်းကနေ အမဲသားသည်အကြောင်းဆက်ဖို့
စကားလမ်းပြောင်းသည်။ ဒီအခါမှာတော့ မေရီအောင်
ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ...

"မြင့်ကြည်ရယ် ... ပြောစရာရှိလဲ နောက်နေ့မှ ထပ်ပြောပါလား၊
ခုလောလောဆယ်တော့ အိမ်ပြန်ပြီး ခြေထောက်ဆေးလိုက်ရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

“ဟင် … ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင် ခွေးချေးနင်းမိလာတယ်ထင်တယ်၊ သိပ်နံတာပဲ”

“အယ် …”

မြင့်ကြည်သည် သူ့ခြေထောက်သူ ငုံ့ကြည့်၏။ မေရီအောင် ပြောတာ မှန်သည်။ ဘယ်ဘက်ဖိနပ်အောက်မှာ ခွေးချေးတွေ အချပ်လိုက်ကပ်နေသည်။ ဖနောင့်မှာတောင် လာပေနေသေးသည်။

“အဲဒါပါပဲကွာ … ရုက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါလဲ ဆက်လိုက်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး စကားလိုက်ပြောဖို့လဲ ဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ၊ မေရီအောင်က ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာကွ၊ တော်ကြာ ဟားလွှတ်ရင် ပြဿနာပဲ၊ တော်ပါပြီကွာ၊ လက်လျှော့လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

ဟု မြင့်ကြည်က သူ့အဖြစ်ကို လာပြောပြသည်။ ပြီးတော့ …

“မင်းကတော့ ခင်မေတင့်နဲ့ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“မပြေပါဘူးကွာ”

စိုးချစ်က သူ့အခိပ္ပါယ်နှင့်သူ ပြောသည်။ မြင့်ကြည်က …

“ ဟာ … မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ဒီကတုံးမက မင်းကို တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာ လူတိုင်းသိတာပဲဟာ”

ဟု ပြောသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင့်ကြည်က မေရီအောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆက်မကြိုးစားတော့ကြောင်း သိရသဖြင့် စိုးချစ်အတွက် အခွင့်အလမ်း ပြန်ပေါ်လာပြီဟု ဆိုရမည်။

****

စာမေးပွဲကို အားလုံး ကြိုးကြိုးစားစား ဖြေကြသည်။ ဖြေနိုင်သည်ဟုလည်း ထင်ကြသည်။

"အောင်တာကတော့ အောင်မှာပဲ၊ အမှတ်တော့ သိပ်ကောင်းမျှာမဟုတ်ဘူး"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ...

"ငါတို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ"

ဟု ပြောကြသည်။ ခင်မေတင့်ကတော့ ...

"ငါက သင်္ချာကို သိပ်ကြောက်တာ၊ သင်္ချာဖြေရမယ့်နေ့က မေးခွန်းစာရွက်ယူကြည့်တဲ့အချိန်မှာ လက်တွေတောင်တုန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေးခွန်းတွေက စိုးချစ်တွက်ပြဖူးတဲ့ ပုစ္ဆာတွေချည်းဖြစ်နေလို့ ဖြေနိုင်သွားတာဟ၊ စိုးချစ်ကတော့ ငါ့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ပါပဲ"

ဟု ဆိုသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"အေး ... နင်ကတော့ တစ်သက်လုံး စိုးချစ်ကိုပဲ အားကိုးသွားရမှာပါပဲ"

ဟု ပြောတော့ စိုးချစ်က မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းကို ကြည့်သည်။

"နင်ကကော ဘယ်သူ့ကို အားကိုးမှာလဲ"

ကျော်ဇင်ဦးက ဝင်မေးရာ ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"ဘယ်သူ့အားကိုးရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးမှာပေါ့"

"ဩော် ... မသိပါဘူး၊ ခိုကိုးရာမဲ့နေရင်တော့ ငါ့ကိုပြောနော်၊ အားမနာနဲ့"

ဆိုသဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းက သူ့ကျောကို ထုသေးသည်။ မင်းသီဟကတော့ နန်းမွှေးကို ကြည့်ပြီး 'ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ' ဟု ရယ်နေ၏။

****

စိုးချစ်သည် ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ မေရီအောင် ပြန်အလာကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာတော့ စာတစ်စောင်ရှိနေသည်။

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။ ခင်မေတင့်ကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပေးရုံနဲ့ သစ္စာစောင့်သိရမယ်ဆိုလျှင် သဘာဝမကျ။ မေရီအောင်ကလည်း သူ့အပေါ် လက်ခံနိုင်သော အခြေအနေရှိနေသည်ဟု ယူဆရသည်။ ထို့ကြောင့် မေရီအောင်ကို စာတစ်စောင်ပေးမည်ဟု စဉ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ခင်မေတင့်ဘက်က မျှော်လင့်နေတာတော့ရှိသည်။ နောက်မှပဲ သူငယ်ချင်းတွေကတဆင့် အသိပေးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ဒီလိုဖြစ်လာလျှင် ခင်မေတင့်တော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲဟု တွေးမိသောအခါ နည်းနည်းတွေဝေသွား၏။

ခင်မေတင့်ကို သူ မချစ်နိုင်တာတော့ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်လာသော သံယောဇဉ်ကတော့ ရှိနေသေးသည်။ လုံးဝပစ်ပစ်ခါခါ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြောပစ်လုပ်ပစ်ဖို့တော့ နည်းနည်းခက်တာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

တစ်ခုရှိပြန်တာက ခင်မေတင့်ကို ငဲ့လိုက်လျှင် မေရီအောင်ကို လက်လွှတ်ရမည်။ ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေရီအောင်လာလျှင် စာကို ပေးဖြစ်အောင်ပေးဖို့တော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

သို့ရာတွင် သူနှင့် မေရီအောင်တို့၏ ဖူးစာသည် အထစ်အငေါ့အခက်အခဲ ရှိနေဟန်တူသည်။ ထိုနေ့က မေရီအောင် ရောက်မလာခဲ့။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်နေကျ၊ ဈေးကိုဝင်ပြီး ဒီလမ်းအတိုင်း ပြန်လာနေကျ။ ဒီနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ မလာသလဲမသိ။ နေအတော်မြင့်သည်အထိ သူ စောင့်နေသည်။

လာမယ့်လာတော့ မေရီအောင်မဟုတ်။ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့ ဖြစ်နေ၏။

"အံမယ် ... ကဗျာဆရာကြီးက ဒီမှာလာပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာကိုး၊ ကဲ ... လာ ဟော့ကောင် လိုက်ခဲ့"

"ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲကွ"

"ငါတို့ ပိုက်ကျော်ခြင်းခတ်ဖို့ ချိန်းထားတာကွ၊ အဲဒါ လူလိုနေလို့"

"ဟင် ... သန်းဦးက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မနေ့ကပြောတော့ ဒီကောင် ပါမယ်ဆို"

"အဲဒါ ပြောတာပေါ့ကွ၊ ဒီကောင့်ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ မနေ့ကတော့ ဒီနေ့ပွဲမှာ ဘယ်လိုကစားလိုက်မယ်၊ ဘာညာနဲ့၊ သူထွင်ထားတဲ့ ဆာဗင်ပေးနည်းဆိုတာတောင် နမူနာပြသွားသေးတယ်၊ ဒီမနက် သွားလဲခေါ်ရော၊ ညက အလည်လွန်ပြီး ညဥ့်နက်မှ ပြန်ရောက်လို့ သူ့အဖေက ဒီမနက် ဘယ်မှမထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားလို့တဲ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သန်းဦးအစား ဝင်ပါပေးဖို့ မင်းကို လိုက်ရှာတာ"

"ဟာ ... ငါက သိပ်မှ မကျွမ်းကျင်တာ"

"လူမစုံလို့ အရှုံးပေးရတာထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့ကွ၊ နောက်ပြီး မင်းက ခြင်းလုံးထိန်းတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ လာပါကွာ ဟေ့ကောင်"

ကျော်ဇင်ဦးက အတင်းဆွဲခေါ်သဖြင့် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်မှာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေသော မေရီအောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

****

ပိုက်ကျော်ခြင်းပွဲက မထင်မှတ်ဘဲ ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်သွား၏။ စိုးချစ်သည် သိပ်တော်လှတာ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ဖက်က ရိုက်ချသော ခတ်ချက်တွေကို ဆယ်တင်ရာမှာတော့ အားကိုးရသည်။

နှစ်ဖက် ခြေရည်ညီနေသောကြောင့် အကြိတ်အနယ် ကစားကြရသည်။ သုံးပွဲကစားရာ တစ်ပွဲတစ်ပွဲကို အတော်ကြာအောင် ကစားကြရ၏။ တစ်ပွဲစီနိုင်ကြပြီး နောက်ဆုံးပွဲမှာ ရေကုန်ရေခန်း ကစားကြရသည်။သူတို့ဖက်က ရှုံးလုလုဖြစ်နေပြီးမှ စိုးချစ်ကယ်လိုက်သော ခြင်းတစ်လုံးကြောင့်

သက်သာရာရသွားပြီး နောက်ဆုံးမှာ တစ်မှတ်တည်းဖြင့် ကပ်ပြီးနိုင်လိုက်သည်။

ကျော်ဇင်ဦးတို့မှာ ပြီးခဲ့သောချိန်းပွဲ နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် ရှုံးခဲ့ပြီး ခုမှ နိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြသည်။ စိုးချစ်ကို ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်ကျွေးသည်။ လက်ဖက်ရည်တိုက်သည်။

မနက်က ပင်ပန်းသွားသောကြောင့်လားမသိ။ စိုးချစ် အစောကြီးအိပ်ချင်လာသဖြင့် ညကိုးနာရီမထိုးခင်မှာပင် အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့သည်။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူက မေရီအောင်ကို စာပေးသည်။ မေရီအောင်က မယူ။ ရယ်ပဲရယ်နေသည်။ စိုးချစ် မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ခွေးချေးတွေဘာတွေ နင်းလာမိသလားဟု ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်မှာကွယ်ပြီး ပုန်းနေသော ခင်မေတင့်က မေရီအောင်၏ ချိုင်းကြားမှ သူ့လက်ကို လျှိုထုတ်၍ စာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။

စိုးချစ် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ခုမှ သတိရ၏။ မေရီအောင်ကိုပေးမယ့်စာက ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းရှိနေသေးသည်။ အစ်မတွေ နှမတွေက သူအိပ်ရာကမနိုးခင် ဝတ်လက်စအင်္ကျီကို လာယူသွားပြီး လျှော်တတ်သည်။ စာကို သူတို့တွေ့သွားလျှင် ရှုပ်ကုန်မည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။ ထိုင်ခုံကျောမှီမှာ ချိတ်ထားသော အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်သည်။ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်၊ တစ်ကျပ်တန် နှစ်ရွက်သုံးရွက်၊ အကြွေစေ့အနည်းငယ်သာ လက်ထဲပါလာသည်။ စာအိတ်ကို မတွေ့ရတော့။

သူ စိုးရိမ်သွားသည်။ အစ်မတွေ နှမတွေများ နှိုက်သွားသလား။ မဖြစ်နိုင်။ ဒီအင်္ကျီကို သူအိပ်ခါနီးကျမှ ချွတ်လိုက်တာ။ ညကြီးမင်းကြီးတော့ အခန်းထဲ ဘယ်သူမှ ဝင်မှာမဟုတ်။

ဖြစ်နိုင်တာတွေ စဉ်းစားကြည့်သည်။ မနက်က ပိုက်ကျော်ခြင်းခတ်နေစဉ် အင်္ကျီချွတ်ပြီး တိုင်မှာချိတ်ထားသည်။ လေတိုက်ပြီးလွင့်သွားလို့ ပြန်ကောက်ပြီး ချိတ်လိုက်ရတာ မှတ်မိသည်။ အဲဒီမှာပဲ ထွက်ကျသလား။

နာရီကိုကြည့်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲ။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပိုက်ကျော်ခြင်းခတ်တဲ့ ကွင်းထဲမှာ ဓာတ်မီးထိုးပြီးရှာသည်။ မတွေ့။

"ဟေ့ … ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ကွင်းစပ်နားရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ လူကြီးတစ်ယောက်က လှမ်းအော်မေးသည်။

"ကျွန်တော်ပါဦးလေး၊ စိုးချစ်ပါ"

"ဩော် … ညဥ့်နက်နေမှကွာ၊ ဘာလာရှာတာလဲ"

"ဟိုဒင်း … အဲ … ကျွန်တော် မနက်က ခြင်းခတ်ရင်း ပိုက်ဆံကျပျောက်သလားလို့"

"ဟ … မင်းတို့ပွဲပြီးတော့ ကလေးတွေ ဆက်ခတ်ကြသေးတာပဲ၊ ပိုက်ဆံကျပျောက်လဲ ဘယ်တွေ့တော့မလဲကွ"

စိုးချစ် လက်လျှော့ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်မှ နောက်တစ်ချက် စဉ်းစားမိပြန်၏။ ပိုက်ကျော်ခြင်း ခတ်ပြီး အပြန်မှာ ကျော်ဇင်ဦးတို့အိမ်မှာ ဝင်နားပြီး ရေချိုးကြသည်။ ရေချိုးကာနီးမှာ ရှပ်အင်္ကျီချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ် တင်ထားခဲ့သည်။ အဲဒီမှာ ထွက်ကျခဲ့လေသလား။

ဒါဆိုလျှင်တော့ ကျော်ဇင်ဦးတို့အိမ်က လူတွေ တွေ့သွားတော့မည်။ မတော်တဆ ဘာစာပါလိမ့်ဆိုပြီး ဖောက်ဖတ်ကြည့်လျှင် အခက်ပဲ။ လူကြီးတွေ တွေ့သွားလည်းမကောင်း။ ကျော်ဇင်ဦးတွေ့သွားလို့လည်း မဖြစ်။

သူသည် စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။ မနက်ခြောက်နာရီလောက်ထပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းရောက်မှ စဉ်းစားမိ၏။

ဒီအချိန် ကျော်ဇင်ဦး အိပ်ရာက နိုးမှာမဟုတ်သေး။ နိုးပြီးမေးလို့လည်း မဖြစ်။ စာက သူ့အိမ်မှာကျခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သက်သက် ကိုယ့်ဘာသာ ဖော်ကောင်လုပ်သလို ဖြစ်နေမည်။ သူ့အိမ်မှာကျခဲ့တယ်ပဲထား။ ဒီလောက်အရေးတကြီး လာမေးတဲ့အတွက် မသင်္ကာဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်၍ နံပြားနှင့်လက်ဖက်ရည် စားသောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ တကယ်လို့ စာကို ကျော်ဇင်ဦးက ဖွင့်ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီဆိုလျှင်တော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ ထိုအခါ သူတို့ကို စောစောက ဖွင့်ဟမတိုင်ပင်ရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ချင်တင်မည်။ ဒါတော့ မတတ်နိုင်။ သူ့အကျင့်ကိုက ဒါမျိုးကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုတင်အသိမပေးချင်။ သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သာ လုပ်ချင်သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းက တစ်ခု သွားတွေးမိပြန်၏။ တကယ်လို့ စာက ကျော်ဇင်ဦးအိမ်မှာ ကျခဲ့ပြီး ကျော်ဇင်ဦးကလည်း ဖွင့်ဖတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် ဒီကောင်မနေ့ကတည်းက အိမ်ကို လာပြောမှာ သေချာသည်။ စာကို မတွေ့ကြသေးလို့များလား။ စာက အင်္ကျီအိတ်ထဲက ထွက်ကျပြီး စားပွဲအောက်တွေဘာတွေ ရောက်သွားလို့လား။

ကျော်ဇင်ဦး မနိုးခင်သွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲရှာကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးရသည်။ သူတို့အမေက စောစောနိုးတတ်တော့ အိမ်တံခါး ဖွင့်ပြီးနေလောက်ပြီ။

သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ကျော်ဇင်ဦးတို့ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ခြင်းတောင်းကလေးဆွဲပြီး ဈေးသွားဖို့ ထွက်လာသော ကျော်ဇင်ဦးတို့အမေနှင့် ဆုံသည်။

"ဟဲ့ ... မောင်စိုးချစ်၊ စောစောစီးစီးပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျော်ဇင်ဦး နိုးပြီလား ဒေါ်ဒေါ်"

"မင်းသူငယ်ချင်းက ဘယ်တုံးကများ ဒီအချိန်ထဖူးလို့လဲ၊ ကိစ္စရှိရင်တော့ ဝင်သာနှိုးလိုက်တော့"

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

စိုးချစ် အိမ်ထဲဝင်သည်။ ဘယ်သူမှ မနိုးကြသေး။

စိုးချစ်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ရှာသည်။ ဆက်တီခုံတွေအောက်၊ စားပွဲအောက် ငုံ့ကြည့်သည်။ မတွေ့။ ရေဒီယို ကက်ဆက်တင်ထားသော စားပွဲပုကလေးအောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတုန်း ...

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ဆိုသော ကျော်ဇင်ဦးအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်သွား၏။ စိုးချစ်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူက ရှက်ရယ်ရယ်ပြီးမှ ထရပ်လိုက်သည်။

"ဟိုဟာ ... ကွာ၊ မနေ့က ဒီမှာ ဟိုဥစ္စာများ ကျနေခဲ့သလားလို့"

"ဘာလဲ၊ စာတစ်စောင်လား"

"ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတွေ့ထားလား"

"အေး ... တွေ့တယ်"

စိုးချစ်က ကျော်ဇင်ဦးကို အကဲခတ်သည်။ သိပ်ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်သော မျက်နှာထားကို တွေ့ရသည်။ စာကို ဖွင့်ဖတ်ရသေးဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် ...

"အေးကွာ၊ အဲဒီစာက အရေးကြီးတယ်၊ ငါတို့အဖေရဲ့ စာကွ"

ဟု ဖြီးလိုက်သည်။ ကျော်ဇင်ဦး မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး ...

"ဟာ ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီစာကို မင်းတို့အမေ မမြင်စေနဲ့၊ တွေ့သွားလို့ကတော့ မိုးမီးလောင်မှာပဲ၊ မင်းတို့အဖေကလဲ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ရည်းစားစာရေးရတယ်လို့"

"ဘာ ... ဟော့ကောင်၊ မင်း စာကို ဖတ်ပြီးပြီပေါ့"

ကျော်ဇင်ဦးက ရယ်လိုက်ပြီး ...

"အေးလေ၊ စာပေါ်မှာ လိပ်စာလဲ တပ်မထားတော့ ဘယ်သူ့စာမှန်းသိရအောင် ဖောက်ဖတ်ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ၊ ကဗျာဆရာလို့မပြောရဘူး၊ စာသားတွေက သိပ်မိတာပဲ၊ ဒီစာကို ဖတ်ရတဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ပြန်မချစ်ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

စိုးချစ် ရှက်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

"အေးလေ၊ မင်းသိသွားပြီဆိုတော့လဲ ပြီးရောပေါ့၊ တခြားလူတွေကိုတော့ လျှောက်မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီစာရော ငါ့ကို ပြန်ပေးလေကွာ"

"ပြန်ပေးလို့မရတော့ဘူး၊ သက်ဆိုင်တဲ့လူဆီ ပို့လိုက်ပြီ"

"ဘာ ... ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ"

"စာထဲမှာ မေလို့ မင်းညွှန်းထားတဲ့သူဆီကိုပေါ့၊ အဲဒါ မနေ့ကပဲ ဝိုင်းဝိုင်းကတဆင့် ပေးခိုင်းလိုက်ပြီ"

"ဘယ်သူ့ဆီ ပေးခိုင်းတာလဲ"

"ဘယ်သူရှိရမလဲကွာ၊ အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ခင်မေတင့်ဆီကိုပေါ့"

"ဘာ ... ခင်မေတင့်"

စိုးချစ် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ စာထဲမှာ သူက မေရီအောင်ကို 'မေ'ဟု သုံးနှုန်းထားသည်။ ဒါကို ကျော်ဇင်ဦးက 'မေ'ဆိုတာ ခင်မေတင့်ကို ဆိုလိုတာပဲဟု အတပ်စွဲပြီး စာကို ခင်မေတင့်ဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

"ဟာ ... မင်း ... မင်း၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်တာလဲ"

စိုးချစ်က ထိပ်ထိပ်ပျာပျာပြောတော့ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ခင်မေတင့်က မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပါ၊ မိန်းကလေးမို့သာ သူ့ဖက်က စပြီးဖွင့်မပြောတာ"

"မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ"

"ဟော့ကောင်၊ ရှက်မနေနဲ့၊ မင်းဘာသာဆိုရင် ဟိုစဉ်းစားဒီစဉ်းစားနဲ့ တော်တော်နဲ့ စာပေးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က ဝင်ကူညီပေးရတာ၊ ငါတို့ကို ကျေးဇူးတောင်တင်သင့်တယ်"

စိုးချစ်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေ၏။ ကျော်ဇင်ဦးကို ငေးကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မင်းသီဟ၊ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွေးတို့ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"အံမယ် ... ကိုယ်တော်ချောက ဒါမျိုးတော့ တယ်ဝီရိယကောင်းပါလား"

"မင်းအိမ်ကို ငါတို့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီကွ၊ အပြင်ထွက်သွားပြီဆိုလို့ ဒီမှာရှိမှာပဲဆိုပြီး လိုက်လာတာ"

မင်းသီဟက ပြောသည်။ နန်းမွေးကလည်း ...

"အားလုံးလူစုံတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဟ"

စိုးချစ်သည် ခုပြောနေတာ သူ့ကိစ္စမဟုတ်သလို ယောင်ချာချာကြီး ဖြစ်နေ၏။ ဝိုင်းဝိုင်းက ...

"ကဲ ... သတင်းကောင်းပါတယ်ဟေ့၊ အံမယ် ဒါတောင် ကောင်မက အချိန်ယူစဉ်းစားပါရစေအုံး၊ ဘာညာနဲ့ အိုက်တင်ခံနေသေးတယ်၊ ငါက ဒီလူနဲ့ဒီလူ ဘာစဉ်းစားနေစရာလိုလဲ၊ ဝမ်းသာစရာရှိရင်လဲ စောစောဝမ်းသာပါစေလားလို့ တိုက်တွန်းတော့မှ စာပြန်ရေးပေးလိုက်တာ ရော့"

ဟု စိုးချစ်ကို စာတစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ စိုးချစ်သည် ထိုစာကို တရားရုံးမှပို့လိုက်သော ဆင့်ခေါ်စာကို လက်ခံရတော့မှာကဲ့သို့ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

"ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ယူပါဟ"

"မင်းကလဲ ခုမှ ရှက်နေပြန်ပြီ၊ မိန်းကလေးဘက်က ရှက်ဖို့လည်း ထားပါအုံး"

သူငယ်ချင်းတွေအမြင်မှာတော့ စိုးချစ်သည် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိစ္စကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး ယောင်တိယောင်ချာဖြစ်နေတာဟု ထင်သည်။ အားလုံးသိကုန်လို့ ရှက်နေတာဟုလည်း ယူဆသည်။

"ကဲ ... ရော့လေ"

ဝိုင်းဝိုင်းက စာကို စိုးချစ်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ယှဉ်တွဲပျံနေပုံ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ စိုးချစ်သည် စာအိတ်ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။

"ဟေ့ကောင်၊ စာကို ဖတ်ကြည့်လေကွာ"

မင်းသီဟက လောသည်။ စိုးချစ်က မတုန်မလှုပ်။

"မင်းမဖတ်ရင် ငါ ဖတ်ပြမယ် ပေး"

ကျော်ဇင်ဦးက စာအိတ်ကို လှမ်းဆွဲမည်ပြုသည်။ နန်းမွှေးက ...

"ဟဲ့ ... နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ကာယကံရှင် သူ့ဘာသာ ဖတ်ပစေပေါ့၊ ကဲ ... စိုးချစ် ဖွင့်ဖတ်ဟာ၊ ပြီးရင် ငါတို့ကို ပြောပြ"

"အိမ်ရောက်မှ ဖတ်မယ်"

ဟု ပြောပြီး ထထွက်လာခဲ့၏။ ကျန်ခဲ့တဲ့လူတွေကတော့ တော်တော်ရှက်တတ်တဲ့ကောင်ဟု ပြောရင်း ရယ်မောနေကြပေလိမ့်မည်။

အိမ်ရောက်တော့ စာကို ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ ဆွဲဆုတ်လိုက်ရုံနဲ့ကော၊ အထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာတွေက ပျက်ပြယ်သွားမှာတဲ့လား။

စာကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ထားလိုက်သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ခုချိန်မှာတော့ ဘာမှ လုပ်လို့မရ။ လမ်းပေါ်ပြေးထွက်ပြီး 'မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး' ဟု အော်လိုက်ချင်သည်။

စားပွဲပေါ်က စာကို လှမ်းယူလိုက်ပြန်သည်။ ဒီစာကို မဖတ်ဘဲထားခြင်းဖြင့် ပြဿနာ ပြေလည်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ခုကိစ္စကို ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက်

ပထမခြေလှမ်းမှာ စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်၏။

စာအိတ်ကို ဖောက်သည်။ အပြာနုရောင် စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။

"စိုးချစ်

အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရင်လည်း ဒီအဖြေပဲရမှာပဲဆိုတာ အသေအချာမို့ အမြန်ဆုံး စာပြန်လိုက်ပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါ့အတွက်တော့ နင့်ရဲ့စာဟာ နောက်ကျလို့တောင် နေသေးတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်၊ နင်မမေးခင်ကတည်းက ငါဖြေခဲ့ပြီးသားပါ စိုးချစ်ရယ်။

နင့်ကိုငါသိပ်ချစ်ပါတယ်။

မေ"

****

'အမ်စီ ကုမ္ပဏီ'က အလွန်စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသော အလုပ်ခွင်စည်းကမ်းကို အတိအကျလိုက်နာကြရသည်။ ထို့အပြင် ကုမ္ပဏီသူဌေး ဒေါ်ခင်မေတင့်၏ နှုတ်မှ အခါအားလျော်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော စည်းကမ်းချက်များကိုလည်း လိုက်နာဖို့ တာဝန်ရှိ၏။
(ဥပမာ ... ဟိုတစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့သလို ရုံးခန်းထဲမှာ ကွဲကော်ပန်းမပန်ရ၊ ယူမလာရဆိုတာမျိုး။)

ဒေါ်ခင်မေတင့်သည် မျက်နှာထားအလွန်တင်းသည်။ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ဆက်ဆံရာမှာ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ပြောဆိုတတ်သည်။ သူပြုံးရယ်တာကို တွေ့ရခဲသည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အလျှော့ပေး လိုက်လျောရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် ဆက်ဆံရာမှာတောင် ခပ်တည်တည် ခပ်မှန်မှန် ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။

ရုံးခန်းထဲမှာဆိုလျှင် သူရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ဝန်ထမ်းများသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးရှေ့ ရောက်နေသော ကျောင်းသားကျောင်းသူများလို ငြိမ်ကုပ်နေကြရ၏။ သူ ဆူတာကြိမ်းတာကို မခံရဖူးသော ဝန်ထမ်းဟူ၍ ညစောင့်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သာရှိ၏။ အတွင်းရေးမှူးမလေးဆိုလျှင် တစ်နေ့အနည်းဆုံး တစ်ခါလောက်တော့ အငေါက်ခံရတတ်၏။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးရှိသော်လည်း ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေက စွန့်ခွာသွားခြင်းမျိုး မရှိဘဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကြသည်။ အကြောင်းကတော့ ဒေါ်ခင်မေတင့်၏ အတွင်းစိတ်သဘောထား မှန်ကန်ကြောင်း သိကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ လစာကောင်းကောင်းရခြင်းနှင့် တခြားအခွင့်အရေးတွေလည်း ရရှိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နှစ်ပတ်လည်ဆုကြေးအပြင် လုပ်ငန်းတစ်ခုအောင်မြင်တဲ့အခါ အထူးဆုကြေးဆိုတာ ရသေးသည်။ ဝန်ထမ်းများ၏ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေကိုလည်း ဂရုတစိုက် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည်။

ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ဒေါ်ခင်မေတင့်သည် တစ်စုံတစ်ခု အလိုမကျတဲ့အခါ တစ်ရုံးလုံးကို ခေါင်းမဖော်ရဲလောက်အောင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။ ဘယ်သူမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲကြ။ ထို့နောက် အတန်ကြာတဲ့အခါမှာတော့ ဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် လက်ဖက်ရည် သို့မဟုတ် အအေးပုလင်းများ ရောက်ရှိလာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

****

"အအေးဒီး ကိုကျော် ရောက်နေပေါတယ် မမ"

အတွင်းရေးမှူးမလေးက လာပြောသည်။

"အေး၊ လွှတ်လိုက်"

ခဏအကြာတွင် ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ အဝတ်အစား မသပ်မရပ် ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်သည်။

"ထိုင်လေ၊ မောင်ကျော်"

ဟု ခင်မေတင့်က ခွင့်ပြုတော့မှ လက်ထဲမှ စက္ကူလိပ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"ကဲ ... ပြောပါအုံး အခြေအနေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မမပြောတဲ့ မြေကွက်ကို ကျွန်တော်စုံစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ၊ မြေက သုံးဧကလောက်ကျယ်ပါတယ်"

ခင်မေတင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။ မောင်ကျော်က ဆက်လက်၍ ...

"အဲဒီမြေကွက်က ဟိုအရင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက မြန်မာသူဌေးတစ်ယောက် ပိုင်ခဲ့တာပါ၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ရင် အသုံးပြုဖို့လို့ သိရပါတယ်၊ အဲဒီသူဌေးက စစ်အတွင်းမှာ ဆုံးသွားပါတယ်၊ အဲဒီနေရာက ဟိုအရင်က တော်တော်ခေါင်ပြီး လူနေရပ်ကွက်နဲ့လည်း သိပ်မနီးတော့ တန်ဖိုးလဲမရှိလှပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူဌေးရဲ့ အမွေဆက်ခံသူတွေကလဲ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာပါ"

"အင်း ... ဆက်ပြောပါအုံး"

"ဟိုအရင်က လခစား ခြံစောင့်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ နောက်ပိုင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတဲ့အခါမှာ ခြံစောင့်က အဲဒီမြေပေါ်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းလုပ်ပြီး အသက်မွေးပါတယ်၊ နောက် သူ့သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ခွဲတာရယ်၊ ဆွေနီးမျိုးစပ်တွေ လာရောက်အခြေချတာရယ်ကြောင့် အဲဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ တဲအိမ်စုတွေ ဖြစ်လာပါတယ်"

"အဲဒီအကြောင်းတွေ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

ဟု ခင်မေတင့်က စကားထောက်လိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ၊ ခြံစောင့်ကြီးက ခုထိရှိနေပါသေးတယ်၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ကိုးဆယ်နီးပါး ရှိနေပါပြီ၊ သူ ပြောပြလို့ သိရတာပါ"

"ပိုင်ရှင်ရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေကကော"

"ခြံစောင့်အဘိုးကြီးဆီက ရတဲ့အချက်အလက်တွေကတဆင့် စုံစမ်းလိုက်တော့ အဲဒီသူဌေးမှာ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်၊ သူ့မှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သားက အင်းစိန်မှာ နေတယ်၊ ဝန်ထမ်းပဲ၊ သမီးကတော့

သူ့အိမ်ထောင်နဲ့အတူ ဒိုက်ဦးမှာနေပါတယ်”

မောင်ကျော်ဆောင်ရွက်ထားပုံမှာ စိတ်ကျေနပ်စရာပင် ဖြစ်၏။ ခုလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ အမွေဆက်ခံသူကို ရှာရတာ အတော်မလွယ်ကူသော ကိစ္စဖြစ်၏။

“ဒါဆို အဲဒီနှစ်ယောက်က ဒီမြေကွက်ကို အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိသူတွေပေါ့၊ သူတို့နဲ့ မင်း တွေ့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဒိုက်ဦးအထိ လိုက်သွားပါတယ်၊ ဒီမြေကွက်ပေါ်မှာ အိမ်ရာစီမံကိန်းလုပ်မယ်၊ သူတို့လဲ အထိုက်အလျောက် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိမယ်လို့ ပြောပြတော့ သူတို့က ဝမ်းသာအားရပဲ လက်ခံကြပါတယ်၊ အမွေထိန်းလက်မှတ် ရဖို့ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ကပဲ လိုက်စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“လက်ရှိမြေပေါ်မှာ နေနေတဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောထားကကော”

“ခြံစောင့်အဘိုးကြီးကတဆင့် တီးခေါက်ကြည့်တော့ တဲအိမ်စုက လူတွေကလဲ သင့်တော်တဲ့ လျော်ကြေးရရင် ဖယ်ပေးမယ်လို့ သိရပါတယ်”

“သူတို့က ဘယ်လောက်လောက် လိုချင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းသလဲ”

“တစ်အိမ်ထောင်ကို ငါးသိန်းလောက်ရရင် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကြားရပါတယ်၊ အဲဒါ”

“ခြောက်သိန်းစီပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ခင်ဗျာ၊ ဟို … ကျွန်တော် တစ်ခုတင်ပြပါရစေ၊ ဒီနေရာက သိပ်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့နေရာ မဟုတ်သေးဘူးခင်ဗျ၊ အကျိုးအမြတ်က သိပ်သေချာတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလောက်ပေးမယ်ဆိုရင်”

ခင်မေတင့်က မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ကျော် ပြောလက်စ စကား ရပ်သွား၏။ ပြီးမှ …

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမ ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

ထို့နောက် မောင်ကျော်က စက္ကူလိပ်ကြီးကိုဖြန့်၍ ခင်မေတင့်ရှေ့မှာ ချပြပြီး ...

“ဒါက မြေကွက်ပေါ်က အနေအထားကို ပုံကြမ်းဆွဲထားတာပါ၊ တဲအိမ်စုတွေက ဒီမှာ၊ လမ်းမကြီးက ဟောဒီဟာ၊ အဲ ... ဒါက ဈေးဘက်ကို ထွက်တဲ့ မြေနီလမ်းကလေး”

ခင်မေတင့်က မြေပုံကြမ်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ...

“မင်းရဲ့ပုံက မပြည့်စုံသေးဘူး”

ဆိုပြီး ဆော့ပင်တစ်ချောင်းကို ယူသည်။ မြေပုံပေါ်ရှိ တစ်နေရာကို ထောက်ပြပြီး ...

“မြေနီလမ်းကလေးရဲ့ဘေး၊ ဟောဒီနေရာလောက်မှာ ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီဘေးမှာ ကံ့ကော်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

မောင်ကျော် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဘယ်တုံးကများ သွားကြည့်ထားလိုက်ပါလိမ့်၊ သိပ်မချောင်ဘူးဟု တွေးရင်း ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လမ်းနဲ့အိမ်တွေရဲ့ အနေအထားကိုပဲ အဓိကတင်ပြထားတာပါ၊ အဲဒီရေတွင်းနဲ့ ကံ့ကော်ပင်က သိပ်အရေးမကြီးသေးဘူးထင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ အရေးမကြီးရမှာလဲ”

ခင်မေတင့်က ဖြတ်ပြောသည်။ သူ့လေသံက နည်းနည်း ဆတ်သွား၏။ မောင်ကျော် လန့်သွားပြီး ...

“နောက်ကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

ဟု အမြန်ပြောလိုက်၏။ ခင်မေတင့်က လေသံကို ပြန်လျှော့ပြီး ...

"ထားပါတော့၊ တစ်ခါတလေကျတော့ အသေးအဖွဲလို့ ထင်တာကလဲ အရေးကြီးချင်ကြီးနေတတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ ... ဒီတော့ ... ဒီပရောဂျက်ကို မင်းပဲ အစအဆုံး တာဝန်ယူ လုပ်ရမယ်၊ မင်း လက်ရှိကိုင်နေတဲ့ ဆိုက်ကို ခင်လဲ့ဝင်းကို လွှဲပေးလိုက်၊ မင်းကတော့ ဒီကိစ္စတစ်ခုတည်းကိုပဲ ဖိဖိစီးစီး အာရုံစိုက်ပေတော့၊ ရုံးကိုလျှောက်ဖို့ကိစ္စ၊ ဟိုမောင်နှမအတွက် အမွေဆက်ခံခွင့် လျှောက်ဖို့ကိစ္စတွေကို ဥပဒေအကျိုးဆောင် ဦးမောင်မောင်အေးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

မောင်ကျော်သည် အရက်ကြိုက်တတ်တာကလွဲလျှင် အလွန်တော်သော အင်ဂျင်နီယာလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အရက်သောက်တာကတော့ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဖြစ်၏။ အလုပ်ကို ထိခိုက်လောက်အောင် သောက်ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ခွင့်လွှတ်ထားရ၏။ အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာတော့ သောက်ခွင့်မပြု။

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါအုံး"

မောင်ကျော် ထရပ်လိုက်သည်။ ခင်မေတင့်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ရုံးတွင်းပြောတယ်လီဖုန်းဖြင့် ငွေစာရင်းမှူးဆီ ဆက်သည်။

"မောင်ကျော့်ကို ငွေငါးထောင်ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အသုံးစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်"

ဖုန်းချပြီးနောက် ...

"ကဲ ... မောင်ကျော်၊ မင်း ငွေစာရင်းမှူးဆီက ငွေငါးထောင် ထုတ်သွား"

"ဘာ ... ဘာအတွက်လဲ မမ"

"မင်းသိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ၊ ဒီညနေ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ သွားအနားယူလိုက်ပေါ့"

မောင်ကျော် ခေါင်းညိတ်ပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြု။

"ဪ ... သိပ်လည်း မလွန်စေနဲ့အုံးနော်၊ ခုချိန်မှာ သွားတစ်ချောင်းစိုက်ရတဲ့ စရိတ်က နည်းတာမဟုတ်ဘူး"

မောင်ကျော် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ တစ်ခါက သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ညမှာ သောက်တာနည်းနည်းများသွားသည်။ အိမ်အပြန်ချော်လဲပြီး ရှေ့သွားတစ်ချောင်း ကျိုးသွားသဖြင့် ပြန်စိုက်ခဲ့ရတာကို ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။ မလွယ်ဘူး၊ သူ့အကုန်သိနေတာပဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။

မောင်ကျော်ထွက်သွားပြီးနောက် ခင်မေတင့် မြေပုံကြမ်းကို တစ်ခါ ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက သူ ဆော့ပင်နှင့် ခြစ်ထားသော နေရာကိုတွေပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဝိုင်းသင်္ကေတန်လေးတစ်ခုနှင့် ဘေးတွင် ဒေါင်လိုက်မျဉ်းလေးနှစ်ကြောင်း ခြစ်ထားသော သစ်ပင်သင်္ကေတပုံလေးတစ်ခု။

ဒါတွေက သိပ်အရေးမကြီးဘူးထင်လို့ပါ ... တဲ့။

****

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး စာမေးပွဲအောင်ကြသည်။ စိုးချစ်က မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက သင်္ချာပါသည်။ မင်းသီဟ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွှေးတို့က ရိုးရိုးပဲအောင်သည်။

ထူးခြားတာကတော့ ခင်မေတင့် ဖြစ်၏။ သူက စာတော်တဲ့စာရင်းထဲမှာ မပါခဲ့။ တကယ်လို့ စာမေးပွဲကျခဲ့ရင်တောင် အံ့သြကြမှာမဟုတ်။ ခုတော့ ခင်မေတင့်က ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုတောင်ပါသည်။ သင်္ချာနှင့် ရူပဗေဒ။

ဝိုင်းဝိုင်းတို့က ပြောမနာ ဆိုမနာဖြစ်သောကြောင့် ...

"ထင်တောင်မထင်ဘူးဟယ်၊ နင်က ကျိတ်ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့လေ"

ဟု ပြောသည်။ ခင်မေတင့်က …

"ငါလဲ မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာလဲ အံ့သြတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟာ၊ ငါ စာညံ့တာကို စိုးချစ်က သိပ်သဘောမကျဘူးထင်တာနဲ့ အရမ်းကြိုးစားလိုက်တာပါ"

ဟု ပြန်ပြောသည်။

အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့က သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး မြို့ထဲထွက် စားကြသောက်ကြပြီး ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်ကြတော့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ရှေ့ကဝင်သည်။ သူတို့ယူထားသော ခုံနံပါတ်၏ အတွင်းဘက် အစွန်ဆုံးမှာ နန်းမွေးက ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းဝိုင်း။ ဒီဘက်မှာ ခင်မေတင့်။

စိုးချစ်က နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသည်။ ခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် စိုးချစ်က ဒီဘက်အစွန်ဆုံးမှာ ထိုင်မည့်သဘောဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျိတ်ပြီးတိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ဒီဘက်အစွန်ခုံနှစ်ခုံမှာ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့ အရင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အတွင်းဘက်ရှိ ခင်မေတင့်ဘေးက တစ်ခုံသာ လွတ်တော့သည်။

"ဟိုဘက်တိုးလေကွာ"

ဟု စိုးချစ်က ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက …

"ရှက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ သွားထိုင်စမ်းပါ"

ဆိုပြီး စိုးချစ်လက်ကိုဆွဲ၍ ခင်မေတင့် ဘေးခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ နန်းမွေးကို လှမ်းပြောသည်။

"နန်းမွေး၊ နင်က အစွန်ဆုံးခုံမှာ မထိုင်သင့်ဘူး၊ တော်ကြာ နင့်ဘေးမှာ ကုလားကြီးတစ်ယောက် လာထိုင်ရင် ခက်နေမယ်၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ နေရာလဲရအောင်"

နန်းမွှေးက …

“မလဲချင်ပါဘူး၊ မင်းသီဟနားမှာ ငါ မထိုင်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ ဒီကောင်က အီးပေါက်တတ်လို့လား၊ လာပါဟ၊ နေရာလဲရအောင်၊ ငါ ဝိုင်းဝိုင်းနားမှာ ထိုင်ချင်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ်”

ဝိုင်းဝိုင်းက လှမ်းအော်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဒါမှ ရုပ်ရှင်ပြလို့ မှောင်နေတုန်း … အဟိ”

“ကျော်ဇင်ဦးနော် ပါးကျိုးချင်လို့လား”

“ဟာ … ငါပြောတာက မှောင်နေတုန်း နင့်နေကြာစေ့တွေ ခိုးစားမယ်လို့ ပြောမလို့ပါဟ”

ရုပ်ရှင်ပြီးလို့ ထွက်လာကြတော့ ‘ရုပ်ရှင်ပြနေတုန်း စိုးချစ်က နင့်လက်ကို လာကိုင်သေးလား’ ဟု နန်းမွှေးက တိုးတိုးမေးသည်။ ခင်မေတင့်က …

“လာကိုင်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ဘေးမှာ ငါရှိတယ်လို့တောင် ထင်ရဲ့လားမသိဘူး၊ ကျော်ဇင်ဦးဘက်ပဲ လှည့်လှည့်ပြီး စကားပြောနေတာပဲ၊ ငါ့ကို စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် မပြောဘူး၊ ငါက နေကြာစေ့ကျွေးတာတောင် ဟင့်အင်းလို့ တစ်ခွန်းပဲပြောတယ်”

“ဒီကောင်က သိပ်ရှက်တတ်တာ နင်လဲ သိသားပဲ”

ဟု ဝိုင်းဝိုင်းက ဖျောင့်ဖျသည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ ခင်မေတင့်ကို စကားလေးဘာလေးတောင် လှည့်မပြောဘူး”

“မင်းနဲ့ငါ နေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ”

ဟု မင်းသီဟတို့ ကျော်ဇင်ဦးတို့က အားမလိုအားမရ ပြောသည်။ စိုးချစ်ကတော့ သူ့ဒုက္ခနဲ့သူ။

****

စိုးချစ်က သူစိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာအဓိက ယူသည်။ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့က ရူပဗေဒအဓိက။ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွှေးတို့က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်သည်။ ခင်မေတင့်က အမှတ်ကောင်းသဖြင့် စက်မှုတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရသည်။ သူက ဗိသုကာပညာ သင်မည်ဟု ဆို၏။

"ဟား ဟား ... နံရံကပ်စာစောင်လုပ်တုန်းက မျဉ်းကြောင်းတောင်ဖြောင့်အောင် မဆွဲတတ်တဲ့လူက ဗိသုကာလုပ်မယ်တဲ့၊ နင်ဆွဲတဲ့ အိမ်ပုံစံဆိုရင် တော်တော်ရယ်ရမှာပဲ၊ ကြမ်းခင်းနဲ့ မျက်နှာကျက်မှားဆွဲမိတာတို့၊ ခြောက်ထပ်တိုက်ပုံစံမှာ လှေကားမထည့်မိတာတို့ ဖြစ်မှာ ကျိန်းသေတယ်"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ဟားသည်။ ခင်မေတင့်ကလည်း ပြန်လည်ချေပသည်။

"နင်တို့ကကော ဘာထူးလဲ၊ မှန်ဘီလူးကို အခုံးနဲ့အခွက် မခွဲတတ်တဲ့ မင်းသီဟက ရူပဗေဒယူမယ်၊ အဝက်သားမှာ ဘယ်နှစ်ကျပ်သားရှိမှန်းတောင်မသိတဲ့ နန်းမွှေးက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်မယ်တဲ့၊ အင်း စိုးချစ်ပဲကောင်းတယ်၊ သူဝါသနာပါတာနဲ့ သူယူတဲ့ဘာသာနဲ့ အံကိုက်ပဲ"

"အေးပါ၊အေးပါ၊ နင်အတွက်တော့ စိုးချစ်လုပ်သမျှ မကောင်းတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ စိုးချစ်ပါတဲ့ချီးတောင် ချောကလက်ကူလ်ဖီနဲ့တူတယ်လို့ ပြောမယ့်ဟာမျိုး"

မင်းသီဟက ပြန်နှက်သည်။

စိုးချစ်ကတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှန်းမသိအောင် ဦးနှောက်ခြောက်နေရ၏။ ခင်မေတင့်ကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ရှင်းပြဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပြောမထွက်။

ခင်မေတင့်သည် စိုးချစ်က သူ့ကို တကယ်ချစ်တာဟု ယုံကြည်နေသည်။ စိုးချစ်၏အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းသာကျေနပ်နေသည်။

စိုးချစ်က တခြားလူတွေလို မကြာခဏ တွေ့ခွင့်တောင်းတာမျိုး မလုပ်ရုံမက ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေသလိုတောင် ထင်ရသည်။ ဒါကိုလည်း ခင်မေတင့်က အပြစ်မမြင်။ စိုးချစ်က ဣန္ဒြေကြီးလို့ပါဟု ကြံဖန်ဂုဏ်ယူချင်သေးသည်။

များသောအားဖြင့်တော့ နှစ်ယောက်ချင်းတောင် ဆုံလေ့သိပ်မရှိ။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဆုံမိတော့မှပင် တွေ့ကြတာများသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခင်မေတင့်က စိုးချစ်၏မျက်နှာကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေ၏။ သူ တော်တော်ချစ်ရှာကြောင်း စိုးချစ်သိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ရက်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ ခင်မေတင့်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လို လုံးဝ မချစ်နိုင်တာမှန်သည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုတော့ ခင်မင်ဆဲဖြစ်၏။

အမှန်အတိုင်းသိသွားလျှင် ခင်မေတင့် ဘယ်လောက်ရက်လိုက်မလဲ။ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ။ ခင်မေတင့် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာကိုတော့ သူ စိုးရိမ်သည်။ စိုးချစ်၏ အပြစ်မှာ ရောဂါကျွမ်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း လူနာကို ဖွင့်ပြောရမှာ ခက်နေသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

****

မေရီအောင်နှင့် တစ်ခါဆုံတုန်းက …

“ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း စိုးချစ်”

ဟု မေရီအောင်က နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘာအတွက်လဲ”

စိုးချစ် ပြန်မေးမိ၏။

“ပထမတစ်ခုက မြန်မာစာဂုဏ်ထူးပါတဲ့အတွက်၊ တို့တစ်မြို့နယ်လုံးမှာ စိုးချစ်တစ်ယောက်ပဲ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးရတာ၊ မြန်မာစာက ဂုဏ်ထူးထွက်ဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊ နောက်တစ်ခုကတော့ ခင်မေတင့်အတွက်ပဲ”

“ခင်မေတင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်မေတင့်က သိပ်ရိုးသားတာ၊ စိုးချစ်နဲ့ လိုက်ဖက်ညီပါတယ်၊ နောက်ပြီး စိုးချစ်လိုလူမျိုးနဲ့ ဆုံဆည်းခွင့်ရတာလဲ ခင်မေတင့် ကံကောင်းတာပဲပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု စိုးချစ် ပြောလိုက်ရသည်။ သူ့လေသံထဲမှာ၊ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မချိတင်ကဲ ဟန်ပန်တွေများ ပေါ်လွင်နေမလားဟုလည်း စိုးရိမ်လိုက်မိသေးသည်။

ဒီကြားထဲမှာ တစ်ရက်တော့ ခင်မေတင့်က ရေမွှေးတွေ ဆွတ်လာသည်။ စိုးချစ်က ‘ရေမွှေးနံ့ရတယ်’ ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောမိ၏။ ခင်မေတင့်က ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဆွတ်လာတာလေ၊ မမွှေးဘူးလား”

“ရေမွှေးပါဆိုမှ၊ မွှေးတော့မွှေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်မကြိုက်ဘူးလား”

“အနံ့က စူးလွန်းတယ်”

“ငါလဲ ရေမွှေးသိပ်မကြိုက်ပါဘူး၊ ဝိုင်းဝိုင်းတို့က အတင်းဆွတ်ပေးလိုက်လို့၊ နင်မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ငါ နောက်ကို ရေမွှေးမသုံးတော့ဘူးနော်”

“နင့်သဘောပါပဲ”

“ဒါနဲ့ နင် သနပ်ခါးကော ကြိုက်လားဟင်”

မကြိုက်ဘူးပြောလို့ မဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

“ဒါဆို ငါ နောက်ကို သနပ်ခါးပဲ လိမ်းတော့မယ်နော်”

“သဘောပဲ”

တကယ်တော့ စိုးချစ်သည် ရေမွှေးနံ့ကို မကြိုက်သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သင်းသင်းကလေးဆိုလျှင် ကြိုက်သည်။ အခုဟာက စူးစူးရှရှကြီး။ ဦးယူနွတ်ဆိုင်က ဝယ်လာတာလားမသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေမွှေးနံ့ကိုရလျှင် မေရီအောင်ကို သတိရသွားစေပြီး စိတ်ထဲမှာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်ရ၏

ဒီလိုနဲ့ပဲ အခြေအနေ ဇာတ်မျောနေ၏။ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်မပြောဖြစ်ဘဲ အချိန်တွေသာ ကြာလာသည်။ အကြွေးတင်ခံနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို တစ်လပြီးတစ်လ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးက ပို၍ လေးလံလာနေလေသည်။

****

ဒီကြားထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကတော့ ...

ကျော်ဇင်ဦးက ဝိုင်းဝိုင်းကို စာပေးသည်။ ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ အားလုံးက ခန့်မှန်းခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေကြ၊ သံယောဇဉ်လည်း ရှိခဲ့ကြသူတွေကိုး။ ဒီကိစ္စ ကိုယ့်ဘာသာမရှင်းဘဲ ဝိုင်းဝိုင်းက ရှည်ပြီး သူ့အဖေကို သွားတိုင်သည်။

အဖေလုပ်တဲ့လူက ...

"သမီးလည်း တက္ကသိုလ်တောင် စတက်နေပြီပဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး လူငယ်ချင်း ဖြေရှင်းတာ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်လက်မခံနိုင်ရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပေါ့"

ဟု ဆိုသော်လည်း မရ။ ဒီကောင့်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုပြီး ကျော်ဇင်ဦးအဖေကို သွားတိုင်ပေးရမယ်ဟု အတင်းအကျပ် အရေးဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အဖေလည်း ကျော်ဇင်ဦးတို့အိမ်ဘက် ထွက်သွား၏။ ဘာတွေ ပြဿနာဖြစ်သလဲမသိ။ လူကြီးချင်းပါဆက်ပြီး ငြိကုန်သလားပဲ။ နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကြာမှ ပြန်လာသည်။ မျက်နှာက သိပ်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိ။

"အဖေပြောသွားပဲ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ရှင်းသင့်တယ်လို့"

"အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ"

တိုင်တုန်းက သူပဲတိုင်ပြီး ခုမှ စိုးရိမ်တကြီးလေသံဖြင့် မေးသည်။

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဖေကတိုင်တော့ သူ့သားကို သူဆုံးမရတာပေါ့၊ အရေးထဲမှာ ဟိုကောင်က ကလန်ကဆန်လုပ်နေလို့ သူ့အဖေက စိတ်ဆိုးပြီး မျက်ခွက်ကို ပိတ်ထိုးတာနဲ့ ဝင်ဆွဲခဲ့ရသေးတယ်"

ဟု ပြောပြီး ဝိုင်းဝိုင်း ဘာမှ ဆက်မမေးနိုင်ခင် အတွင်းခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာမှာ ခန်းဆီးကြားက ပြန်ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝိုင်းဝိုင်းမရှိတော့။

ဝိုင်းဝိုင်းသည် ကျော်ဇင်ဦးမျက်ခွက်ကို ပိတ်ထိုးခံရတယ်ဆိုတာ ကြားကြားချင်း နှာခေါင်းထဲက သွေးတွေယိုစီးကျနေသော ကျော်ဇင်ဦးမျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပူပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းရောက်မှ စဉ်းစားမိ၏။ ကိုယ်ကပဲ တိုင်ခိုင်းပြီး ခုတော့ ကိုယ်ကပဲ သတင်းသွားမေးဦးမယ်ဆိုတော့ သဘာဝမကျ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးသိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး နန်းမွှေးအိမ်ကို ဝင်သည်။ နန်းမွှေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ကျော်ဇင်ဦးဆီ လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာသလိုလုပ်ရင်း သတင်းမေးခဲ့ပါဟု အကူအညီတောင်းရသည်။

နန်းမွှေးက သွားကြည့်ပေးမည်ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ ဟိုရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ခုံတန်းမှာထိုင်ပြီး ဂစ်တာကြိုးညှိနေသော ကျော်ဇင်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာမှာ ညိုမည်းဖူးရောင်နေတာလည်း မရှိ။ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံလည်း မပေါ်။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

"အံမယ်၊ ချိုင်းမွှေးပါလား၊ ငါ့ကို လာကန်တော့တာလား"

လို့တောင် နောက်နေသေးသည်။

"နင် ... နင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား"

နန်းမွေးက ကျော်ဇင်ဦးကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာရှာသလို စူးစမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ...

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာလို့မေးတာလဲ"

"ဟိုဒင်းဟာ ... ဝိုင်းဝိုင်းတို့အဖေ နင်တို့အိမ်လာလား"

"လာတယ်"

"နင်တို့အဖေနဲ့ တွေ့သွားလား"

"တွေ့တာပေါ့"

"ပြီးတော့ ဘာတွေပြောသေးလဲ"

"ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲဟ"

"ဟိုဥစ္စာလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ကြ"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း စစ်တုရင်သုံးပွဲ ထိုးကြတာပေါ့"

"ပြဿနာမဖြစ်ဘူးလား"

"နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖြစ်တာပေါ့"

"ဟင် ... ဘာတွေဖြစ်လဲ"

"ငါတို့အဖေက မြင်းတစ်ကွက်တက်တယ်၊ အဲဒါကို ဝိုင်းဝိုင်းတို့အဖေက ဘစ်ရှော့နဲ့ စားတယ်၊ ဒီတော့မှ ငါတို့အဖေက သူမှားတက်မိတာ၊ ပြန်ရွှေ့မယ်ပြောတယ်၊

ဝိုင်းဝိုင်းတို့အဖေကလဲ အရုပ်တွေလက်လွှတ်ပြီးရင် အတည်ပဲလို့ပြောပြီး ငြင်းကြတာလေ”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ”

“ပြီးတော့ နင့်အဖေက နင့်ကိုမဆူဘူးလား”

“ဟာ ... ဘာကြောင့်ဆူရမှာလဲ၊ ငါက ဘာလုပ်လို့လဲ”

နန်းမွှေး စဉ်းစားကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့အဖေက ဝိုင်းဝိုင်းကျေနပ်အောင် ကျော်ဇင်ဦး အထိုးအကြိတ်ခံရတယ်ဘာညာ ပြောခြင်းဖြစ်မည်။ နန်းမွှေးအကြံတစ်ခု ရသဖြင့် ...

“ကျော်ဇင်ဦး၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ နင် အပြင်မထွက်နဲ့အုံး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဆွဲမှာစိုးလို့လား”

“အကောင်းပြောတာ၊ တကယ်လို့များ ဝိုင်းဝိုင်းအိမ်ကို လာရင်လဲ နင့်မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့အုပ်ပြီးမှ စကားပြော”

“ဟင် ... ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်းက လေပုပ်ထုတ်ဆေးတွေ စားထားလို့လား”

နန်းမွှေးက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့အကြံအစည်ကို ပြောသည်။ သူက ဝိုင်းဝိုင်းကို ကျော်ဇင်ဦးတကယ်ပဲ အထိုးအကြိတ်ခံရကြောင်း ပြောမည်။ ဒါမှ ဝိုင်းဝိုင်းက သနားပြီး မြန်မြန် အဖြေပေးလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။

ညကျတော့မှ အဖေက ကျော်ဇင်ဦးကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဝိုင်းဝိုင်းကို စာပေးတယ်ဆို”

ကျော်ဇင်ဦး လန့်သွား၏။ ခုမှပဲ တကယ်အထိုးခံရတော့ထင်တယ်ဟု တွေးပြီး ...

"ကျွန်တော် နောက်တာပါအဖေရာ"

ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ အဖေက ...

"ဒါ ... နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးကွ"

သဘောကတော့ တကယ်ကြိုက်ရင် အတည်လုပ်ဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။

****

တကယ်တော့ နှစ်ဘက်မိဘတွေအနေနဲ့ကလည်း ကျေနပ်ပြီးသားဖြစ်၏။ ငယ်ငယ်ကတည်းက တတွဲတွဲနေလာခဲ့ကြတဲ့သူတွေ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ သဘောပေါက်ပြီးသားပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းတို့ အဆင်ပြေသွားသည်။ ထိုအခါ သူတို့က တစ်တွဲ၊ စိုးချစ်နှင့် ခင်မေတင့်တို့က တစ်တွဲဆိုတော့ မင်းသီဟနှင့် နန်းမွေးတို့မှာ အလိုလိုတွဲပြီးသားဖြစ်သွား၏။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ဝိုင်းပြီး တွန်းပို့ကြ၏။

ထို့ကြောင့် မင်းသီဟလည်း စိတ်ပါလာပြီး နန်းမွေးကို ချဉ်းကပ်ကြိုးစားသည်။ နန်းမွေး၏အဖြစ်မှာ မဲနှိုက်ရာမှာ နောက်ဆုံးအလှည့်ကျသူလို ဖြစ်နေ၏။ မဲလိပ်ကို နှိုက်နေစရာတောင်မလို။ နောက်ဆုံးကျန်တာ ငါ့ဟာပဲဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။

သူက 'ဒီဂျပုကများ ရာရာစစ' ဆိုတာမျိုး လုပ်ချင်သေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး ဖျောင့်ဖျတိုက်တွန်းကြသည်။ ဒီတော့မှ 'နင်တို့ဆန္ဒကို မပယ်ရှားချင်လို့ သိလား' ဆိုပြီး မင်းသီဟကို လက်ခံလိုက်သည်။

သူ့ကွယ်ရာမှာတော့ ဝိုင်းဝိုင်းက 'နန်းမွေးအနေနဲ့ မင်းသီဟက သူ့ကို ကြိုက်ဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရအုံးမယ်' ဟု မှတ်ချက်ပြုလေ၏။

****

ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေခဲ့ကြတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ အစပိုင်းတုန်းကတော့ ခင်မေတင့်က စကားတွေ ပြောနေခဲ့သေးသည်။ စိုးချစ်ကတော့ တစ်ခွန်းတစ်လေသာ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ခင်မေတင့်မှာလည်း

ပြောစရာစကားမရှိတော့။ ဘာမျှမပြောဖြစ်ကြဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြတာတောင် နာရီဝက်လောက် ရှိနေပြီ။

စိုးချစ်သည် ခင်မေတင့်တို့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ထဲကို သွားလေ့မရှိ။ ကျော်ဇင်ဦးတို့က သွားရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတုန်းက တစ်ခါသာ ရောက်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ခင်မေတင့်မှာ အလွန်ဝမ်းသာရသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲလိုက်ပြပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျွေးမွေးသည်။ စိုးချစ်က နောက်ထပ် မသွားဖြစ်တော့။

ခင်မေတင့်ကသာ စိုးချစ်ကို တွေ့ချင်လျှင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲ သွားရသည်။ ဒီအတွက် မိန်းကလေးသိက္ခာကျတယ်လို့ မထင်။ စိုးချစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သူကစပြီး ချစ်ရေးမဆိုခဲ့တာကလွဲလို့ အရာရာမှာ သူ့ဘက်က လိုက်လျောဖို့ ခင်မေတင့် အဆင်သင့် ပြင်ထားခဲ့ပြီးသားဖြစ်၏။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ တွေ့ကြတော့လည်း သိပ်ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ခုခုစားပြီး အတူတူပြန်ကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဒီနေ့တော့ ခင်မေတင့်က အင်းလျားကန်စပ်ကို မသွားဖူးသေးသဖြင့် လိုက်ပို့ပါဟု တောင်းဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကန်စပ်မှာ အကြော်သွားစားသည်။ ပြီးတော့ ခင်မေတင့်ကပဲ တစ်နေရာရာမှာ ထိုင်ရအောင်ဟု ဆိုသည်။

ခင်မေတင့်သည် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်မိ၏။ ကန်စပ်မှာထိုင်ရင်း ရွက်လှေကလေးတွေကို ကြည့်ကြမည်။ ကန်ရေပြင်ပေါ်က ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ကလေးက သူတို့ကို ကျီစယ်မည်။ စိုးချစ်က သူ့ပုခုံးလေးကို ဖက်ထားလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ...

လက်တွေ့မှာတော့ ကန်ထဲမှာ ရွက်လှေတစ်စင်းမှ မရှိ။ လေက နည်းနည်းထန်ချင်သည်။ စိုးချစ်ကလည်း ကန်ရေပြင်ဆီကိုသာ ငေးကြည့်နေခဲ့တာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လား အောက်မေ့ရသည်။

"စိုးချစ်"

ခင်မေတင့်က ခေါ်လိုက်သည်။ စိုးချစ်က မကြား။

"စိုးချစ်"

ထပ်ခေါ်မှ အသက်ဝင်လာသလို လှည့်ကြည့်သည်။

"နင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဟင် ... ဩော် ... ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး"

"မစဉ်းစားဘူးသာဆိုတယ်၊ နင် ရေကသိဏ်းရှုနေတာ ကြာလှပြီ"

"ဟို ... ငါ ကဗျာရေးဖို့ စဉ်းစားနေမိလို့ပါ"

"နင့်အတွက် ကဗျာထက် အရေးကြီးတာ မရှိဘူးထင်တယ်နော်"

စိုးချစ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"အရေးအကြီးဆုံးအရာတွေထဲမှာ ကဗျာလဲပါတယ်လို့ ပြောရင်
ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်"

"အဲဒီအရေးကြီးတဲ့ အရာတွေထဲမှာ ငါကောပါလားဟင်"

စိုးချစ်က ခဏဆိုင်းပြီးမှ ...

"ပါနိုင်ပါတယ်"

ဟု ပြောသည်။ စိုးချစ်သည် ခင်မေတင့်မေးသော မေးခွန်းတော်တော်များများကို ခုလိုပင် 'ဟုတ်မှာပေါ့' 'ထင်တာပဲ' 'ဖြစ်နိုင်တယ်'ဆိုတာမျိုး ဖြေလေ့ရှိ၏။ ယတိပြတ်မဟုတ်။

ခင်မေတင့်ကတော့ ...

"ငါ့အတွက်တော့ အရေးအကြီးဆုံးအရာဟာ တစ်ခုပဲရှိတယ်"

“ဘာလဲ”

“နင်စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲပေါ့”

ဟု ပြောပြီး စိုးချစ်၏ ပုခုံးပေါ် ခေါင်းမှီလိုက်သည်။ ထိုအခါ စိုးချစ်၏ကိုယ်က တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကြောင်း သတိပြုလိုက်မိ၏။

****

ခင်မေတင့်သည် တက္ကသိုလ်ရောက်နေသည့်တိုင် အရင်ကအချိုးကို မပြောင်းသေး။ အဝတ်အစားရိုးရိုးကြီးဝတ်သည်။ ပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်းသိပ်မရှိ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တို့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တို့မှာ မဆိုထားနှင့် သိပ်အလုပြင်လေ့မရှိကြသော စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာတောင် သူ့ကို ‘သူကြီးသမီး’ဟု ခေါ်ဆိုသည်။

ဒါကို ဝိုင်းဝိုင်းတို့က မကြိုက်။

“နင် ဒီလိုပုံစံကြီးမျိုးလုပ်နေရင် စိုးချစ်က ဖီလင်အောက်မှာပေါ့ဟ၊ တော်ကြာ တခြားကောင်မလေးတွေနောက် ပါသွားမယ်၊ မြန်မာစာဌာနက အချောအလှတွေ သိပ်ပေါတာနော်”

ဟု သတိပေးပြီး ခင်မေတင့်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ လုပ်ပေးကြသည်။

ခင်မေတင့်သည် တက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အထိ ထဘီကို ဒေါက်ထည့်ပြီး မဝတ်တတ်သေး။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့က ထဘီတွေကို ပြန်ပြင်ချုပ်ခိုင်းသည်။ အင်္ကျီအရောင်လွင်လွင်လေးတွေ ဝတ်ခိုင်းသည်။ ခါတိုင်းလို ပြောင်တွေချည်းပဲ မဝတ်စေဘဲ အပွင့်ကလေးတွေပါ ဆင်သည်။

အထူးသဖြင့် ဆံပင်ပုံစံကို လုံးဝပြောင်းလဲလိုက်၏။ ခင်မေတင့်၏ ပင်ကိုဆံပင်က အရှည်ကြီးဖြစ်၏။ ပေါင်ရင်းနားလောက်ထိ ရောက်သည်။ ခင်မေတင့်က ကျစ်ဆံမြီးကြီး ကျစ်ထားတတ်၏။ ဒါကို ဝိုင်းဝိုင်းတို့က ခါးလည်လောက်အထိ

ဖြတ်ပစ်ခိုင်းသည်။ ကျောင်းမှာ ခေတ်စားနေသော ဂျူးလိယက်ပုံ ဆံပင်ဖားလျားချစေသည်။ ခင်မေတင့်က ဒီလောက်တော့ မရဲသေးသဖြင့် နောက်မှာ စုစည်းထားလိုက်သည်။ ကျစ်ဆံမြီးထက်စာလျှင်တော့ အများကြီးခေတ်မီသွားပြီ။

တကယ်တော့ ခင်မေတင့်သည် အပြင်အဆင်မတတ်သောကြောင့်သာ ပုံက တုံးနေခြင်းဖြစ်၏။ ခုလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲလိုက်တော့ ရုပ်က ထွက်လာသည်။ ညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်မျိုးဖြစ်၏။ အရုပ်က မနိမ့်မမြင့်၊ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားလိုက်သောအခါ ကိုယ်လုံးအလှက ပေါ်လွင်လာသည်။ ထူးခြားတာကတော့ သူ၏ အညိုရောင်မျက်လုံးများဖြစ်၏။ ထိုမျက်ဝန်းများသည် ယောကျ်ားလေးတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိရှိ၏။ (စိုးချစ်က လွဲလျှင်ပေါ့)

စိုးချစ်ကတော့ သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့တောင် သတိပြုမိရဲ့လားမသိ။ ခင်မေတင့် ဆံပင်ဖြတ်လာတဲ့နေ့တုန်းက အဖြစ်ကိုကြည့်။

တကယ်ဆိုရင် ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ချစ်သူကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေသင့်သည်။ တချို့ဆို ကောင်မလေးရဲ့ ခြေဖမိုးက မှဲ့လေး အရောင်နည်းနည်းပြောင်းသွားတာမျိုးကအစ အသေးစိတ်ကလေးတွေတောင် ဂရုတစိုက်ရှိကြသည်။

စိုးချစ်ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ခင်မေတင့် ဆံပင်ဖြတ်လာသောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး …

"ဘာကြောင့် ဆံပင်တွေ ဖြတ်လိုက်တာလဲ၊ ကလက်တက်တက်နဲ့"

ဟု အပြစ်တင်ချင်တင်။

"ဆံပင်ဖြတ်လိုက်တော့ ပိုတောင် နုသွားသေးတယ်"

ဟု ချိုးကျူးချင်ချိုးကျူး၊ ယုတ်စွအဆုံး 'ဆံပင်တွေဖြတ်လိုက်တယ်' ဆိုတာမျိုးလောက်တော့ အသိအမှတ်ပြုသင့်သည်။ ခုတော့ လမ်းထိပ်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားတာကို သတိမပြုမိသလိုမျိုးပါပဲလား။

ခုလို သူ့အပေါ် လျစ်လျူရှုခဲ့တာတွေကို ခင်မေတင့် တဖြည်းဖြည်း ပိုသိလာ၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း သံသယဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိုင်းဝိုင်းတို့ နန်းမွေးတို့ကို ရင်ဖွင့်မိ၏။ သူတို့က ...

"စိုးချစ်အကြောင်းလဲ နင်သိသားပဲ၊ သူဝါသနာပါတဲ့ ကဗျာကိစ္စကလွဲရင် ဘယ်နေရာမှာမျှား တက်တက်ကြွကြွရှိလို့လဲ၊ ငေးတိငေးကြောင်နေတတ်တာ သူ့အကျင့်ပဲလေ"

"ကျော်ဇင်ဦးတို့ မင်းသီဟတို့နဲ့ကျတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်လား ပြောင်လားနေတာပဲ"

"ဒါတော့ ယောကျ်ားလေးချင်းကိုးဟ၊ သူက တည်ချင်ရင်တောင် ဟိုမျောက်လောင်းတွေက လိုက်စနေတဲ့ဟာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ နင်တို့စဉ်းစားကြည့်၊ သူများသမီးရည်းစားတွေနဲ့ လုံးဝမတူးဘူး၊ ကိုယ်မကြိုက်ဘဲ မိဘချင်း သဘောတူထားတဲ့ လူတွေတောင် ငါတို့ထက်တော့ ပိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေမယ် ထင်တာပဲ"

"စိုးချစ် ရှက်တတ်တာ နင်သိသားနဲ့ဟာ"

"နောက် ရှိသေးတယ်၊ သူက ယောကျ်ားလေးဖြစ်ပြီး ငါတို့ကျောင်းကို မလာဘူး၊ ငါကပဲ သူ့ဆီလာရတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျသလဲ၊ နောက်ပြီး ငါ သံသယဖြစ်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့"

"ဟာ ... နင်ကလဲ တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ ဒီအခြေအနေရောက်ပါ့မလား"

"ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတာက သူဟာ ဟိုတုန်းက အနေနီးပြီး စိတ်ကစားလို့သာ ငါ့ကို ချစ်မိတာ၊ ခုတော့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားမှု လျော့လာပြီလို့ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ တခြားတစ်ယောက်များ ထပ်တွေ့နေပြီလား မသိဘူး"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ပြောသာပြောရတာ၊ ဝိုင်းဝိုင်းတို့လည်း နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာ၏။ ကျော်ဇင်ဦးတို့ကလည်း ...

"ဟုတ်တယ်ဟ၊ ဒီကောင် ခင်မေတင့်ကို ဆက်ဆံပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ သမီးရည်းစားနဲ့ သိပ်မတူဘူး"

သူတို့ စိုးရိမ်တာက စိုးချစ် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေသလားဆိုသော ကိစ္စမဟုတ်။ ကျောင်းစာကလွဲလျှင် ကဗျာတွေ စာတွေထဲမှာပဲ နစ်မျောနေလို့ ခင်မေတင့်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားတာလို့ ထင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

စိုးချစ်သည် ကျောင်းမဂ္ဂဇင်းကော်မတီထဲမှာလည်း ပါသည်။ ပန်းချီခန်းက နံရံကပ်စာစောင်မှာလည်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။ ကဗျာတွေရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ပို့သည်။ အားလျှင် မြို့ထဲသွား၊ သုံးဆယ့်သုံးလမ်းထိပ်က ရွှေကြည်အေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများ၏ သြဝါဒကို ခံယူလေ့ရှိ၏။

****

တစ်ရက်မှာ မေရီအောင် ကျောင်းထဲလာလည်သည်။ သူက သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေသည်။ အမှန်တော့ သူသည် ဝိုင်းဝိုင်းတို့ နန်းမွေးတို့ဆီ လာခြင်းဖြစ်၏။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့က ကျော်ဇင်ဦးတို့နှင့်အတူ ဂုဏ်ရုံက

ဂျပန်အချစ်ဇာတ်ကားကြည့်ဖို့ ထွက်သွားကြပြီ။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ ဝိုင်းဝိုင်းတို့ကို ရှာမတွေ့သဖြင့် ပြန်ထွက်လာသော မေရီအောင်သည် လမ်းမှာ စိုးချစ်နှင့် သွားဆုံသည်။

"ကဲ ... တွေ့တဲ့လူကိုပဲ ညှဉ်းရတော့မှာပဲ၊ ဧည့်သည်ကို ဘာကျွေးမလဲ"

ဟု မေရီအောင်က ပြောသည်။ စိုးချစ်က ...

"စားချင်တာပြောလေ၊ ကျွေးပါ့မယ်"

"စားတော့မစားချင်ဘူး၊ အအေးသောက်ချင်တယ်၊ စိုးချစ်တို့ ကျောင်းက အမေကြည့်အအေးဆိုင်မှာ သံပုရာဖျော်ရည်ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်လေ"

သူတို့နှစ်ယောက် အမေကြည့်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။ မေရီအောင်က ခင်မေတင့်အကြောင်း မေးသည်။

"ဟိုတလောက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ခင်မေတင့်နဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ သူက ဆယ်တန်းတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ပြင်တတ်ဆင်တတ်လာပြီ၊ သူလှပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်လေ လှလေဆိုတာမျိုး၊ စိုးချစ်က ကဗျာဆရာလို့ မပြောရဘူး၊ တကယ် စစ်မှန်တဲ့အလှကို ကြည့်တတ်တယ်"

စိုးချစ် ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်၏။

မေရီအောင်က စကားပြောကောင်းသည်။ သွက်လည်းသွက်သောကြောင့် စကားဝိုင်းက စိုပြည်နေ၏။ စိုးချစ်ပင်လျှင် စကားတွေ တော်တော်များများ ပြန်ပြောမိသည်။ သူကိုယ်တိုင်က မေရီအောင်နှင့် စကားပြောရတာ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိတာလည်း တစ်ကြောင်း။

မေရီအောင်က သူတို့ကျောင်းမှာ တွေ့ကြုံရသော ရယ်စရာများအကြောင်း ပြောပြသည်။ စိုးချစ်ကလည်း ပြန်ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဟာသတွေပြောရင်း ရယ်မောနေကြစဉ် ခင်မေတင့်ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူရောက်လာသဖြင့် မေရီအောင်က ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး ...

"ဟယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ခုပဲ နင့်အကြောင်းပြောနေတာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောက်လာတယ်"

ဟု ဆီးကြိုပြောသည်။ ခင်မေတင့်က ...

"ငါ့အကြောင်းထဲမှာ ဘာများ ရယ်စရာပါလို့လဲ"

ဟု မေးသည်။

"ရယ်စရာက ငါတို့ကျောင်းက အကြောင်းပါ၊ နင့်အကြောင်းကတော့ နင်ပိုလှလာတဲ့အကြောင်း ပြောတာ"

"နင့်လောက်နီးနီး လှလာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"အံမယ် ... ကြည့်စမ်း၊ ကဗျာဆရာနဲ့ပေါင်းပြီး စကားတွေပါ တတ်လာပြီ"

စိုးချစ်ကတော့ အနေရခက်နေသည်။ တစ်ယောက်က သူချစ်နေပါလျက် ဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်သော မိန်းကလေး။ တစ်ယောက်ကတော့ သူ မချစ်ပါဘဲလျက် ဟန်ဆောင်ချစ်နေရသူ။

မေရီအောင်ကတော့ ဘာမျှမသိ။ နောက်ပြောင်ပြောဆိုပြီးနောက် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ မေရီအောင် မရှိတော့တာနှင့် တပြိုင်နက် စိုးချစ်သည် နှုတ်ဆိတ်ပြီး မထုံတက်တေး ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ခင်မေတင့်စိတ်ထဲမှာတော့ သံသယတွေက ပိုမိုတိုးပွားပြည့်နှက်လာသည်။ ပြီးခဲ့သော အပတ်က စိုးချစ်ဆီ သူ ရောက်ခဲ့သေးသည်။ သူက အင်းလျားကန်စပ်မှာ အကြော်သွားစားရအောင်ပြောတော့ စိုးချစ်က 'နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းကော်မတီ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ မအားဘူး' ဟု ပြောပြီး လမ်းခွဲထွက်သွားသည်။ ဒီနေ့ မေရီအောင်နှင့်ကျတော့ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ဖို့အချိန်ရသည်။ သူနှင့်ကျတော့ စကားတောင်ဟဟ မပြောတဲ့သူက မေရီအောင်နှင့်ကျတော့ နှုတ်တွေလျှာတွေသွက်လို့။ သူနှင့်ဆို မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေတတ်သူက မေရီအောင်နှင့်ကျတော့ ရယ်လို့မောလို့။

ဒီနေ့တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကတော့ တကယ်ကို မခံရပ်နိုင်စရာပင် ဖြစ်၏။

အိမ်ပြန်လာသော လမ်းတလျှောက်တွင် နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ စိုးချစ်က ဒါမျိုးဖြစ်နေကျဆိုတော့ မသိသာလှ။

ခင်မေတင့်ကတော့ ခါတိုင်းဆိုလျှင် စကားတွေပြောနေကျ။

"စိုးချစ်၊ နင် နေကောင်းရဲ့လား၊ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ၊ ညဘက် အိပ်ပျက်ခံပြီး ကဗျာတွေရေးလို့လား၊ ဆံပင်ကြီးကလဲ ရှည်လှပြီ၊ ညှပ်လိုက်ပါလား၊ အေးလေ ကြည့်လို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတော့ မှန်မှန်လျှော်အုံးနော်၊ တော်ကြာ ငါးယယ်တုန်းကလို အနာတွေပေါက်လို့ ကတုံးတုံးနေအုံးမယ်၊ ကျောင်းကော မှန်မှန်တက်ရဲ့လား"

စသည်ဖြင့် ...

ဒီနေ့တော့ ခင်မေတင့်လည်း စကားမဟဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့

ပြောစရာစကားတွေက တလိပ်လိပ်။

ဈေးရှေ့မှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး မြေနီလမ်းအတိုင်း သူတို့ရပ်ကွက်ဘက်
လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ခဏကြာမှ စိုးချစ်က စကားဆက်ပြောသည်။

“နင် နောက်ဆို ငါတို့ကျောင်းကို သိပ်မလာနဲ့၊ ငါ့ဆီလာရင် နင့်အတန်းချိန်
နောက်ဆုံးတစ်ချိန်နှစ်ချိန် ဖျက်လာရတာဆို၊ နင်တို့ဆီမှာက စာတွေလဲ
ခက်တယ်မဟုတ်လား၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေနေကြတာ၊ အမြဲတွေ့လို့ ရတာပဲ”

စိုးချစ်က ရိုးရိုးသားသားပြောခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခင်မေတင့်က ...

ကျောင်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့ကိုတော့
မလာနှင့်တဲ့။ မေရီအောင်နှင့်ကျတော့။

ဘာသဘောလဲ။ မေရီအောင်က စိုးချစ်ဆီ မကြာခဏလာတတ်သလား။ သူတို့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့နိုင်အောင် တမင် ပထုတ်ချင်တဲ့သဘောလား။ စိုးချစ်၏
စကားက ခင်မေတင့်၏ သံသယကို အတည်ပြုပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

ရေတွင်းပျက်ကြီးနား ရောက်လာသည်။ ခင်မေတင့်က လမ်းလျှောက်နေရာမှ
ရပ်လိုက်ပြီး ...

“နင့်ကို ငါ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

စိုးချစ်က ...

“ဟာ ... စောစောကတော့ မပြောဘူး၊ အိမ်ပဲ ပြန်ရောက်တော့မယ်”

“ငါ အခုမှ ပြောချင်လာတာ”

စိုးချစ်က အလိုမကျဟန်ဖြင့် ခင်မေတင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်မေတင့် မျက်နှာထားက ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ အရင်လို စိုးချစ်တစ်ခွန်းပြောလိုက်တာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြီးသား ဖြစ်မည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့။

"ကဲ ... ဒါဆိုလဲပြော"

ခင်မေတင့်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး ခဏတွေနေသည်။

"ပြောမယ်ဆိုလဲ ပြောလေ"

စိုးချစ်က ခါတိုင်းလို ခပ်ငေါက်ငေါက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ခင်မေတင့်ကတော့ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်မသွားတဲ့အပြင် စိုးချစ်ကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"နင် ငါ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား"

စိုးချစ် နည်းနည်း အံ့ဩသွားသည်။ ခင်မေတင့်ဆီက ဒီလိုလေသံ ဒီလိုအကြည့်မျိုး အရင်က မရဖူးခဲ့။

"ဟာ ... မဟုတ်တာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ ရိပ်မိနေတာ ကြာပါပြီ၊ နင့်ပုံစံက ငါနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါမှာ စိတ်မပါသလိုလို၊ ငါနဲ့ တွဲသွားရတာကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ငြင်းလိုက်သော်လည်း စိုးချစ်လေသံက ဝန်ခံသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

"နင် ... နင် ... ငါ့ကို တကယ်မချစ်ပါဘူး"

"ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ" ဟု ဟောက်လိုက်မည် စိတ်ကူးသော်လည်း မလုပ်ဖြစ်။ ခင်မေတင့်က ဆက်ပြောသည်။

"နင်ချစ်တာက တခြားတစ်ယောက်ပါ"

စကားလမ်းကြောင်းဦးတည်ရာက ပစ်မှတ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ စိုးချစ် စိုးရိမ်လာ၏။ တစ်ခုခုပြောတော့မည့်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ခင်မေတင့်က မြားတစ်စင်းနှင့် တည့်တည့်ကြီး ခွင်းလိုက်လေသည်။

"နင်တကယ်ချစ်တာ မေရီအောင်ပါ"

စိုးချစ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

"နင် ... နင် ... ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။ စိုးချစ်စကားမှားသွားပြီ။ တကယ်တော့ ခင်မေတင့်က ဒီနေ့ စိုးချစ်နှင့် မေရီအောင်တို့ စကားပြောဆိုရယ်မောနေတာကို သဝန်တိုပြီး စွပ်စွဲလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကိုပဲ ချစ်တာပါဟု ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ကျေနပ်ကောင်းကျေနပ်သွားနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် စိုးချစ်က သူ့ရင်ထဲမှာ ကာလကြာရှည်စွာ တအုံ့နွေးနွေး ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခင်မေတင့်သိသွားပြီဟု ရုတ်တရက် တွေးထင်မိပြီး ခုလို ပွင့်အန်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

"နင် ဝန်ခံတယ်ပေါ့"

ခင်မေတင့်က မေးသည်။ စိုးချစ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ...

"ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ တကယ်တော့ ..."

ကဲ့ကော်ပန်းပေးတဲ့ကိစ္စမှ စပြီး စာမှားပေးခဲ့မိသည်အထိ ပြောပြလိုက်သည်။

ခင်မေတင့်သည် နားထောင်နေရင်းက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်အယောင်တွေ အမျိုးမျိုး ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေ၏။ စိုးချစ်၏ စကားများသည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား၏ နောက်ကြောင်းပြန်ပြကွက်လို ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဒီဇာတ်လမ်းထဲတွင် တကယ်ပါဝင်ခဲ့သူက သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း ခင်မေတင့် သိလာသောအခါ ...

"ဘာ ... ဒါဟာ တကယ်ပဲလားဟင်၊ တကယ်ပဲလား၊ ငါ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ ... ငါ"

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့အနေနဲ့ အစောကြီးကတည်းက အမှန်အတိုင်း ပြောပြသင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ငါ သိက္ခာကျသွားမှာစိုးလို့ပေါ့ ဟုတ်လား၊ အခုကော သိက္ခာမကျတော့ဘူးလား၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာဟာ၊ နင်နဲ့ ချစ်ခွင့်ရခဲ့လို့ ငါ အရမ်းပျော်ခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ အလိုချင်အတောင့်တဆုံးအရာကို ရပြီလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ တကယ်တော့ ငါဟာ အရှက်အိုးကြီးကို အချစ်မှတ်ပြီး တပွေ့ပွေ့တပိုက်ပိုက်နဲ့ နေခဲ့တဲ့ ကောင်မပါလားဟယ်"

စိုးချစ် ဘာမှမပြော၊ သူ့မှာ ပြောစရာ စကားလည်းမရှိ။ ခင်မေတင့် ယူကျုံးမရ ပြောသမျှ နာခံနေဖို့သာရှိ၏။

"နင့်ကို ငါ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်၊ ဒီအတွက်တော့ ငါ မရှက်ပါဘူး၊ နင်က ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာကို ယုံမိတာသာ ရှက်စရာကောင်းတာပါ၊ ငါက မလှလို့ နင်ကမချစ်ဘူးဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ငါ့ရဲ့ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် မေရီအောင်ရဲ့ အချစ်ကို မရလို့ သူ့နေရာမှာ ငါ့ကို အစားထိုးခဲ့တာဆိုရင်တောင်

ဖြေသာပါသေးတယ်၊ ခုတော့ လူမှားပြီး ချစ်မိတာတဲ့၊ မှားပြီး အချစ်ခံရတာတဲ့၊ ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်”

ခင်မေတင့်အသံတွေ တုန်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မိုးသားတွေညို့လာပြီ။ ကံ့ကော်ပင်ကြီးဆီ ငေးကြည့်ရင်း သူဆက်ပြောသည်။

“ငါလေ၊ ဗိသုကာဘွဲ့ရပြီးရင် နင်နဲ့ငါနဲ့ အတူနေဖို့ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံးကို ပုံစံထုတ်ပြီးဆောက်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့ ... အခုတော့ ... ငါ့အိမ်ကလေးဟာ ပုံကြမ်းအဆင့်မှာပဲ တစ်စစီ ပြိုကျပျက်စီးသွားပါပကောလား စိုးချစ်ရယ်”

ခင်မေတင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေပြီ။ စိုးချစ်သည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ ငိုချင်လို့ငိုသောသူ၊ ငိုသင့်လို့ငိုသောသူ၊ မငိုရင်မဖြစ်လို့ ငိုသောသူကို ဘယ်သူကမျှ တားပိုင်ခွင့်မရှိ။

****

စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ချထားသော မြေပုံကို ကြည့်ပြီး ခင်မေတင့် ပြုံးလိုက်မိမလိုတောင် ဖြစ်သွား၏။ ဟိုတစ်ခါ မြေပုံကြမ်းထုတ်လာတုန်းက ရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် ကံ့ကော်ပင်ကြီးတို့ကို ထည့်မဆွဲဘဲ ချန်ထားခဲ့သဖြင့် အပြစ်တင်သည့်သဘော ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဒီတစ်ခါကျတော့ မောင်ကျော်က တကယ်အသေးစိတ် တိတိကျကျ ဆွဲလာခဲ့သည်။ တဲအိမ်စုများ၊ မြေနီလမ်း၊ မြောင်းကူးသစ်သားတံတားလေး၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်တို့ကို အရောင်တွေခွဲပြီး ဆွဲပြထားသည်။ သစ်ပင်တွေကို တစ်ပင်ချင်း အမှတ်စဉ်ထိုးပြီး အောက်ခြေမှာ အပင်အမျိုးအစားပါ ခွဲပြထားသည်။

ရေတွင်းပျက်ကြီးကို စက်ဝိုင်းနှစ်ထပ်နှင့်ပြပြီး အညိုရောင်ခြယ်ထားသည်။ ကံ့ကော်ပင်ကြီးကိုတော့ သစ်ပင်သင်္ကေတ်ပေါ်အောင်ရေးဆွဲပြီး အစိမ်းရင့်ရောင် ခြယ်ထား၏။

တကယ်တမ်းသာ တိတိကျကျ ဆွဲမည်ဆိုလျှင် ကံ့ကော်ပင်အနီးမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့၏ ပုံများကိုပါ ထည့်ဆွဲမှ

ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်။

"စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စ၊ ရုံးကိစ္စ၊ လျော်ကြေးပေးဖို့ကိစ္စ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်မမ၊ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် တင်ပြစရာ ရှိပါတယ်"

မောင်ကျော်က ပြောသဖြင့် မြေပုံပေါ်ကြည့်နေရာမှ 'ဘာလဲ'ဟု ခင်မေတင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"တဲအိမ်စုမှာ နေတဲ့သူတွေက အာလုံးဆင်းရဲကြတဲ့လူတွေချည်းပါပဲ၊ သူတို့မှာ ငွေပိုငွေလျှံလည်း ရှိကြတာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ"

"အေးလေ၊ ဆင်းရဲလို့လည်း တဲနဲ့နေကြတာပေါ့၊ ငါတို့ဆီက ငွေထုတ်ပေးလိုက်ရင် လုပ်ကိုင်စားဖို့ အရင်းအနှီးတောင် ထွက်လာအုံးမယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊တစ်ခုရှိတာက သူတို့ကို အိမ်ဖျက်ပြီး ပြောင်းမယ့်နေ့ကျမှ ငွေထုတ်ပေးမယ်ဆိုရင် သူတို့အတွက် အခက်အခဲရှိနိုင်ပါတယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်နိုင်အောင် ငွေတချို့တစ်ဝက် ကြိုထုတ်ပေးရရင် ကောင်းမလားလို့"

"အင်း ... ဒါလဲ စဉ်းစားစရာပဲ"

"အဲဒီကလူတွေက လူရိုးလူကောင်းတွေပါ၊ ကတိဖျက်မယ့်လူမျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ငွေကိုလဲ ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီးတွေရှေ့မှာ သက်သေထားပြီး ပေးမှာပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီကိစ္စတွေနဲ့ တပြိုင်တည်း ခြံဝင်းခတ်ဖို့ကိုလဲ စလုပ်ပါမယ်၊ ပြီးတော့ ... ဟို ..."

မောင်ကျော်က မြေပုံပေါ်က တစ်နေရာကို ထောက်ပြမည်ပြုစဉ် စားပွဲပေါ်က ရုံးတွင်းပြောဖုန်းသံ သဲ့သဲ့မြည်လာသည်။ ခင်မေတင့်က ကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်သည်။ တစ်ဖက်မှ အတွင်းရေးမှူးမလေးက ...

"မမဆီကို ဖုန်းလာပါတယ်"

"အရေးမကြီးရင် နောက်မှ ပြန်ဆက်ပါလို့ ပြောလိုက်"

"ကျွန်မလဲ အဲဒီအတိုင်းပြောပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့နာမည်သာပြောလိုက်ပါလို့ ပြောနေတယ်"

"ဘယ်သူတဲ့လဲ"

"ဖရင်ကီတဲ့"

ခင်မေတင့်ကိုယ်က တောင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ခဏတွေနေပြီးမှ ...

"ကောင်းပြီ၊ ငါ့ဖုန်းနဲ့ ဆက်ပေးလိုက်"

ရုံးတွင်းပြောဖုန်းကို ချပြီးနောက် ဖုန်းတစ်လုံးကို ကိုင်သည်။ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်ပြီး သံပြတ်ဖြင့် ...

"ပြောပါ"

"မေတင့်လား၊ ကိုယ်ပါ၊ ဖရင်ကီပါ၊ ကိုယ်အခု ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်"

ခင်မေတင့်က ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေသည်။ တစ်ဘက်မှ ဆက်၍ ...

"ကိုယ် မေတင့်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

"တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိတော့ပဲ"

ခင်မေတင့်လေသံက မာသွားသည်။ တစ်ဘက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့လိုလို ကြားရပြီး ...

"တကယ်ကို ပြတ်သားနေပါလား၊ ဒီလိုပါ၊ ကိုယ် ဒီမှာ သုံးပတ်လောက်နေမယ်မ်၊ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတုန်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ချင်တယ်လေ"

ခင်မေတင့် ခဏဆိုင်းပြီး ...

"ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီအတွက်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်"

"ဒါဆို ဒီညနေငါးနာရီ၊ ကိုယ်တည်းတဲ့ ဒိုင်းမွန်းဟော်တယ်မှာ ဆုံမယ်၊ ဟုတ်လား"

"ကောင်းပြီ"

ဖုန်းချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက တင်းမာမှု အရိပ်အယောင်တွေ ထင်ဟပ်နေဆဲ။ ဒီဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တော့ မောင်ကျော်သည် မြေပုံပေါ်မှာ လက်ညှိုးကို ထောက်ထားလျက်သား စောင့်နေတာ တွေ့ရ၏။ သူထောက်ပြထားသောနေရာက ကံ့ကော်ပင်ကြီး၏ပုံဖြစ်၏။ မောင်ကျော်က ...

"ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခုရလို့ပါ၊ ပရောဂျက်လုပ်တဲ့အခါ ဒီကံ့ကော်ပင်ကြီးကို ချန်ထားပြီးတော့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ ..."

"ချန်မထားနဲ့၊ အဲဒီကံ့ကော်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်လိုက်"

"ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်၊ ခုတ်ပစ်လိုက်၊ အမြစ်ပါမကျန်အောင် ဒိုဇာနဲ့ထိုးပြီး ရှင်းပစ်လိုက်၊ ရေတွင်းပျက်ကြီးကိုလဲ ဖြိုချပြီး မြေဖို့ပစ်လိုက်"

"ဟို ... ဟို ... ကံ့ကော်ပင်ကြီးက သိပ်လှတယ် မမ၊ အဲဒါ"

"ဘာပြောတယ်"

ခင်မေတင့်အသံက ကျယ်သွားသည်။ မောင်ကျော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ကျော် နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

ခင်မေတင့်သည် ဆော့ပင်တစ်ချောင်းကို လှမ်းယူပြီး မြေပုံပေါ်ရှိ ကံ့ကော်ပင်ကြီးနှင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးနေရာပေါ်မှာ ကြက်ခြေခတ် ခြစ်ချလိုက်သည်။

****

အဖြစ်မှန်ကိုသိပြီးနောက် ခင်မေတင့်သည် သူငယ်ချင်းတွေကို ရှောင်နေတော့သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့က နှစ်သိမ့်အားပေးဖို့ ကြိုးစားသော်လည်းမရ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အိမ်မှာမနေတော့ဘဲ စက်မှုတက္ကသိုလ်နားက အမျိုးသမီးအဆောင်တစ်ခုမှာ သွားနေသည်။ ဝိုင်းဝိုင်းတို့က သွားလည်ကြသေးသည်။ ခင်မေတင့်က ...

"ဒီနေရာလေးဟာ ငါ့အတွက် အရမ်းအဆင်ပြေတယ်၊ ကျောင်းနဲ့လဲနီးတယ်၊ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တယ်၊ ငါ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ဆိုတော့ အတိတ်ကို တူးဖော်မယ့်လူလဲ မရှိဘူး၊ ဘဝသစ်တစ်ခု စလို့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ငါ့ကို ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးရအောင်တော့ ထပ်မလုပ်ကြပါနဲ့တော့"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူသည် အတိတ်က အသိုင်းအဝိုင်း အဖြစ်အပျက်အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်၏။ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးကြရုံကလွဲပြီး ဘာမှုမတတ်နိုင်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးချစ်ကို အပြစ်တင်လို့မဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေက နားလည်နိုင်ကြသည်။ စိုးချစ်မှာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာရှိသည်ဆိုလျှင် ထိမ်ချန်မှုကိုသာ ပြစရာရှိ၏။ ဒါကလည်း ခင်မေတင့်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်ပြီး ဖွင့်မပြောရက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ တကယ်လို့သာ အခုလို အခြေအနေမျိုး မကြုံခဲ့လျှင် စိုးချစ်သည် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်သက်လုံး ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူ့ခံစားချက်တွေကို မျိုသိပ်ပြီး ခင်မေတင့်ကို လက်ထပ်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

စိုးချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ သဘောထားကွဲလွဲချက် တစ်ခုသာရှိ၏။ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့က စိုးချစ်အနေဖြင့် စောစောကတည်းက အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့သင့်သည်ဟု ယူဆပြီး ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နန်းမွှေးတို့ကတော့ စိုးချစ်အဖို့ ခုလို မျိုသိပ်နေခဲ့တာ မှန်သည်ဟု သဘောထားကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကတော့ ကြေကွဲစွာ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ။ ခုချိန်ကျမှ မထူးတော့ပါဘူးဟာ ဆက်ချစ်လိုက်ကြပါတော့ဟု တိုက်တွန်းလို့မဖြစ်။

ဒီပြဿနာကို စတင်ခဲ့သူ၊ မေရီအောင်အတွက် ရေးထားသောစာကို ခင်မေတင့်ဆီ မှားပို့ခဲ့သူ ကျော်ဇင်ဦးလည်း တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။

မေရီအောင်ကလည်း ကျောင်းမှာ စိုးချစ်ကို လာတွေ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟယ်၊ ဒီလောက်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေ”

သူက ဒီပြဿနာမှာ သူ့ကိစ္စက အဓိကကျကြောင်း မသိရှာ။ တခြားအကြောင်းကြောင့် လမ်းခွဲကြတာပဲလို့ပဲ ထင်ပြီး စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေ၏။ ငါ ဘာကူညီရမလဲဟု တတွတ်တွတ်မေးသည်။ စိုးချစ်က ခေါင်းသာခါသည်။

မေရီအောင်သည် ခင်မေတင့်ဆီကိုလည်း သွားသည်။ ခင်မေတင့်က အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောလိုက်လေမလားဟု အားလုံးစိုးရိမ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ခင်မေတင့်က မေရီအောင်ကိုလည်း အတွေ့မခံခဲ့။ မေရီအောင်က အတန်းရှေ့မှာ သွားစောင့်ပြီး တွေ့ဖို့ကြိုးစားသည်။ ခင်မေတင့်ဆီက စကားတစ်ခွန်းသာ ရခဲ့၏။ နောက်နောင် သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ကို လာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားလျှင် ကျောင်းက ထွက်ပစ်လိုက်မည်ဆိုသော ခြိမ်းခြောက်မှုပင်ဖြစ်၏။ ဒီလိုနှင့်ပင် ခင်မေတင့်နှင့် သူတို့ကြားမှာ စည်းခြားသွားခဲ့၏။

အမှန်အားဖြင့် ခင်မေတင့်နှင့်ကိစ္စ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားခဲ့သည့်အတွက် စိုးချစ် ဝမ်းသာသင့်သည်။ မေရီအောင်ကိစ္စကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီ။ မေရီအောင်ကို အဖြစ်မှန်တွေရှင်းပြ၊ ငါ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ နင့်ကိုပါပဲဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ရုံပင်။

ဒီလိုမဟုတ်။ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလေးလံနေသည်။ ခင်မေတင့်အပေါ် တရားမျှတမှုမှ ရှိရဲ့လားဆိုသော သံသယက အစဉ်ဖိစီးနေသည်။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုကတော့ မေရီအောင်ကို သူ ချစ်ကြည့်လို့ မရတော့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မေရီအောင်ကို မြင်လျှင် ခင်မေတင့်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတတ်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို မလုံမလဲဖြစ်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ မေရီအောင်နှင့်ဆုံလို့ စကားပြောရတဲ့အခါ ကျောမလုံသလို နောက်ကို ယောင်ယောင်ပြီး လှည့်ကြည့်မိမလို ဖြစ်ရတတ်၏။ ထို့နောက် စိတ်မှာ မရှင်းလင်းဘဲ နောက်ကျိမှုကို ခံစားရ၏။ ကြာတော့ မေရီအောင့်ကို မတွေ့ရဲ မဆုံရဲလောက်အောင်ပင် ဖြစ်လာ၏။

ဒီလိုနှင့် နှစ်အတန်ကြာလာခဲ့ပြီးနောက် သတင်းတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ခင်မေတင့် လက်ထပ်တော့မည်တဲ့။ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ စိုးချစ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

အလွန်ထူးခြားသော ခံစားမှုတစ်မျိုးသည် သူ့ရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နှမြောတသဖြစ်သောစိတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ခင်မေတင့်ကို အရမ်းသတိရ လွမ်းဆွတ်မိသည်။ ဆောက်တည်ရာမရလောက်အောင် ပူဆွေးမိသည်။ ဒီတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ သူသည် ခင်မေတင့်ကို တကယ်ချစ်နေမိတာပါကလား။ သို့ရာတွင် နောက်အကျကြီး ကျခဲ့ပြီ။

နောင်တဆိုသည်မှာ ဘယ်သောအခါမှာမှ ကြိုကြိုတင်တင် သိရတတ်သော အရာမျိုးမဟုတ်။

****

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ စိုးချစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်စာသင့်နေသူတစ်ယောက်လို သဘောထားနေခဲ့သည်။ သူ့ဘဝကို ကဗျာတွေ၊ စာတွေထဲမှာသာ နှစ်မြှုပ်လိုက်တော့သည်။

သူ ညနေတိုင်း အရက်သောက်တယ်ဆိုတာတော့ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အသည်းကို အရက်နှင့်စိမ်ထားတယ် ဆိုတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ သူ အရက်သောက်ရတာ ခင်မေတင့်ကို မေ့သွားအောင်လို့မဟုတ်။ အရက်သောက်ပြီးလျှင် ခင်မေတင့်ကို လွမ်းလို့ပိုကောင်းသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ အသည်းကို ကဗျာထဲမှာ စိမ်ထားပြီး အလွမ်းကို အရက်ထဲမှာ စိမ်ထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည် ထင်၏။

ဒီနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား ခင်မေတင့်ကို ပို၍ သတိရမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ နည်းနည်းပိုသောက်ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ခါတိုင်းက ဘီအီးတစ်ပိုင်း ပုံမှန်သောက်နေကျဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ တစ်စိတ်လောက် ထပ်ဆောင်းချင် ဆောင်းသွားနိုင်သည်။

သူ စာသင်ပေးနေသော ဆယ်တန်းကလေးတွေ ပြန်သွားတော့ ညနေလေးနာရီခွဲလောက်သာ ရှိသေးသည်။ သူက ညနေတော်တော်စောင်းမှ သောက်နေကျ။ ဒီနေ့တော့ စောစောပဲ စလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေတုန်း အောက်ထပ်ကကောင်လေး တက်လာသည်။

“စာပို့သမား စာတစ်စောင်လာပေးသွားတယ်၊ စောစောက အစ်ကို စာသင်နေလို့ တက်မပေးဖြစ်တာ”

ဟု ပြောပြီး စာတစ်စောင်ပေးသည်။

စာအိတ်ပေါ်မှာ သူ့လိပ်စာကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားသည်။ နိုင်ငံခြားကလာသော စာဖြစ်၏။ တံဆိပ်ခေါင်းနှင့် တံဆိပ်တုံးကို ကြည့်လိုက်တော့ ဩစတေးလျမှ လာသော စာဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဩစတေးလျမှာ သူ့အသိမိတ်ဆွေမရှိ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေးလိုက်မိပြီး စာအိတ်ကို အမြန်ဖောက်လိုက်သည်။ စာကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြန့်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေ၏။

လှပညီညာသော လက်ရေးကို မြင်လိုက်မှ သူထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း သိရသည်။

စိုးချစ်

ဒီစာကိုဖတ်ရတော့ အံ့ဩမှာပဲ။ ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့လဲ တွေးမိမှာပဲ။ မေရီအောင်ဆိုရင်တော့ မမေ့လောက်သေးပါဘူးနော်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တို့ မေရီအောင်ပါ။

စာရေးချင်နေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ခုမှပဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့

ရေးဖြစ်တော့တယ်။ တို့လဲ အော်ဇီကို ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ အလုပ်အကိုင်လဲ အဆင်ပြေပါတယ်။ မဆိုးပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်စားသောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတယ်။ တစ်ပြည်တစ်ရွာရောက်နေပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲသတိရလျက်ပါ။

အထူးသဖြင့် ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားမိရင် ပျော်လဲပျော်တယ်။ လွမ်းလဲလွမ်းတယ်။ အခုလဲ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတစ်ခုကို ပြောချင်လို့ စာရေးလိုက်တာပါပဲ။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်မေတင့်အကြောင်းပေါ့။

ခင်မေတင့်တို့လင်မယား စင်ကာပူကို ထွက်သွားတာတော့ စိုးချစ်သိမှာပေါ့။ အဲဒီကတဆင့် မလေးရှားကို ရောက်သွားတယ်။ ခင်မေတင့်က မလေးမှာ လာအခြေစိုက်တဲ့ ဩစတေးလျန်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရတယ်။ သူက တော်လဲတော် ကြိုးလဲကြိုးစားတော့ ကုမ္ပဏီကပဲ အော်ဇီကိုလွှတ်လိုက်တာ။ နေရာကောင်းလဲ ရတယ်။ လခလဲ ကောင်းတယ်။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ပြည်တစ်ရွာမှာဆိုရင် အရင်က တစ်ခါမှ မသိခဲ့တဲ့ မြန်မာချင်းတောင် အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဆွေမျိုးရင်းချာလို ဖြစ်တတ်တာ၊ ခုလို ငယ်သူငယ်ချင်းချင်း ဒီမှာလာဆုံတော့ တို့နဲ့ ခင်မေတင့်တို့ဟာ ညီအစ်မအရင်းလို ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလေ။

တစ်ခါတော့ တို့သိပ်သိချင်နေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု သူ့ကို မေးကြည့်မိတယ်။ စိုးချစ်နဲ့ သူနဲ့ ဘာကြောင့် လမ်းခွဲခဲ့ရတာလဲဆိုတာပဲပေါ့။ သူက အဖြစ်မှန်ကို ဒီတော့မှ ဖွင့်ပြောတာပါ။ တို့လဲ အရမ်းအံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတယ်။ မျက်နှာလည်း ပူမိတယ်။ တကယ်တော့ တို့က လှလှပပ ဝတ်စားပြင်ဆင်ချင်တယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်တယ်။ ဒါပဲ။ ရည်းစားတွေဘာတွေ ထားချင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါကြောင့် ခုထိ အပျိုကြီးပဲ လုပ်နေတာပါ။

ခင်မေတင့်က ဖရင်ကီကို မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ မိဘတွေ စီစဉ်တာကတစ်ကြောင်း၊ သူ့အနေနဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ချင်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ သူတကယ်ချစ်တာက လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်ဆိုတာ စိုးချစ်သိမှာပါ။

ခင်မေတင့်ဟာ အချစ်ရေးမှာသာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း ကံမကောင်းရှာပါဘူး။ ဖရင်ကီကလဲ သူ့ကို တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘက်က ငွေပဲရှိတယ်။ ပညာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဗိသုကာဘွဲ့ရတဲ့ ခင်မေတင့်ကို လိုချင်တာ။

ဖရင်ကီက လက်ကြောလဲ မတင်းဘူး။ မိဘက ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားလာခဲ့တာ။ အဆိုးဆုံးကတော့ မိန်းမကိစ္စ ရှုပ်ချင်လာတာပဲ။ ဘယ်လောက်ထိအောင် ရှုပ်လဲဆိုတော့ တို့ကိုတောင်လာပြီး ချဉ်းကပ်တဲ့အထိပါပဲ။

စဉ်းစားကြည့်ပါအုံးဟယ်။ ခင်မေတင့်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ တို့နဲ့ချည်း လာလာပြီး ဘာကြောင့် ဆက်နွယ်နေရတာလဲ။ တို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံကိုက ဒီလိုပဲ ဖန်တီးလာတာလား။ သူများချစ်သူတွေ၊ လင်မယားတွေကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်စေတဲ့ ဇာတာရှင်မျိုးလား။ ငါလဲ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘဲနဲ့ဟယ်။ ဒါလဲ ဝဋ်ကြွေးတစ်မျိုးထင်ပါရဲ့။ တို့လေ … ခင်မေတင့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာတောင် ရှက်စရာကောင်းသလို ထင်မိတယ်။ ခင်မေတင့်ကတော့ သဘောထားကြီးရှာပါတယ်။ တို့အပြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ သူ သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ပြိုကွဲဖို့ကို ဦးတည်သွားပြီ။ ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုအရင်ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေ စုပြီး ခုမှ ပေါက်ကွဲတဲ့သဘောပါ။

ခင်မေတင့်က မြန်မာပြည်ကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ရန်ကုန်မှာ ခင်မေတင့်နဲ့ ဆုံမိသေးလား။ ထင်တော့ သိပ်မထင်ဘူး။ ခင်မေတင့်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ တို့ဆီကိုတော့ စာလှမ်းရေးပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တလောတုန်းကတော့ ခင်မေတင့်ယောက်ျား ဖရင်ကီ ငါ့ဆီရောက်လာပြန်တယ်။ မကြာခင် သူရန်ကုန်သွားမယ့်အကြောင်း၊ ခင်မေတင့်နဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ကိစ္စ အပြီးသတ် လုပ်ခဲ့မယ့်အကြောင်း၊ သူပြန်လာတဲ့အခါ တို့ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့အကြောင်း လာပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တို့လဲ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ပါးပိတ်ချလိုက်မိတယ်။

အဲဒါပါပဲဟာ။ ဒီအကြောင်းတွေ စိုးချစ်ကို တို့ဘာလို့
ပြောပြနေရတာလဲဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့လေ။
စိုးချစ်က မြန်မာစာနဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပဲလေ။
ဝက်ဝုတ္တိအလင်္ကာကို တို့ထက်ပိုပြီး နားလည်မှာပါနော်။

ခင်တဲ့သူငယ်ချင်း
မေရီအောင်

****
ကျော်ဇင်ဦးက ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မေရီအောင်၏ စာကိုဖတ်နေသည်။
မင်းသီဟကပါ ဘေးက ဝင်ဖတ်သည်။ ပထမတစ်မျက်နှာဖတ်ပြီး စာရွက်ကို
လှန်မည်အပြု မင်းသီဟက ...

"ငါ ဖတ်လို့မပြီးသေးဘူးကွ"

ဟု ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"မင်းက ခုထိ စာဖတ်နှေးတုန်းပဲ"

"မင်းလို ငယ်ငယ်က စာခိုးချနေကျ ကောင်မျိုးမဟုတ်တော့
ဘယ်မြန်မြန်ဖတ်နိုင်မလဲကွ"

ဟု မင်းသီဟက ပြန်ပြောသည်။

"ဒါဆိုလဲ မင်းဘာသာဖတ်တော့"

ပထမ စာမျက်နှာကို မင်းသီဟဆီ လှမ်းပေးပြီး သူက ဒုတိယစာမျက်နှာကို
ဆက်ဖတ်သည်။

စိုးချစ်ကတော့ စတင်ဖြိုဖျက်နေသော တဲအိမ်စုဆီ ငေးကြည့်နေ၏။
တဲအိမ်စုထဲတွင် သွပ်မိုးထရံကာအိမ်က နှစ်လုံးသုံးလုံးလောက်သာ ရှိ၏။
အများစုကတော့ ဓနိမိုး ထရံကာအိမ်များသာ ဖြစ်၏။ ဖျက်နေတာကမှ ပင်ပန်းတာ
အဖတ်တင်ဦးမည်။ ဒီအတိုင်းထားခဲ့လည်း ဘာမှ တန်ဖိုးရှိမှာမဟုတ်။ သို့ရာတွင်

သူတို့အဖို့တော့ ဝါးလုံးတစ်လုံး ထရံတစ်ပိုင်းလောက် အကောင်းပြန်ရလည်း မနည်းဘူးဟု ယူဆကြဟန်တူသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ အလုပ်သမားတစ်သိုက်သည် ခြံဝင်းခတ်ဖို့ တိုင်စိုက်ရန်အတွက် ကျင်းများတူးနေကြသည်။

ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟတို့ စာဖတ်လို့ပြီးသွားသည်။

"အေးကွ၊ ခင်မေတင့် ပြန်ရောက်နေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူက တို့အားလုံးကို အဆက်ဖြတ်ထားတော့ ဘယ်သိကြမလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်ကမှ ရုံးတစ်ရုံးမှာ သူ့ကို တွေ့ခဲ့တဲ့လူက ပြန်ပြောပြလို့ သိကြရတာ၊ ဝိုင်းဝိုင်းက သွားတွေ့မယ်လို့ စိတ်ကူးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်မေတင့်ကိုယ်တိုင်က မတွေ့ချင်လို့ အဆက်အသွယ် ပြန်မလုပ်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မသွားဖြစ်တော့ဘူး၊ မင်းကိုလဲ ပြောပြမလို့ပဲ၊ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်ဆိုပြီး မပြောဖြစ်ခဲ့တာ"

ဟု ကျော်ဇင်ဦးက ပြောသည်။ မင်းသီဟကလည်း ...

"ခင်မေတင့်က အခု အရမ်းချမ်းသာနေပြီကွ၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်ထားတယ်၊ အဲ ... မင်းကို ပြောရအုံးမယ်၊ အခု ဒီမြေကွက်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က တခြားလူမဟုတ်ဘူးကွ၊ ခင်မေတင့်ပဲ"

"ဘာ"

စိုးချစ် တွေသွားသည်။ 'ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်သလား' ဟု ရေရွတ်သည်။'

"တိုက်ဆိုင်တာ သက်သက်ပဲလား၊ တခြားအကြောင်းရှိသေးသလားဆိုတာတော့ သူကိုယ်တိုင်မှ သိမှာပဲ၊ ငါတို့အားလုံးကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီနေရာကို သူမမေ့နိုင်သေးဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေရီအောင့်စာထဲမှာ ရေးထားပုံအရဆိုရင်"

ကျော်ဇင်ဦး၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ကျင်းတူးနေသော အလုပ်သမားများအဖွဲ့

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသူသည် သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။

"မီးခြစ်ကလေးများ မပါဘူးလား"

စိုးချစ်က အိတ်ထဲက မီးခြစ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိသည်။ မီးခြစ်ပြန်ပေးရင်း ...

"ကျေးဇူးပဲ"

ဟု ပြောပြီး လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ကုံကော်ပင်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

"ဟာ ... ဒီအပင်ကြီးက ထူးခြားလှချည်လား၊ ဆောင်တွင်းတော် မကုန်တတ်သေးဘူး၊ အဖူးတွေဖူးနေပြီ၊ အင်း ... နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ"

စိုးချစ်သည် ကုံကော်ပင်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဒီနှစ်ကျမှ အဖူးတွေက ခါတိုင်းထက် ပိုများနေသလားပဲ။

****

ဒီနေ့မနက်ပိုင်းလုပ်ရသော အလုပ်သည် ပျော်ရွှင်တက်ကြွဖွယ်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မလုပ်သင့်သော မလုပ်ချင်သော ကိစ္စတစ်ခု။

ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်ရှေ့နေများ ဆွေးနွေးခဲ့ကြစဉ်တုန်းက ဖရင်ကီတောင်းဆိုသမျှ အချက်အလက် တော်တော်များများကို ခင်မေတင့် လိုက်လျောခဲ့သည်။ နှစ်ဦးပိုင် ငွေကြေးနှင့် ပစ္စည်းများခွဲဝေမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖရင်ကီတောင်းဆိုသော အချက်အချို့သည် တော်တော်တရားလွန်သည်။ သူ့ဘက်က မှားနေပါလျက် သူကပဲ လျော်ကြေးပြန်တောင်းသလို သဘောမျိုးဖြစ်နေ၏။

ခင်မေတင့် ရှေ့နေက အတော်စိတ်ဆိုးသွားပြီး လုံးဝမလိုက်လျောနိုင်ဟု ဆိုသည်။ ဖရင်ကီ၏ ရှေ့နေကတောင် ဥပဒေကြောင်းအရ ဒါမျိုး တောင်းဆိုလို့မရနိုင်ဟု သတိပေးသေးသည်။ ခင်မေတင့်ကတော့ ဒီလိုလူမျိုးနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲရမည်ဆိုလျှင် ရှိသမျှအားလုံး ပေးလိုက်ရလျှင်တောင် တန်သည်ဟု

သဘောထားပြီး တောင်းသမျှပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ခံစားမှုနှစ်မျိုးကို တပြိုင်နက်တည်း ရရှိလိုက်၏။ တစ်မျိုးက အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြိုကွဲခြင်းသည် ဘယ်သူ့အပြစ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမတို့အတွက် အရှက်ရစရာ အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါ တစ်ခုလပ် ဖြစ်သွားပါပကောလားဟု တွေးမိခြင်းနှင့် ...

နောက်တစ်ခုကတော့ ဒဏ်ပေးခြင်းမှ လွတ်လပ်ခွင့်ရသွားသော ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်လို စိတ်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားရ၏။ သူ့ကို ဒဏ်ပေးခဲ့သူကတော့ ကံကြမ္မာဆိုသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးပင် ဖြစ်၏။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ရုံးခန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ဖို့ သတိရသည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်ကိစ္စကို အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း လုပ်ချင်သောကြောင့် လက်ကိုင်ဖုန်းကို တစ်မနက်လုံး ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ပြီး ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖုန်းခေါ်သံမြည်လာသည်။ အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စရှိသဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို အဆက်မပြတ် ဖုန်းခေါ်နေပုံရသည်။ ဖုန်းကို နားထောင်လိုက်ပြီး ...

"ပြောပါ"

"မမလား၊ ကျွန်တော် မောင်ကျော်ပါ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်နေတာ ကြာပြီ၊ ရုံးကိုလဲ ဆက်သေးတယ်"

မောင်ကျော် ခုလို အဆက်မပြတ် ဖုန်းခေါ်ပုံထောက်တော့ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ...

"ဘာပြဿနာ ပေါ်လို့လဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဒီလိုပါ မမ၊ ဒီမနက် ကျွန်တော် ဆိုက်ထဲသွားပြီး ကုံကော်ပင်ကြီးခုတ်ဖို့နဲ့

ရေတွင်းကို ဖြိုပြီးဖျက်ပစ်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်၊ သစ်ပင်ခုတ်တဲ့အဖွဲ့တွေရော၊ ဒိုဇာရော အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လူတချို့က အရင်ရောက်နှင့်နေပြီး ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို မခုတ်ရဘူးလို့ လာတားနေပါတယ်”

“စည်ပင်ကလား၊ ငါတို့ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီးပြီပဲ”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေပါ”

“ငွေလိုချင်လို့ ထင်တယ်”

“အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး မမ”

“သက်သက် လာနှောင့်ယှက်တာဆိုရင်တော့ ရပ်ကွက်ကောင်စီလူကြီးတွေကို တိုင်ပေါ့၊ မရရင် ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်”

“ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးဘူး မမ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ တူတယ်”

“လူကြီးလူကောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အရွယ်က မမတို့လောက်ရှိပြီ၊ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လဲ ပါတယ်”

“ဘာ ... အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်”

ခင်မေတင့် ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားစရာတွေ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီမှာ အတော်ကြာကြာ အလုပ်လုပ်ရအုံးမှာ၊ ရပ်ကွက်နဲ့ အဆင်ပြေဖို့ လိုပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သဘောကတော့”

မောင်ကျော်က ဆက်ပြောနေသည်။ ခင်မေတင့်က ကြားဖြတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“နေအုံး၊ ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို မခုတ်ရဘူးလို့ လာတားတဲ့လူတွေထဲမှာ ယောကျ်ားက

သုံးယောက်ပါတယ် မဟုတ်လား"

"ဗျာ ... မမ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

"ငါ အခုလာခဲ့မယ်"

****

ခင်မေတင့်က မြန်မြန်မောင်းဟု အမိန့်ပေးထားသဖြင့် ဒရိုင်ဘာသည် အရှိန်သိပ်မလျှော့ရဲဘဲ မြေနီလမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ ဖုန်တွေတလိပ်လိပ်ထနေတဲ့ကြားက မောင်းလာသော အီဆူဇူးထရူပါကားသည် ရပ်မြင်သံကြားကြော်ငြာထဲက မြင်ကွင်းနှင့် တူနေ၏။

ရေတွင်းပျက်ကြီးနားမှာ ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ အသင့်စောင့်နေသော မောင်ကျော်သည် ပြေးလာပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ခင်မေတင့် ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

သူသည် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲမှာ နဂါးရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံတတ်သော၊ ကံ့ကော်ပင်ကြီးပေါ်က သရဲကိုကြောက်တတ်သော၊ ကံ့ကော်ပန်းကလေးတစ်ပွင့် မြင်ရုံနဲ့ ရင်တထိပ်ထိပ်ခုန်တတ်သော ကောင်မလေး မဟုတ်တော့။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ကံ့ကော်ပင်အောက်မှာ လူငါးယောက် ရပ်နေသည်။ ကျော်ဇင်ဦး၊ မင်းသီဟ၊ ဝိုင်းဝိုင်း၊ နန်းမွေး၊ ပြီးတော့ သူ မှန်းဆထင်မြင်ထားတာနှင့် တခြားစီဖြစ်နေသော သူတစ်ယောက်။

အင်္ကျီအဖြူလက်တိုနှင့် နက်ပြာရောင်ပုဆိုးကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားတတ်သော၊ ရပ်ရည်ပြေပြစ်သန့်စင်သော စိုးချစ်ကို မတွေ့ရ။ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ နွမ်းဖတ်စုတ်ချာသော အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားသော၊ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုကြီးနေသည်ဟု ထင်ရသော လူတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ စိုးချစ်က သူရှိရာသို့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲသွားသည်။

စတင်လှုပ်ရှားသူက ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်၏။ ခင်မေတင့်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာ၏။ သူ့နောက်က နန်းမွေး၊ ပြီးတော့ ကျော်ဇင်ဦးနှင့် မင်းသီဟ။ စိုးချစ်ကတော့ လိုက်မလာ။ ကံ့ကော်ပင်အောက်မှာပင် ငိုင်တွေတွေရပ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟယ် … ခင်မေတင့်၊ သူငယ်ချင်း၊ နင်လာမယ်ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်၊ ကြည့်ပါအုံး၊ နင်က အရမ်းချောလာတာပဲ”

ဝိုင်းဝိုင်းက ဝမ်းသာအားရ နူတ်ဆက်သည်။ ခင်မေတင့်က လေသံမှန်မှန်ဖြင့် …

“ငါ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်ပြောဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိရလို့လာတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဖြေရှင်းစရာရှိလို့ လာတာ”

ဝိုင်းဝိုင်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ ခင်မေတင့်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းမှာ လာပြီး မနှောင့်ယှက်ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“နင့်စကားက စိမ်းကားလှချည်လား၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာ နင် ဒီလို မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး”

နန်းမွှေးက ဝင်ပြောသည်။ ခင်မေတင့်က …

“ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းလဲ မရှိဘူး၊ ရန်သူလဲ မရှိဘူး၊ သံယောဇဉ်လဲ မရှိဘူး”

“ခင်မေတင့်၊ နင်က ဒီကုံကော်ပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲပစ်တော့မလို့ဆို”

ကျော်ဇင်ဦးက မေးသဖြင့် …

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ၊ ကုံကော်ပန်းဟာ နင်အနှစ်သက်ဆုံးပန်း မဟုတ်လား”

မင်းသီဟက ပြောသည်။

“ငါ့မှာ ကုံကော်ပန်းလဲ မရှိတော့ဘူး”

"ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားတော့ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား"

ဝိုင်းဝိုင်းက ဖြတ်မေးလိုက်၏။

"အေး ... ရှိတယ်၊ အသက်ရှင်နေဖို့အတွက်တော့ နှလုံးသား ရှိနေသေးတယ်"

ခင်မေတင့်က ဖြေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက နားစွင့်နေသော မောင်ကျော်သည် သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေကို ဘာမျှ နားမလည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်ချိန်က အကြီးအကျယ် ဆက်နွယ်ပတ်သက်ခဲ့ကြကြောင်းကိုတော့ ရိပ်စားမိလိုက်၏။

"ကဲ ... ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး၊ နင်တို့ ဒီနေရာက ဖယ်ပေးပါ"

ခင်မေတင့်က ထပ်ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ဦးက ...

"နင် ... ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို တကယ်ခုတ်ပစ်တော့မှာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ငါတို့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး"

"နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ ဒီမြေကွက်ကို ငါ ဝယ်လိုက်ပြီ၊ ဒီမြေကြီးဟာ ငါ့မြေ"

"ဒီမြေကွက်ကိုသာ နင်ဝယ်လို့ရမယ်၊ ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို ဝယ်လို့မရဘူး၊ ဒါ ငါတို့ အားလုံးပိုင်တဲ့အပင်"

ခင်မေတင့်က မခန့်လေးစား ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"နင်တို့ပိုင်တဲ့ အပင်ဆိုရင် အမြစ်ကနေတူးပြီး ယူသွားကြလေ"

နန်းမွေးသည် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ ခင်မေတင့်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဒီမှာ ခင်မေတင့်၊ နင်က ဟိုအရင်က ကိစ္စတွေကို စိတ်နာပြီး

လက်စားချေတဲ့အနေနဲ့ ဒီကံ့ကော်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်ဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်လားဟင်”

ခင်မေတင့် ဆတ်ခနဲ ခါသွား၏။ ချက်ချင်း ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါတွေ ငါ နားမလည်ဘူး၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ငါပြောမယ်၊ နင်တို့ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ဒီနေရာက ထွက်သွားပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ငါ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ”

စိုးချစ်ရှိရာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စိုးချစ်က မြေပြင်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ခင်မေတင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားသော အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ စိုးချစ်က ခင်မေတင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကတုံးမ”

ခင်မေတင့် ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။ ထိုအသံသည် သူ့ကို ကြိုးကွင်းနှင့် ပစ်ပြီးဖမ်းလိုက်သလို ရစ်ပတ်ချုပ်နှောင်ထားသည်။ ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် ရွေ့လျားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။

စိုးချစ်သည် ခင်မေတင့်ဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကံ့ကော်ပန်းတစ်ပွင့်။ ခင်မေတင့်ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ခင်မေတင့်က ပန်းပွင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စိုးချစ် ပြောသည်။

“ကံ့ကော်ပင်ကြီးကို အမြစ်ကနေ တူးဖော်ခုတ်လှဲလိုက်ရုံနဲ့ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်လို့ နင်ထင်နေသလားဟင်၊ ကံ့ကော်ပွင့်တွေ မပွင့်နိုင်တော့တာနဲ့ပဲ အချစ်တွေ ပြန်လည်မရှင်သန်နိုင်တော့ဘူးလို့ နင် ယူဆနေသလား ဟင်”

ပန်းကို ကိုင်ထားသော စိုးချစ်၏လက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

"ယူပါ ခင်မေတင့်၊ ဒီပန်းဟာ ဟိုအရင်က ငါ နင့်အပေါ် စိမ်းကားမိခဲ့တဲ့ မှားယွင်းမှုတွေအတွက် တောင်းပန်တဲ့အထိမ်းအမှတ်ပါ၊ ဒီပန်းကလေးထဲမှာ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသွေးတွေ၊ အသက်ဝိညာဉ်တွေ စီးဝင်ရှင်သန်နေတာပါ"

ခင်မေတင့်သည် စိုးချစ်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိုးချစ်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် အလွမ်းရောင်သန်းနေသည်။ ပြီးတော့ ဟိုးအရင်အခါဆီကပင် ခင်မေတင့် ပြင်းပြင်းပြပြ လိုချင်တောင့်တခဲ့သောအရာကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည်။

ခင်မေတင့်သည် ကံ့ကော်ပန်းဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။ သူ့လက်ထဲကို ရောက်လာသည့်တိုင် ထိုပန်းကလေးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။ တကယ့် ကံ့ကော်ပန်းအစစ်ပါလား။

မောင်ကျော်သည် စိုးချစ်နှင့် ခင်မေတင့်တို့ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ငယ်ရာမှ ကြီးလာကြတာလား၊ ကြီးရာမှ ငယ်သွားကြတာလား၊ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေလေသည်။

****

ခင်မေတင့်၏ စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးထဲမှာ ကံ့ကော်ပန်းတွေ ဝေနေအောင်ထိုးထားတာ မြင်ရသောအခါ အတွင်းရေးမှူးမလေး အံ့သြသွားရ၏။

ကံ့ကော်ပင်ကြီးနှင့် ရေတွင်းပျက်ကြီးကို မည်သူမျှ မတို့မထိရ။ ထိုအရာများကို ပျက်စီးအောင်လုပ်သူကို ပြင်းထန်စွာ အရေးယူမည်ဆိုသော အမိန့်ညွှန်ကြားချက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေလည်း အံ့သြကြရသည်။

ထို့အပြင် ...

ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးမှ ငွေငါးရာသာရသည်ဆိုသော၊ ဘီအီးအရက်ဖြူကိုသာ ကြိုက်တတ်သော၊ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ကဗျာဆရာကြီးကို သူတို့၏ သူဌေးမကြီးက လက်ထပ်လိုက်သောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့သြကုန်ကြရ၏။

သို့ရာတွင် အောက်ပါအကြောင်းများကြောင့် သူတို့အားလုံး ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ကြလေသည်။

လက်ထပ်မင်္ဂလာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အထူးဆုကြေးငွေ ငါးထောင်စီ ရရှိကြခြင်း။

ကဗျာဆရာကြီးနှင့် လက်ထပ်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ သူတို့ သူဌေးမကြီး၏ မျက်နှာသည် အစဥ်အမြဲ ပြုံးရွှင်ကြည်လင်နေပြီး သဘောလည်း အလွန်ကောင်းလာခြင်း။

မင်းလူ
၂၅-၇-၂၀၀၂ (နံနက် ၄း၅၀)

စာလုံးပြန်စီ - မရဝေဇင်